

КАСИ ЕДУАРДС ИЗПЕПЕЛЯВАЩА ЖАРАВА

Превод: Надя Гаврилова

chitanka.info

Тя се появява пред него в нощта като видение — залята от лунната светлина — с коса като развихрен буен пламък, с искрящо сини очи.

От този момент любов, силна като неукротим див пожар, се разгаря в кръвта му. Жена, на която не може да се устои, ще я нарече могъщият вожд на арапахите и ще плени душата ѝ с необузданата сила на желанията.

Меги намира закрила в жарката прегръдка на Ловен сокол, но край тях се крие враг, който иска да унищожи щастието им и да ги остави без нищо, само с мечтите, спомени за любовта, която не се е осъществила...

ПРОЛОГ

Канзас, Мисури — 1889

Свещта проблясваше меко в мрака, пламъкът ѝ потрепваше, докато жената я носеше към сейфа. Тя постави месинговия свещник на пода, а треперещите ѝ пръсти набраха комбинацията. Когато най-сетне вратата изскърца и се отвори, пред погледа ѝ се откриха купчинки спретнато подредени банкноти.

Без всякакво колебание тя ги захревърля в пътната чанта, докато в касата остана само една банкнота. Тя беше последното оскърбление към мъжа, когото ненавиждаше.

Сълзи се стичаха по бузите на Маргарет Джун Хил, когато духна свещта и побягна от кабинета. Издутата чанта тежеше в дясната ѝ ръка. Макар току-що да си бе върнала парите, които по право ѝ принадлежаха, нищо не можеше да възстанови девствеността ѝ. Тази вечер тя бягаше от мъжа, откраднал нейната невинност, и се молеше да е прекъснала връзките с него завинаги.

ПЪРВА ГЛАВА

Уайоминг — 1890

Още с първата розова линия на хоризонта койотите край индианския резерват Уайнд Ривър отправиха поздравите си към изгрева. Към техния вой се присъединиха напевите на индианците арапахи. Те изпълняваха танца на дъжда, с който се надяваха да сложат край на продължителния сух период. Една-единствена искрица огън и стадата бизони, с лова, на които арапахите се препитваха, щяха да бъдат пометени.

Дълга коса, възстар арапах, отколешен вожд на своя народ, заобиколен от племето, седеше кръстосал ръце на широките си гърди. Сред танцуващите воители бе гордостта и радостта на Дълга коса — неговият внук, вождът Ловен сокол.

Лицето на стареца се сбърчи в усмивка, когато го различи сред останалите. Избледнелите му очи наблюдаваха всяко негово движение. Представи си, че той самият е на тридесет години и участва в танца на дъжда.

Дълга коса гордо вдигна брадичка. Като млад и той беше толкова красив. И неговата коса бе съвършено черна, лъскава, дълга, падаща свободно. И неговото тяло бе източено, стройно, жилаво, със стегнати хълбоци. И по неговите ръце мускулите играеха.

Макар годините да го бяха променили, той знаеше, че също като своя внук все още може да се гордее с изпъкналите скули, с квадратната брадичка, която излъчваше воля, и с тъмните като нощта очи. И двамата мъже притежаваха едно и също бдително изражение, излъчваха сила и увереност.

Гледката на внука му го отнесе назад, към неговата собствена младост. Потупваше ветрилото, изработено от крило на орел, по голото си коляно, а мислите му се връщаха назад. Припомни си времето, когато бе достатъчно бърз, за да участва в танца на дъжда, и колко бе горд, че носи изкусно изработената препаска на своя народ. Тя изобразяваше птицата на гръмотевицата — червените и жълти ленти в

основата на орловите пера символизираха проблясването на светкавицата, звънчетата представяха гърма и градушката.

Потънал в спомени за отминалите дни, Дълга коса дори не забеляза, че танцът бе свършил и че хората около него се разпръскват. Напоследък често оставяше миналия живот да погълне настоящия.

— Стар дядо? — Ловен сокол внимателно положи ръка на измършавялото рамо на дядо си. — Танцът свърши. Небето чу. Скоро ще има дъжд. *Naba-ciba*, излез от мислите и се сбогувай с внука си. Време е да се кача на коня и да се отправя на странстване, за да бъда сам, докато общувам с Великата невидима сила. Това също е необходимо, за да получи народът ми дъжд.

Дълга коса примигна, сетне впери поглед нагоре към Ловен сокол и се усмихна смутено, осъзнал, че за пореден път се бе пренесъл в земи, недостъпни за другите. Не би могъл да се похвали с този знак на старостта, нищо че спомените му доставяха такава наслада.

Та притежаваше ли нещо друго? Вече не можеше да се присъедини към воините, които ловуват. Не беше способен и като мъж. А и битки между племената нямаше, нито даже с белия човек!

Когато народът му бе насилствено заселен в резервата, всички идеали и предизвикателства му бяха отнети така, както когато човек, отделил дете от гърдата на майката, го лишава от млякото, което му дава живот. Дълга коса бе открил, че е по-добре да избяга в уединението на спомените, вместо да седи и да наблюдава как светът на белите унижава този на червенокожите. Бавно се надигна от одеялото, постлано на земята. Ръката на Ловен сокол тутакси се озова на лакътя му, за да го подкрепи.

— Танцът бе добър — изрече, кимайки. Гласът му излизаше от дълбоко. — Скоро ще има дъжд. *Наа*, внуко мой, ще има достатъчно дъжд да напълни реките и потоците.

— Всичко ли ще е наред с теб, *Naba-ciba*, докато отсъствам? — Ловен сокол свали препаската на дъжда и я подаде на дядо си, да я върне в типито. Още преди танца бе приготвил белия жребец за заминаване. Нямаше търпение да остане сам. Бе изморен от младата вдовица, която го преследваше с много по-голяма настойчивост, отколкото би желал.

Беше си наумила, че някой ден ще бъде негова съпруга, и не му се удаде да я разубеди.

Дори не я бе взимал в одеялата си. Обикновено такъв отказ бе достатъчно доказателство за жената, че не е желана. Но и това не ѝ бе подсказало колко греши, като запълва мислите си с него.

Днес щеше да бъде приятно да язди свободен и сам с вятъра, без да го отегчават разни жени. Надяваше се, че докато го няма, Нежен глас ще открие друг воин, по когото да се увлече. Но се съмняваше. Тя съвсем не бе толкова мила и очарователна, колкото внушаваше името ѝ. Бе лукава и зла.

— Стар дядо, ще се храниш ли добре, ще почиваш ли достатъчно, докато този внук го няма? — запита Ловен сокол и положи ръка на рамото на дядо си. Двамата вървяха към коня. Младият воин сбърчи вежди в тревога и хвърли кос поглед към стареца. Той приближаваше осемдесет зими и с всеки изминат ден изглеждаше помуден в реакциите и речта.

Ставаше му болно, когато виждаше как раменете на дядо му се отпускат. Някога Дълга коса бе могъщ водач на арапахите, спечелил много битки с племето, техен отколешен враг.

Днес дядо му бе само сянка на този мъж.

Ловен сокол пристъпи към коня и го потупа по задницата, все още очаквайки отговора на Дълга коса. Осъзна обаче, че за кой ли път мислите на дядо му бяха някъде другаде, в друго време и на друго място.

Огледа стареца най-подробно и погледът му спря на косата. Дядо му бе известен надлъж и нашир с дългата си коса. Преди много време един сън му бе внушил да запази всички косми, които падаха при ресане. В последствие той бе оплел събраното и въжето, което се получи, достигна три фута и бе дебело половин инч. Тази запазена коса, сплъстена и лепкава, той носеше навита на венец около главата си.

Ловен сокол отново отмести поглед. Дядо му винаги имаше на врата си огърлица. Тя представляваше метална верига, към която бяха прикачени няколко червени заоблени камъка, два железни пръстена и върхът на една стрела. По форма камъните до голяма степен наподобяваха торбички за лекове и се използваша за лекуване, като се търкаха о тялото. Железните пръстени, защото бяха яки и неразрушими, пазеха доброто здраве на воина. Върхът на стрелата символизираше дълъг живот. Обикновено Дълга коса се обличаше в

дълъг халат от еленова кожа. Днес, също като Ловен сокол, бе само по препаска и мокасини.

— *Наа*, този *naba-siba* ще се храни добре и ще спи достатъчно, докато неговият внук отсъства — изрече неочаквано Дълга коса, сякаш току-що бе запитан. — Нежен глас ще се грижи за мен. Толкова е внимателна към този стар човек, като че ли е още млад мъж.

Когато видя раздразнението на внука си при споменаването на Нежен глас, Дълга коса се усмихна и от това пожълтялата като пергамент кожа на лицето му се сбръчка.

— Този стар баща разбира, че Нежен глас е грижовна към този стар мъж заради неговия внук. Ловен сокол, кога ще я вземеш за жена? Не мислиш ли, че ще я бива в одеялата?

Ловен сокол осъзна, че дядо му го дразни, защото Дълга коса знаеше, че у внука му Нежен глас поражда само досада.

Мълчаливо възседна коня и погледна усмихнат надолу към дядо си.

— Когато се върна, ще доведе истинска жена да сгрява одеялата ми — на свой ред го подразни той, макар че това съвсем не отговаряше на плановете му. Дори не искаше да мисли за жени.

Дълга коса се потупа по корема с ветрилото от орлово крило.

— Доведи у дома жена, която може да готви вкусно, внуко мой — подсмихна се той.

Когато Нежен глас приближи тичешком, Ловен сокол я изгледа с раздразнение, сетне заби петите на обутите си в мокасини крака в хълбоците на коня и се отдалечи в лудешки галоп.

— Отнеси ме бързо надалече от тази жена, Пронто — потупа той жребеца по бялата шия. — Ако можеше да я няма, когато се върна, цял живот ще съм благодарен на Великата невидима сила.

ВТОРА ГЛАВА

Все още бе ранно утро, но въздухът в кокошарника бе горещ. Бе толкова задушно, че Маргарет Джун едва дишаше, докато минаваше от полог на полог и събираше яйцата от сламата. Усмихна се, когато кокошките се разкудкудякаха, очевидно ядосани, че им взема яйцата.

— Спрете тази гюрултия — рече Меги. Тя харесваше галеното име, което съпругът ѝ бе измислил. Разсмя се на глас. — Преди девет месеца твърде добре изучих изкуството да се краде, та сега да не могат да ме спрат няколко кокоши крясъка.

Едва не стъпи върху петела, който важно, важно влезе в кокошарника. Блестящите пера на опашката му се полюшваха гордо, когато мина покрай Маргарет Джун.

— А ти, млади момко — усмихна му се нежно тя, — си гледай добре работата, та всяка сутрин да имам удоволствието да отмъквам по нещо. Точно сега мъжът ми слага дърва в огъня за една чудесна закуска от яйца.

Напълнила догоре кошницата, Меги пристъпи навън в ярката светлина на утрото. Слънцето вече сипеше палещи лъчи над прегорялата земя. В градината младите стъбла на царевицата бяха клюмнали от горещината.

Щеше ли някога да завали, проплака тя в себе си и избърса със свободната ръка влажното си чело. Съвсем сигурно бе, че след това температурите щяха да станат по-поносими.

Премести ръка към закръгления си корем.

— Страхувам се да родя детето в тази жега — прошепна и се вторачи надолу в доказателството за бременността си.

Доста време бе нужно да свикне с мисълта, че носи дете от мъжа, когото ненавиждаше. След погребението на баща ѝ Франк Харпър я бе отвел в нейната стая под претекст да я успокои, но вместо това я бе насиллил.

— Така или иначе, аз те обичам — прошепна на детето и любовно погали онази част на корема си, към която евтината памучна

рокля бе плътно прилепнала. — Ти не си виновно.

Бавно се отпрати към дървената хижа на брега на потока. Представи си своя съпруг, който пали огъня, за да приготви тя закуската.

Мисълта, че има Мелвин, я изпълни с топлина. Той бе силен мъж, нежен и добър. Добре, че имаше късмет да намери човек, който да се грижи за нея и бъдещото ѝ дете. През дългите месеци на бременността я беше глезил така, сякаш детето беше негово.

Мислите ѝ се зареяха към времето на първата им среща. След като открадна парите от сейфа на Франк, тя се втурна навън в нощта и потърси убежище в първия изпречил ѝ се покрит фургон. Сгуши се отзад между провизиите. Молеше се собственикът му да се смили над нея, когато я открие. Единственото, в което бе сигурна, бе, че трябва да се махне от Франк, и този керван от фургони, който щеше да напусне Уайоминг на сутринта, беше едничката ѝ възможност за бягство.

Само половин ден бе изминал от тръгването на кервана и Меги бе разкрита. Близко до мястото, където се бе притаила, имаше кутия с пипер. С неимоверни усилия тя потискаше желанието си да кихне, докато накрая се разнесе гръмовита кихавица, което осведоми коларя за присъствието ѝ.

Споменът за шокираното изражение на Мелвин Даниел, когато откри нея, пътника без билет, я накара да се усмихне. След като се бе убедила, че чантата с парите е добре скрита под купчината одеяла, тя бе пропълзляла напред и се бе настанила до коларя. Скоро узна, че Мелвин е вдовец, вече на възраст. Когато разговаряше с нея, бе кротък като агънце.

Не мина много и тя му разкри историята на живота си. Разказа как родителите ѝ починали и как Франк, съдружникът на баща ѝ, с измама бе измъкнал всичките му пари.

Двете неща, които пропусна, бяха признанието, че преди да избяга, си беше върнала всичките бащини пари, като ги бе откраднала от сейфа на Франк, както и това, че Франк я бе изнасилил. По онова време изпитваше съмнение, че изобщо някога ще намери думи да разкаже на когото и да било как е била обезчестена. Бе решила, че това ще е нейна тайна. Срамуваше се да го сподели.

Но много скоро всичко се промени. Само три седмици след началото на пътуването сутрин започна да ѝ се гади и тя се сети, че

месечното ѝ течение е закъсняло.

Меги бе избухнала в плач ужасена, че е бременна от Франк. Вече нямаше избор, трябваше да признае пред Мелвин истината.

Той я бе изслушал. Бе проявил съчувствие. Бе я взел под крилото си.

Сред пътуващите с кервана имаше един пастор. И още там, на същото място, Мелвин се бе оженил за нея, без да си е позволил дори да я целуне.

Оттогава Меги го боготвореше, но никога не изпита страст, докато се любеха. Никога не усети нищо, докато нощем изпълняваше своите „задължения“ на съпруга. Чувстваше се така, сякаш от нея бе останало само една куха обвивка. Опасяваше се, че Франк е унищожил способността ѝ да изпита този вид наслада.

Мелвин и Меги намериха своя земя, настаниха се и се захванаха да отглеждат животни. Животът им бе обикновен, спокоен. Меги не би разменила приветливата простота на дома си за нито една от всичките прекрасни къщи, които бе видяла в Сейнт Луис, когато го бе посетила с родителите си. Бедната колиба и мъжът, който я обожаваше, струваха много повече от богатството и лукса.

Вдигна свободната си ръка към червеникавокафявата си коса. Не я бе подстригвала, откак бе пристигнала в Уайоминг, и днес тя стигаше до кръста ѝ.

Тихо се засмя, припомняйки си как всеки път, когато седяха настанени удобно пред огъня, Мелвин ѝ правеше комплименти и я притискаше към себе си. Казваше, че обожаваше големите ѝ зелени очи, обрамчени с гъсти, тъмни ресници. Казваше също, че лицето ѝ е винаги приветливо, мило и приятно. Дори твърдеше, че бременността я прави още по-лъчезарна и жива.

Често споменаваше, че трябва да се срамува, задето се е оженил за момиче на деветнадесет, докато самият той е на петдесет.

Меги бе тази, която наистина се срамуваше, но по други причини. Нито веднъж не бе споменала пред Мелвин за чантата с парите, макар да осъзнаваше, че с тях могат да направят по-приятен живота си в дървената хижа. Имаше чувството, че са омърсени.

Хвърли през рамо поглед назад към кокошарника. Бе изкопала дупка в мръсния под и там бе заровила чантата. Сетне бе покрила всичко с дебел пласт слама.

Някой ден може би щеше да реши, че е настъпило времето да извади парите и да ги даде на мъжа си. Изкиска се, като си представи как ще се ококорят сивите му очи. Щеше да си купи елегантно седло, жребец...

Сърцето ѝ подскочи, когато си чу името, а след него високо предсмъртно стенание. Тя пребледня, изпусна кошницата с яйцата, сетне се втурна колкото ѝ държаха силите към хижата.

Останала без дъх, притискайки корема си, тя отметна волската кожа встрани. Прималя ѝ, когато откри Мелвин проснат по гръб на пода. Сивите му очи бяха отворени, застинали в неподвижен смъртен взор към тавана. Пръстите на ръката му бяха сгърчени върху сърцето, от ъгълчетата на устата му се стичаше слюнка.

Меги притисна ръце към устата си да потисне писъка, а сълзите се стичаха по лицето ѝ. Осъзнаваше, че смъртта на Мелвин е била ужасно мъчителна, защото чертите на лицето му бяха разкривени.

Ридаейки, тя пристъпи към него и се отпусна на колене до тялото му. Повдигна главата му и я залюля в скута си. Докато го милваше по страните, през съзнанието ѝ прелетяха хилядите споделени хубави мигове.

Сега всички те си бяха отишли безвъзвратно.

Сърцето ѝ се вцепени в смъртен страх. Беше сама. В тази изоставена земя, която току-що се бе присъединила към съюза като четиридесет и шести щат, тя бе напълно сама. Нямаше никакви съседи.

Погледна към корема си. Ридание задави гърлото ѝ, когато се сети, че всеки момент детето можеше да се появи. Бе се осланяла на Мелвин, той знаеше какво да направи, когато родилните болки започнат. Можеше да се справи с всичко.

А сега нещата зависеха само от нея!

— Мелвин! — изхлипа тя. — Какво да правя? Какво да правя...?

Привидяха ѝ се индианците, от които се страхуваше, макар че нито тя, нито Мелвин бяха някога обезпокоявани от тях. Повечето бяха заточени в резервати, укротени от ръката на белия човек.

Знаеше обаче, че може да има и такива, които са готови да пролеят кръв за отмъщение.

— Дори и на жена? — прошепна и потрепери, когато се видя отвлечена и задържана в плен. — Ами детето ми? — изрази гласно

отчаянието си и отново захлипа, притискайки главата на мъжа, чието сърце бе спряло без време.

Облак прах се издигна над земята, когато ездачът заби шпори в коня и продължи да язди в галоп още по-устремено сега, когато бе навлязъл в Уайоминг. Ден след като бе изпитал удоволствие в обятията на Маргарет Джун, Франк Харпър откри липсата на парите, а после установи, че и тя самата е изчезнала.

Не му беше нужно много време, за да разбере какво е станало. Не бе избързал да смени комбинацията на сейфа, а той някога принадлежеше на баща ѝ. Тя бе взела парите и се бе изпарила в неизвестна посока.

— С изключение на един въшлив, проклет долар — просъска Франк през плътно стиснати устни. Беше го оставила, за да го унижи и вбеси. Изсмя се сатанински. — Кучка! Ще ти покажа, че не можеш да си играеш с Франк Харпър, още по-малко да го крадеш. Веднъж да те пипна, ще ти дам да разбереш какво е отмъщение.

Като поразпита наоколо, Франк узна за кервана, отправил се към Уайоминг, и предположи, че е избягала с него. Служебни задължения му попречиха да тръгне начаса, но беше убеден, че по-късно ще открие Маргарет Джун.

Сега този момент бе настъпил. Той назначи доверени хора да се грижат за многобройните му дела в Канзас и воден от жаждата за мъст, се отправи на път.

Щеше да си върне парите. И да пипне Маргарет Джун. Не мразеше никого повече от тази крадлива кучка.

Съзрял пред себе си малката хижа, от каменния комин, на която се извиваше пушек, Франк се подсмихна лукаво и се насочи натам. Когато наближи, мъж и жена пристъпиха към портата.

Франк придвижи дясната си ръка към кръста, където висеше револверът с шест патрона — никога не се знаеше кой може да е приятел, кой враг. Яздеше набит дорест кон. Изправен и с изпънати рамене, седеше в богато украсеното със сребърни кабъри седло. Посребрените му шпори издрънчаха, когато рязко спря пред двамата непознати. Те бяха нащрек, бавно го изучаваха с поглед.

Знаеше, че представлява впечатляваща гледка с прилепналия кожен панталон, стегнатите ботуши и ръкавици и широкополата, черна шапка от боброва кожа. Беше се изучавал достатъчно често в огледалото. Лицето му беше изразително, очите — близко разположени и пронизващи. Не харесваше хлътналите си бузи и въздългия нос. Знаеше, че ако не е усмихнат, лицето му има сурово изражение на престъпник, разкриващо липсата на сила на духа и на характера. Така че насила надяна една великодушна усмивка, докато докосваше за поздрав ръба на шапката си.

— Добро утро, гос'жо. — Гласът му прозвуча умишлено тихо. — Добро утро, господине.

Двамата не отвърнаха нищо, просто продължиха да го гледат подозрително. Сетне мъжът протегна покрита с мазоли ръка.

— 'Утро. — Акцентът на мъжа беше от Кентъки. — Какво те води по тези места?

— Искам да опозная Уайоминг. Съвсем нов щат е. — Франк раздруса ръката му. — Мислех си да поразгледам наоколо.

— Какво друго правиш, освен да разглеждаш? — Мъжът отдръпна ръка и собственически обгърна кръста на жената.

— Нищо специално. — Франк сви безгрижно рамене. — Предполагам, че постоянно да пътешествам, е в кръвта ми. Не мога да стоя на едно място.

— На кон денят е твърде дълъг — обади се учтиво жената. — Защо не влезеш и не поседнеш за минутка? Ще пиеш ли чаша кафе с нас?

— Нямам много време. — Сянка премина по лицето на Франк. Хвърли поглед през рамо, погледът му обходи местността. — Имате ли наблизо съседи?

— Не. — Мъжът неловко се премести от крак на крак. — Защо питаш?

— Познавах една млада дама. Бях ѝ подарил сърцето си, а един ден тя хей така — хоп! — и изчезна от мен. Може би сте чували името ѝ, когато ходите за провизии в града? Маргарет Джун Хил. Така се казва. Чували ли сте за нея?

— Не мо'ем да кажем — отвърна мъжът.

— Сигурни ли сте? — Пръстите на Франк стиснаха дръжката на револвера.

— Маргарет Джун. Името е хубаво, чудесно. — Жената погледна усмихната нагоре към Франк. — Не бих го забравила, ако съм го чула.

Мъжът притисна жена си още по-плътно към себе си.

— Не ни каза как ти е името. — Мъжът беше нащрек.

— Не сте попитали — ухили се накриво Франк.

— Откъде каза, че си? — подразни го мъжът.

— Не съм казвал нищо — отвърна Франк, пришпори пръхтящия кон и продължи нататък. Достатъчно време бе изгубил да разпитва тези преселници. Бяха се оказали безполезни.

Заби шпори в хълбоците на коня, решен да открие Маргарет Джун без значение колко време щеше да му отнеме и колко души трябваше да разпита!

ТРЕТА ГЛАВА

Сълзите все още се стичаха по лицето на Меги, когато тя хвърли последен, скръбен поглед към Мелвин и сетне нежно положи главата му върху плетената черга, която бе изработила за хижата с толкова любов. Хвана се отзад за кръста и бавно се изправи. Мисълта ѝ се щураше като обезумяла, търсеца решение.

Отдалечи се на една крачка от Мелвин и се огледа. Знаеше, че няма избор, трябваше да напусне къщата, която за нея се бе превърнала в убежище от всички злини на света. Да си тръгне, значеше да изостави сигурността си, но въпреки това трябваше да го направи. Бебето щеше да се появи съвсем скоро, а тя не искаше да го роди без човек около себе си. Трябваше да стигне до факторията.

Двамата с Мелвин купуваха провизии от две фактории — едната на север, другата на юг. Наскоро южната бе изгоряла. Бе принудена да тръгне на север. Тази фактория се намираще на два дена път с каруца в земята на арапахите и шошоните. Имаше ли късмет, щеше да стигне дотам, преди да я срещнат индианците и преди да роди детето. Молеше се някой във факторията да е чувал за доктор наблизко или поне за някой, който може да помогне при раждане.

Тази мисъл отново я нажали. Беше се научила да се доверява на Мелвин за всичко. Но можеше ли да се довери на някой съвършено непознат? Някой с груби ръце, който няма да го е грижа за нея или за детето, което очакваше?

— Не мога да мисля за всички възможни неприятности — прошепна на себе си. — Ще открия някой, който да ми помогне. Сигурна съм, че ще открия.

По лицето ѝ отново се затъркаляха сълзи. Отиде до кревата и взе мекото одеяло. Внимателно го разгъна и покри Мелвин. Душата ѝ се късаше, че поради бременността нямаше сили да изкопае гроб. Трябваше да мисли за детето. Не можеше да си позволи да предизвика преждевременно раждане, като копае в твърдата, спечена от дългата суша земя.

— Скъпи съпруге, добрият Господ ще се погрижи за тебе, щом аз не мога — прошепна тя и покри лицето му.

Хълцайки, отново се изправи на крака. Всичко изглеждаше толкова нереално.

Тя се движеше като в сън, приготвяйки се за заминаването. Беше сигурна в едно — в тази забравена от бога земя, където жените бяха рядкост, беше по-добре да се предреша като мъж. Грабна пончото на Мелвин и го наметна. То беше дълго до петите, от кравешка кожа. Бе достатъчно свободно да скрие, че тя е бременна жена, пътуваща сама, в случай че по пътя срещнеше индианци или разбойници. По време на бременността бе наддала само петнадесет паунда. Поради тази причина сега едва ли някой би заподозрял, че очаква дете. Свободната памучна рокля и пончото от кравешка кожа напълно скриваха наедрелия ѝ корем.

Нахлупи на главата си широкополата филцова шапка на своя съпруг и напъха косите си под нея. Огледа се в голямото огледало и кимна одобрително.

Отмести поглед и се вторачи в уинчестъра на Мелвин, който лежеше върху еленовите рога, окачени над полицата на камината. Дръпна пушката решително и я остави до вратата.

Сетне започна да събира някои от своите неща и разни други вещи, които възнамеряваше да нареди в закрития фургон, докарал нея и Мелвин от Канзас в Уайоминг.

За предстоящите два дни сложи в плетена кошница буркан мармалад, прясно изпечен хляб, прясно избито масло, а още и бекон, брашно и захар. В една кутия подреди разни други неща за готвене. Нея също остави до вратата. За последен път огледа стаята. Погледът ѝ се спря на малката купчина бебешки дрешки, които бе ушила.

Заплака и ги засгъва и заприбира в малкия скрин, изработен от кедър, който Мелвин бе завършил едва вчера. Докато се трудеше над него, той редеше нежни думи за детето, което приемаше като свое. Тя го бе целувала и бе обещала, че скоро отново ще е бременна, този път с дете, което е действително негово.

Той я бе привлякъл в ръцете си, бе я притиснал и тя се бе почувствала нужна, закриляна и благодарна. И за кой ли път я прониза дълбоко съжаление, че не изпитва страст към своя чудесен съпруг. Когато се любеха, тя не усещаше нищо.

Но станалото — станало, нямаше смисъл да се кори за минали неща, а и преди спускането на нощта искаше да е оставила няколко мили от пътя зад гърба си. Меги забърза навън и натовари вещите в каруцата.

Крясъците на кокошките привлякоха вниманието ѝ. Не можеше просто така да ги остави да умрат от глад. Някои ѝ бяха станали любимци.

— Трябва да ги взема — прошепна тя и се отдалечи от каруцата.

Силната миризма в кокошарника, задушният въздух и горещината от тежкото пончо, което притискаше раменете ѝ, превърнаха улавянето на кокошките и петела и поставянето им в отделни телени кафези в изпитание, което ѝ се искаше да би могла да си спести.

Така или иначе скоро кафезите бяха привързани отстрани на каруцата, а до тях тя окачи едно ведро, напълнено догоре с храна за птиците. Единствената крава завърза отзад и за последен път влезе в кокошарника.

Взе вилата и събра рехавата слама от пода. Разкри се дупката, която бе изкопала преди толкова месеци. Не бяха нужни много усилия да изрови чантата с парите.

Тя се приведе, доизтупа останалата пръст с ръце и вдигна чантата.

За момент остана втрещена в нея. Питаше се какво ли би казал Мелвин, ако знаеше, че такова количество пари се е намирало подръка. С тях можеха да се купят толкова неща за ранчото.

Заля я чувство на вина, че не е казала на съпруга си за това малко състояние, което бе взела от сейфа в Канзас, но сега не беше време за терзания. Бе твърде късно да се укорява за това, което би могло да бъде. Съществуваше само настоящето и бъдещето.

Толкова много неща зависеха от нейната уравновесеност и решителност...

Като излезе отново навън, тя сложи чантата с парите при останалия багаж в задната част на каруцата и впрегна в нея чифт волове. Мелвин ѝ бе разказвал, че ако индианци приближат такава каруца, няма да откраднат животните. Те смятаха воловете за безполезни. Тази мисъл я накара да се почувства малко по-сигурна.

Ами кравата? Ами пилетата? Ами ако я спряха точно заради тях?

Отново си наложи да не мисли за подобна опасност, качи се в каруцата, вдигна поводите, обърна я на север и тръгна, без да се извърща назад.

Многократно бе слушала, че колкото повече са хората, толкова по-безопасно е пътуването, а ето че сега тя бе сама, като се изключеше нероденото дете, на което явно предаваше напрежението си на момента и то риташе като лудо в нея. Тя постави ръка на корема си и се усмихна, когато усети потрепването в утробата си.

Нищо че бе заченато при изнасилване, то бе *нейното* дете, хранеше го *нейното* тяло. Никога нямаше да приеме, че това дете е и на Франк. Никога!

Да, беше сама, само със спомените за отдавна отминали времена, за мама и татко и, разбира се, за Мелвин, мир на душата му. Той ѝ бе върнал вярата в мъжете, но тя се чудеше дали някога ще обича истински и дали ще изпита страст в прегръдките на мъж. Молеше се това да стане. И се надяваше, че някои ден най-накрая ще ѝ се удаде да изтрие образа на Франк от мислите, сърцето и душата си — този проклет, крадлив негодник!

Но преди да се изправи пред нов проблем, трябваше да реши стария. Трябваше да стигне до факторията, преди да започнат родилните болки. Щеше ли да успее? До смъртта на родителите си бе прекарала живота си на един ден път от дома. Земите на баща ѝ се простираха на тридесет мили югозападно от Канзас и точно там тя бе родена и отгледана. Там бе живяла, докато си взе скръбно сбогом най-напред с майка си, а после и с баща си. Беше оставена сама да се грижи за себе си и до този момент се беше справяла добре.

Най-много се страхуваше, ако раждането започнеше в момент, когато около нея няма никой. Ами ако тя и детето загинеха?

Двойката волове продължаваха бавно да се поклащат при всяка стъпка, железните колела се търкаляха, подрънкваха и се кривяха в прахоляка. Меги потрепери, когато видя в коловоза да се търкалят бизонски черепи, белеещи се на слънцето.

Вдигна поглед към небето. Дори и сега чуваше думите, произнесени от Мелвин, когато навлязоха в Уайоминг с този същия фургон.

— Тук небето е половината от земята на човека — бе казал той, загледан втренчено нагоре. Сетне бавно бе свел поглед към

заобикалящата го земя, почти недокосната от цивилизацията, с изключение на индианската — дива, свободна земя, където постоянният вятър си играеше с тревата, къдреше я и образуваше сребърни гребенчета.

Съпругът ѝ бе разказвал, че името Уайоминг идва от индианска дума, означаваща „голяма речна низина“, защото щатът обкръжаваше континенталния вододел с много сухи речни корита.

И тя също като мъжа си се бе убедила, че Господ е създал Уайоминг с неговите величествени като катедрала планини и безкрайни прерии, правейки всички човешки постижения да изглеждат жалки.

— Съпруже, и днес денят е така красив, небето е така свежо и синьо както в деня, когато ти им се възхити — прошепна Меги. — Небето е невероятно синьо, скъпи.

Стресна се, когато доста напред неочаквано стадо антилопи премина сякаш като призрак по хребета и бързо изчезна. Сив вълк бе застанал на близката могила и гледаше към нея, а в следващия миг вече го нямаше, като да бе видение.

— Тази девственост, съпруже, е груба, дори жестока и при все това по свой начин привлекателна — отново прошепна Меги, сякаш Мелвин бе до нея. — Врата за навън, така ли нарече Уайоминг, скъпи?

Да говори на Мелвин, бе една разтуха в самотата ѝ, макар че отстрани сигурно изглеждаше като изгубила разсъдъка си.

Осъзнала положението си, тя си прочисти гърлото и изпъна гръб. Съсредоточи се в пътя, решена да стигне до факторията навреме.

Налегна я печал, когато кадифеният мрак на прерийната нощ започна да се спуска около нея. Слънцето бе толкова ниско, че лъчите му докосваха само най-високите клони на дърветата, а всичко останало тънеше в здрача.

Смесено чувство на напрежение, тревога и ужас я изпълни, когато осъзна, че ще прекара първата си самотна нощ, без закрилата на съпруг, без сигурността, която ѝ даваха стените на дома.

Продължи да пътува още известно време, сетне спря близо до една скала — така поне от една страна щеше да бъде защитена. Обгърна се с ръце, докато се оглеждаше, потръпвайки. Страхуваше се да запали огън, защото той можеше да привлече индианци или разбойници. В далечината различаваше планината Уайнд Ривър и

подозираше, че е навлязла в земите, определени за резервата Уайнд Ривър. Какви ли опасности я очакваха, ако индианците решаха, че е неканен гост?

За да прогони всичките съмнения и тревоги, реши да се заеме с нещо и се залови да дои кравата. Днес не бе поела количеството мляко, от което се нуждаеше. А и колко ли вкусно щеше да е то с хляба, маслото и мармалада! Стомахът ѝ безмилостно стържеше от глад.

Като напълни тенекиеното канче, Меги седна край фургона и си устрои малко пиршество. Преди напълно да се мръкне, разстла едно одеяло под фургона и пропълзя под него. Уинчестърът бе до нея. Не рискува да свали пончото. Опасяваше се, че могат да я изненадат, докато е без него, така че се нагласи върху одеялото и се сгуши в него, надявайки се на една нощ без премеждия.

Полазиха я тръпки, когато нейде в далечината който нададе протяжен и скръбен вой. Сълзи нахлуха в очите ѝ, когато наблизо втори който издигна висок треперлив вик — див и самотен. Гласът на пустошта.

Меги не бе в състояние да заспи. Изпълзя изпод фургона и приседна край него, подпряла гръб на едно от колелата. Вдигна поглед към небето и въздъхна. Тази нощ Голямата мечка изглеждаше по-ясна и по-близка — сякаш ако се протегнеше, щеше да я докосне. Над главата ѝ безброй искрящи светлини пронизваха мантията на нощта. Вятърът подухваше гальовно. Прерийната нощ бе тайнствена, пораждаща всепоглъщаща меланхолия.

Неочаквано Меги изпита странното чувство, че някой я наблюдава. От известно време имаше това усещане, но не бе открила нищо, докато се взираше в кадифения мрак.

Ръката ѝ потърси уинчестъра, който лежеше край нея. Оръжието беше студено и безпристрастно и засилваше чувството ѝ, че тази нощ се е изгубила, тази първа нощ далече от постелята на Мелвин и топлата му, закриляща и успокояваща прегръдка. Бе боготворяла неговата доброта, загриженост и откровеност. Колко щеше да ѝ липсва. Тя вече го усещаше!

Меги бе слушала, че когато човек се чувства изморен, обезсърчен и уплашен, музиката помага. Започна тихичко да си припява, без да забележи, че има публика.

Ловен сокол яздеше Пронто близо до границата на резервата, но без да я пресича. Съзря фургона от едно място, където дърветата се разреждаха. Воден от любопитството да узнае кои са пътниците, той слезе от коня доста далеч от фургона и остави Пронто завързан за едно дърво.

Безшумно се промъкна по-близо до бивака, озадачен защо не са запалили огън. Всеки знаеше, че огънят е полезен не само за приготвяне на храната и за топлина, но също да държи зверовете далеч от стана.

Когато Ловен сокол се приближи достатъчно, за да вижда добре, разбра, че пътникът е сам. Непознатият седеше на земята, облегнат на едно от колелата на фургона.

Ловен сокол приклепна ниско и прикрит зад един гъсталак заизучава самотния пътник. Единственото светило бе луната и доколкото можеше да се различи, непознатият беше белокож мъж.

Но когато гласът на този човек се понесе към него — нежната мелодия на някаква песенчица — той сбърчи вежди. Това не беше мъжки глас.

Неочаквано вятърът се засили и един от поривите му блъсна широкополата шапка на пътника, и я вдигна във въздуха. Непознатият припряно се пресегна да я хване и дъхът на Ловен сокол спря. Съвсем сигурно бе, че странникът е жена. Косата ѝ се бе посипала по гърба — дълга и вълниста.

Ловен сокол се приведе още по-напред, опитвайки се в мъжделивата лунна светлина да разбере какъв е цветът на косата. Тя бе фантастично червеникавокафява, а кожата на лицето на жената бе светла като меките бели пролетни облаци.

Погледът му я изучаваше внимателно. Пончото се изпълваше, и подсказваше, че под него се крие здрава жена.

Меги се спря само на няколко стъпки от мястото, където се бе скрил Ловен сокол, и най-накрая успя да улови шапката си. Тогава той можа по-подробно да огледа лицето ѝ.

Сърцето му прескочи, гърлото му пресъхна — за него тя бе като видение.

Беше прекрасна.

Изглеждаше така невинна и самотна!

Пулсът му се ускори, почувства топлина в слабините при мисълта да пристъпи напред и да ѝ се разкрие. Но се опасяваше от такова прибързано действие.

Къде ли бе нейният мъж?

Защо ли пътуваше сама?

След като хвана шапката и отново я закрепил на главата си, Меги седна обратно на земята и поднови прекъснатата песен. Ловен сокол бе още по-силно завладян от нея, дълбоко разчувстван от гласа ѝ. В него имаше толкова много тъга.

Непознато очарование бавно пропълзя в душата на Ловен сокол и той не можеше да го пренебрегне. Нещо го караше да се посвети на това младо, красиво същество, да бди за нейната безопасност в нощта и въпреки това да остане скрит от нея. Утре щеше да я последва, за да разбере защо е сама и да разбере накъде се е отправила. Искаше да узнае повече за нея. Щеше да открие начин да се запознаят, но това щеше да стане само след като разбере дали тя вече не принадлежи на друг мъж.

Нещо дълбоко вътре в него му подсказваше, че тя по нищо не прилича на Нежен глас, че пред него е жена, нежният глас, на която действително съответства на личността ѝ.

В едно нещо бе абсолютно сигурен: щом пътуваше сама в пустошта на Уайоминг, тя бе смела жена.

Той се настани на земята, подпрял гръб на едно дърво, и продължи да наблюдава жената дори когато тя пропълзя под фургона и потъна в дълбок сън.

— *Наа* — прошепна на себе си той. — Тя е изключително смела. Тя е изключително *красива*.

Копнееше да я опознае, да я докосва, да я целува.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На следващата сутрин Меги отново си хапна малко хляб, масло и мармалад, напи се до насита с прясно мляко, после нахрани пилетата и петела и се качи на капрата с надеждата да стигне целта си преди настъпването на следващата нощ.

Първата нощ без Мелвин бе неспокойна не само защото ѝ липсваше успокояващата му прегръдка, но и защото много пъти се събуждаше от чувството, че не е сама.

По кожата ѝ лазеха мравки от странното усещане, че наблизо има някой, който следи всяко нейно движение.

През цялата нощ я бяха съпътствали страховити звуци, ръмженето на сивите вълци, воят на койотите.

Не можеше да се освободи от тревогата и затова, когато се събуди, не посмя да отдели време за една кратка баня в близката рекичка.

Сега неспокойният ѝ поглед непрекъснато обхождаше околността. Не можеше да ѝ убегне дори и потрепване в тревата.

И въпреки това продължаваше да се чувства така, сякаш някой я наблюдава!

Избърса с опакото на ръката си капките пот от челото. Искаше ѝ се да можеше да измие поне лицето си, да се отърве от потта, мръсотията и праха, от които така я сърбеше. Но трябваше да издържи още един горещ ден и единствено силата на волята я поддържаше да продължи пътуването си.

Не откъсваше поглед от далечината с надеждата да зърне факторията, но все не съзираше нищо друго, освен безкрайната жълтокафеникава трева, приведена от вятъра. На запад се издигаха високи червеникави скали, а срещу хребета на планината на север — варовикови зъбери.

Днес вятърът едва-едва раздвижваше въздуха. Всичко бе толкова сухо, равнината само тук-там се прекъсваше от островчета ниски, обрасли с борове хълмчета и рекички, които в по-голямата си част бяха

просто бари. На задрямалия хоризонт понякога се появяваха малки групи антилопи, от време на време лаят на прерийните кучета разкъсваше тишината, заобикаляща Меги.

— Не трябваше да си позволявам да спя — терзаеше се тя. — Сега можех да съм много по-близо до факторията.

Положи ръка върху корема си и въздъхна с облекчение, когато детето се размърда в утробата ѝ. Беше чувала, че преди самото раждане бебето лежи съвсем неподвижно в топлото си ложе. Е, днес едва ли щеше да роди.

Но на следващия ден? Щеше ли тогава да е в по-добро положение, за да роди?

Опасяваше се, че не. Едва ли и утре обстоятелствата щяха да станат по-благоприятни. Без Мелвин нямаше на какво да се надява.

Ловен сокол смушка коня напред, но внимаваше да се държи на достатъчно разстояние зад покрития фургон, та бялата жена да не го забележи. Сега волската каруца беше само една точка на хоризонта, но въпреки това той бе достатъчно близо да я настигне с бързоногия си жребец в случай, че звяр или човек заплашеха жената. Неслучайно Пронто бе получил това име. Бе го заслужил, след като спечели много надбягвания в селището на арапахите.

Ловен сокол се наведе напред и потупа белия жребец по шията, сетне отново се изправи в седлото. Беше гол до кръста и слънцето галеше гладката му кожа с цвят на мед. Обут бе в мокасини, панталони с ресни по кантовете и гамаши, които бяха скроени да прилепват плътно по крака. Те бяха украсени с ръчно изрисувани райета, набрани по шевовете, и с шнур от конски косми в основата.

Гарвановочерната права коса на Ловен сокол се развя от вятъра, когато той смушка коня да премине в галоп. Бе видял фургонът да завива към гъста горичка от акациеви дървета и сега бе вън от полезрението му.

Сърцето му подскочи при мисълта какво се крие сред тези дървета — малък поток, който бе заразен. Ако човек пиеше от него, бързо го сваляше треска от ония, които траеха много дни. Все още не бе видял жената да спира да утоли жаждата си или да се измие. Очевидно сега имаше точно такова намерение.

Ловен сокол изплющя с поводите по врата на жребеца, приведе се ниско над шията на коня и полетя в галоп, с надеждата да стигне навреме.

Меги се зарадва, когато в пролуката между дърветата зърна ручей — искрящ и отразяващ ярката синева на небето. Днес кравето мляко не бе утолило жаждата ѝ. Беше много жадна и изморена. Може би дори щеше да си даде малко време и да се изкъпе. Мисълта да пристигне във факторията воняща по-лошо и от скункс, не я въодушевяваше.

Отхвърли предишните предчувствия, че я наблюдават. Колко мили бе изминала днес, а все още никой не я бе пресрещнал. Май самотата бе причина да си въобразява какви ли не неща.

Тъкмо бе стигнала брега на малкото поточе и подскочи стреснато. Една птица се стрелна над водата, сетне изчезна нагоре към извисяващите се върхове на дърветата.

— Боже! — прошепна Меги и спря воловете близо до потока. — Защо трябва да се стряскам от всичко? Трябва да се стегна. — Ако не заради себе си, то заради детето. За него не беше добре да изпитва толкова много от нейните бурни емоции. То трябваше да се появи на този свят с усещането за сигурност, безопасност и много, много любов.

След като привърза здраво поводите, Меги се смъкна от фургона. Усилието я накара да изстене! С клатеща се походка стигна до брега на поточето и се отпусна на колене край кристално бистрата вода. Жадно загреба с шепи и я поднесе към устата си, но я разля, когато като гръм от ясно небе проехтя най-смразяващият кръвта крясък, който някога бе чувала.

— *E-e-ya-ya-ya-ya!* — още един път извика Ловен сокол, профучавайки между дърветата към потока.

Пулсът на Меги се ускори и я заля гореща вълна от страх. Когато за втори път чу ужасяващия звук, кожата на гърба и раменете ѝ настръхна, сякаш бе задухал леден вятър. Непохватно, но бързо се надигна на крака да разбере, откъде идва крясъкът.

Косата ѝ настръхна, когато зърна към нея да се приближава в галоп индианец на кон. Помъчи се да надвие слабостта, която я обзе,

знаеше, че е по-добре да запази самообладание не само заради самата себе си, но и заради нероденото дете.

Преди всичко този индианец не трябваше да разбере, че е бременна! Сама жена беше едно. Бременна жена съвсем друго.

От такова разстояние бе съвсем сигурно, че няма да успее да прикрие пола си. Мисълта какво може да означава това за индианеца, накара коленете ѝ да омекнат.

При все това тя вдигна високо брадичка, здраво стиснала челюст, твърдо решена да се бори за себе си. Никога вече нямаше да позволи на някого да се възползва от нея, както се беше случило в Канзас преди толкова месеци.

Ловен сокол рязко свърна коня и спря неочаквано в непосредствена близост до Меги. В очите му се появи дълбоко облекчение, когато разбра, че е успял да я предпази.

Известно време двамата останаха втрещени един в друг над развълнуваната трева — нито помръдваха, нито продумваха. Сякаш времето бе спряло. Коленете на Меги трепереха. Страхът ѝ от индианеца граничеше с ужас. В този момент първото ѝ желание бе да побегне, но в нейното положение беше наясно, че той ще я улови, преди да е направила и две стъпки.

Разбираше, че не може да избяга, затова реши да се държи самонадеяно и смело.

Индианецът не бе страшен на вид. Меги усети как тъмните като нощта очи по някакъв магически начин привлякоха нейните. Лицето му беше красиво, тялото — добре оформено. Единственият видим недостатък по гладката кожа бяха белезите от двете страни на гръдния му кош, останали вероятно след жестоко мъчение.

Независимо от страха си тя откри, че изпитва съжаление, задето е страдал. Някак не можеше да погледне на него като на зъл човек. Когато я гледаше, в погледа му се четеше нежност.

Но тя разбираше, че трябва да е нащрек, защото той *все пак* беше индианец, а ѝ беше ясно, че в никакъв случай не може да го заблуди, че е мъж. Той изучаваше лицето ѝ от твърде близо.

Хладнокръвно и без повече да му мисли, Меги дръпна шапката от главата си и даде възможност на косата ѝ да се разпилее, да се спусне надолу по раменете и по гърба. С вирната нагоре брадичка тя го гледаше дръзко.

— Защо ме изплаши така? — избъбри тя. — Не съм ти сторила нищо. Вървя си по моя път и изобщо не ти преча.

Една катеричка наруши мълчанието, като се обади от гъсталака вляво от тях. Това беше повече, отколкото можеше да понесе смелостта на Меги. Независимо от това тя запази самообладание под продължителния изучаващ поглед на красивия индианец.

Преди да проговори, Ловен сокол я наблюдава настойчиво още известно време. От такова близко разстояние можеше да различи съвършената форма на устните и носа, нежния овал на лицето. Вгледа се в широкото пончо с желанието да разбере какво се крие под него. Бе сигурен, че след някое време ще знае. Не само щеше да я разгледа, щеше и да я докосне.

Той слезе от коня, завърза юздата за един от ниските клони на близкото дърво и пристъпи напред.

— Жено в мъжки дрехи, ти беше спасена от болест, която щеше да ти докара тази заразна вода — изрече, като внимателно подбираше английските думи. Едната му ръка почиваше върху ножа, който висеше в канията на лявото бедро.

Меги пребледня и се извърна да погледне водата.

— Заразена? — ахна тя — Ами че тя ми изглежда съвсем добра. Толкова бистра — все едно гледаш в огледало.

— Външният вид е лъжовен. — Ловен сокол пристъпи към брега на потока. Коленичи край него и остави водата да струи между пръстите му. — Само глътка и щеше да гориш в треска.

— Мили боже! — Меги се улови за гърлото, като се сети, че тъкмо се готвеше да изпие водата на големи глътки.

Хвърли му кос поглед, чудейки се на добросърдечността му. Детето й също щеше да пострада. Сега то бе податливо на всичко, което можеше да навреди на майката.

— *Ethete*, добре ли е, че те възпрях? — запита Ловен сокол и отново се изправи. Извисяваше се над нея. Бе вперил поглед в очи, които за него бяха тайнство и загадка. Цветът им беше като очите на голямата котка, която дебнеше в тъмната нощ — очи на пантера!

— Да, много добре. — Меги се засмя неловко. — Благодаря ти. Да, благодаря ти от цялото си сърце.

Ловен сокол се усмихна. Усмивката му беше като мед — сладка и приветлива, накара я да се изчерви.

— Знае се, че дъгата е въдицата на гърма — заразказва Ловен сокол. Беше му приятно да открие, че тази жена е колкото красива, толкова и учтива. — Хората вярват, че светкавицата пронизва тези урочасани води, защото се цели в чудовището, което живее в дълбините. Този поток е обитаван от такива зверове. До извора излизат много змии. На близкото дърво често се окачват дрехи и други подаръци. Пламтящото око на чудовището се вижда най-вече сутрин или вечер. Езикът му отделя много отрови и те отравят водата.

— О, боже мой! — Меги гледаше с ококорени, наивни очи. — Какво щастие, че се появи. — Тя измъкна ръка от процепа в пончото. — Казвам се Маргарет Джун Даниел — промърмори, — но ти можеш да ме наричаш Меги.

За момент Ловен сокол остана загледан в протегнатата ръка. Никога не бе харесвал обичая на белия човек да запечатва приятелството с ръкостискане, защото най-често ръката се предлагаше с притворство.

Въпреки всичко тази бяла жена изглеждаше напълно искрена. Явно нямаше нищо против да бъде спасена от човек с червеникав цвят на кожата.

— Ловен сокол — отвърна и жадно обгърна ръката ѝ със своята, наслаждавайки се на мекотата на плътта, която се допираше до неговата. — Наричат ме Ловен сокол. Аз съм арапах. Ти пътуваш по земята на моя народ, сега я наричат резерват Уайнд Ривър.

— Предполагах, че е така. — Мислеше си също, че досега трябваше да е стигнала факторията, и вече беше убедена, че е пътувала в погрешна посока — вместо да се приближава, се отдалечаваше от целта си.

Сведе поглед смутена, че той задържа ръката ѝ много по-дълго, отколкото бе очаквала.

Когато откри, че изражението на очите му отразява много точно това, което самата тя изпитваше към него, чувствена тръпка премина през цялото ѝ същество.

Тя го привличаше.

Дори с широката дреха и с мръсотията по лицето той я намираще привлекателна.

Не ѝ беше ясно защо осъзнаването на този факт не я уплаши. Внезапното чувство, породило се помежду им, бе толкова естествено,

колкото съня през нощта и събуждането сутрин.

Сетне се почувства глуповато, че е позволила на фантазията си да се отнесе по нещо толкова недействително. Та този индианец не виждаше пред себе си нищо друго, освен една дебела жена, нуждаеща се от баня.

Бързо издърпа ръката си и заедно с другата я скри зад гърба си.

— Този арапах и неговите сънародници са в мир с белите хора — побърза да отбележи Ловен сокол. — Няма защо да се страхуваш от мен или от моите хора.

— Как можеш да си помислиш, че се страхувам от теб, след като току-що ми спаси живота? — отвърна Меги и установи, че ръката ѝ се е озовала на рамото му и нежно го докосва. Беше съвсем естествено да се държи свободно с него, но все още бе уплашена.

При все това изпитваше дълбоко облекчение, че я намери един арапах, вместо някой от друго племе, по-военнолюбиво по природа. За арапахите се знаеше, че са приятелски настроени, отдават се на съзерцание и религия, но и са добри воители, което бяха доказали във войните, преди да бъдат изпратени в резервата.

Замислен, Ловен сокол изучаваше ръката, положена върху неговата.

— Този арапах има въпроси към бялата жена. — Вдигна очи и се взря в прекрасното лице. — Защо пътуваш сама?

Внезапно скръб изпълни погледа на Меги, а този израз Ловен сокол можеше винаги да различи.

— Защото вече няма кой да пътува с мен — бе единственото ѝ обяснение. Сърцето ѝ щеше да се пръсне, ако трябваше да добави още нещо.

Тя сведе глава да скрие сълзите, които веднага се бяха появили в очите ѝ. Не ѝ бе приятно да ѝ напомнят за смъртта на съпруга ѝ и как го бе оставила без прилично погребение. Скръбта, която изпитваше, бе толкова дълбока, сякаш някой я бодеше с хиляди игли отново и отново!

— Ти нямаш ли мъж? — Ловен сокол постави пръст под брадичката и повдигна главата ѝ, та очите ѝ да срещнат въпроса в неговите.

— Не — промърмори тя. — Аз... аз нямам мъж. Не принадлежа на никого.

От начина, по който очите му внезапно се запалиха, тя разбра, че това, което каза, е доставило голямо задоволство на Ловен сокол. Но те почти толкова бързо потъмняха отново, засенчени от други мисли, които очевидно го терзаеха.

— Облечена си в мъжки дрехи. — Погледът му я обходи от главата до петите. — Защо?

Меги все още не се доверяваше изцяло на индианеца — та той бе напълно непознат! Тя се вцепени. Просто не можеше да намери в себе си смелостта да му открие истината — че е бременна и че детето може да се появи всеки момент.

— Вчера съпругът ми почина внезапно — обясни тихо Меги. — Смъртта му ме принуди да пътувам сама и си помислих, че ще е по-безопасно, ако съм облечена в дрехи на мъж. Надявах се да стигна факторията без прекеждия. Но изглежда, че някъде съм свърнала в погрешна посока. На какво разстояние се намирам от факторията? Един ден път? Два?

— Намиращ се на три изгрева от най-близката фактория — отвърна Ловен сокол и видя как при тези думи отново страх изпълни погледа на Меги.

— Това те плаши? Не каза ли Ловен сокол, че няма причина да се страхуваш от арапахите? Ела и се срещни с моя народ — продължи той. Обля го топлина при мисълта, че тя ще го придружи до неговото селище. — Отпочини си. Нахрани се. После Ловен сокол ще те придружи до факторията.

Меги вече знаеше, че няма да стигне до факторията преди започване на раждането и разбираше, че това е единствения ѝ избор. Трябва да отиде в индианското село с Ловен сокол, за да не роди детето си сама в тази пустош. Усмихна му се безпомощно.

— Колко мило от твоя страна — промърмори, но не преставаше да изпитва страх от неизвестното. Не познаваше обичаите на арапахите, нито на които и да било индианци. Побиха я тръпки, като си даде сметка, че ще ражда детето сред хора, които ѝ бяха чужди във всяко едно отношение.

Единствената ѝ надежда в цялата тази ситуация бе Ловен сокол. За това кратко време бе започнала да изпитва към него такава близост, каквато бе изпитала към Мелвин още в първия ден на тяхното познанство.

Неочаквано ръката на Ловен сокол се озова на лакътя на Меги.

— Ти дойде при потока заради водата. — Той я поведе към коня.
— Ще пиеш от кожената манерка.

Тя вдигна поглед към него. Изпитваше благоговение към този мъж, чиято доброта раздвижваше дълбоко в нея нещо, което никога по-рано не се бе събуждало.

„Възможно ли е? — чудеше се тя. — Този мъж? Този индианец?“
— Нима бе предопределено той да ѝ предаде урока за страстта...

Сведе поглед засрамена и изчервена. Виж я ти, бременна и мръсна като циганка, а си мисли за страсти.

Крайно нелепо от нейна страна!

Прие манерката с водата и я допря до устните си, за момент наслаждаваща се единствено на утоляването на жаждата.

Но това задоволство бе заменено с друго. Побие я чувствена тръпка, когато усети дългите, деликатни пръсти на Ловен сокол да галят косата ѝ.

— Косата ти е мека и хубава — изрече тихо той.

Меги притвори очи. Вътре в нея нещо се топеше, тя се отдаваше на удоволствието на онези чувства, които до днес ѝ бяха непознати.

ПЕТА ГЛАВА

Престанала да усеща ръката на Ловен сокол върху косите си, Меги излезе от унеса. Тя примижа, отвори очи, бавно се извъртя и установи, че той внимателно изучава кафезите с пилетата и петела. Когато започна да гали кравата със силните си ръце, сякаш преценявайки струва ли си, тя бе запратена обратно към действителността от просветлението, че този съвършено непознат човек може да владее изкуството да спечели нечие доверие и после да се възползва от това според своите собствени желания.

Стиснала зъби, тя приближи и застана вдървена край Ловен сокол. Той продължаваше да оглежда кравата и тя се уплаши, че сигурно си прави сметка как ще нахрани племето си с месото ѝ.

— Тя дава много вкусно мляко — побърза да му обясни. — Искаш ли да го опиташ? Дори сега вимето ѝ е доста пълно.

— Виме? Мляко? — Ловен сокол извъртя изпитателен поглед към Меги, но в него се четеше и развеселеност, причината, за която тя не разбираше.

Меги се пресегна в каруцата за малкото трикрако столче и ведрото, сетне се настани край кравата и започна ритмично да тегли вимето на животното, насочвайки струите мляко право в съда.

— Виждаш ли, Ловен сокол? — рече, като продължаваше да дои. — Млякото, което идва от кравата, е прясно и не е замърсено.

Ловен сокол кимна и продължи да се преструва, че не знае нищо за кравите, макар че той самият имаше собствено голямо стадо.

— Разбирам. — Той поклати глава. — А кога ядеш кравата? След като я издоиш?

Знаеше, че този въпрос тутакси ще извика тревога в погледа на хубавата жена, но не можеше да устои да не поиграе на „невежество“. Беше го правил много пъти и преди, когато се бе срещал с бели хора, незапознати с бита на арапахите.

В началото се гневеше, когато го вземаха за глупак. И за да е в състояние да търпи това поведение на белите хора, си бе наложил да

открива смешната страна на тяхната неосведоменост.

Стресната от казаното от Ловен сокол и уплашена за кравата си, Меги толкова рязко отдръпна ръце от вимето на животното, че катурна ведрото с мляко.

Надигна се толкова пъргаво, колкото ѝ позволяваше тежкия корем.

— Не! — Погледът ѝ бе подивял. — Никога няма да изям моята крава. Както вече казах, държа я само за млякото.

С нетърпение очакваше отговора му.

— *Нунһ*, така да бъде. — Ловен сокол сви рамене.

Отправи ѝ дяволита усмивка, наведе се, вдигна ведрото и го сложи в каруцата.

— Хайде, жено, ще те заведа при чиста вода. Ще пийнеш и нещо друго, освен твоето краве мляко. Там ще напоим и нашите животни. Всичките. — Усмихна ѝ се през рамо, докато се отправяше към коня си. — Дори и твоята крава. Ще е още по-вкусна, когато се освежи от водата.

Когато я видя как пребледня при мисълта, че ще изядат кравата, реши да спре да я дразни. Би предпочел да се представи в по-благоприятна светлина, така че някой ден тя дори да се влюби в него.

Бързо се върна при нея и вдигна брадичката ѝ. Зелените очи се озоваха точно срещу неговите.

— Ловен сокол притежава много крави и никога не е изял никоя, която дава мляко — изрече сериозно. — Нито пък ще изяде твоята. Тя ти принадлежи и ти ще правиш с нея каквото ти харесва.

Меги изпусна пресеклива въздишка на облекчение. Усмихна му се широко, без да се сърди, че си е правил шега с нея. От значение беше само, че кравата ѝ е в безопасност.

Откритието, че Ловен сокол може да е с широко сърце, безгрижен и забавен, само я накара да се чувства по-сигурна и много по-непринудена с този красив индианец.

— Благодаря ти — промърмори тя.

— Не беше правилно Ловен сокол така да си играе с твоите чувства — изрече той. Сърцето му заби силно, когато усети, че желае тази жена.

Щеше да сбърка, ако се приближи до нея, дори и само за целувка. Не трябваше толкова скоро след смъртта на съпруга ѝ.

Щеше да чака. *Наа*. А после щеше да открие сладостта на устните ѝ.

Погледът му премина надолу по покритото с петна пончо. Сетне се премести на лицето ѝ — мръсно и прашно. Още когато я зърна, разбра, че тя е красива.

Но дори и красивите жени се нуждаеха от баня. Щеше да ѝ предложи, когато пристигнеха на мястото за нощуване.

Ловен сокол придружи Меги до каруцата с намерението да ѝ помогне да се качи, но само я изгледа, когато тя освободи лакътя си от ръката му и се издърпа на капрата без негово съдействие, макар че за да го направи, положи доста усилия.

Той отстъпи крачка назад от фургона. Намираше я не само привлекателна, но и със силна воля. Харесваше това у жените. А специално у тази жена откриваше много неща, на които да се възхищава, много повече отколкото когато биваше привлечен от някоя *hisei*.

— Ще пътуваме, докато слънцето се приготви да ляга и покрие небето с червеното си одеяло — рече той, а Меги пое поводите и кимна мълчаливо.

С тези думи Ловен сокол отиде при Пронто и се метна на испанското седло. Направи ѝ знак с ръка, който тя изтълкува като заповед да го следва.

Грабнала поводите, Меги подкани воловете да обърнат фургона в противоположната посока, сетне пое по тревата, която беше стъпкана от копитата на коня на Ловен сокол. Не можеше да престане да съзерцава прекрасния гръб на арапаха с играещи под кожата мускули, лъскав под ярките лъчи на слънцето. Позволи си да го наблюдава свободно, защото знаеше, че той не подозира нищо.

Тялото му беше жилаво, източено, с хлътнали хълбоци. Тя наблюдаваше блестящата черна коса, която се развяваше от вятъра, докато той яздеше към планините. Стойката му бе сигурна. От него се излъчваше такова величие, такова благородство. Притежаваше всички качества на велик водач. Може би дори беше вожд.

Самата му близост събуждаше във вените на Меги чувствен трепет. Никой мъж не я бе карал да изпитва слабост при мисълта, че я целува.

Сетне сведе поглед към корема, където детето я ритна рязко. Това бе едно напомняне коя е, в какво положение се намира и какво я очаква. Съвсем не му беше времето да си фантазира за красиви мъже, и то какви мъже — индианци.

Огледа нечистотията по пончото и вдигна ръка към лицето си. Потрепери при мисълта какво ли си мисли той за външния ѝ вид.

Боже, колко ѝ се искаше да се изкъпе. Но докато Ловен сокол я придружаваше в това пътуване, как би могла да си позволи да се разсъблече за по-дълго време, та да успее да се измие. Искаше ѝ се да отложи признанието, че е бременна, докато не стане абсолютно наложително. Може би ако узнаеше за бременността ѝ, щеше да откаже да ѝ помогне. Възможно беше да сметне за оскърбление да помогне на една бяла жена, за да даде тя живот на още едно бяло дете. Можеше и да има табу бяло бебе да се роди в селището на арапахите.

Може би дори трябваше да се отдели от него и да опита да открие факторията навреме!

Но бързо отхвърли тази мисъл. В индианското село шансовете ѝ да преживее бяха по-големи. Сама отново можеше да се изгуби в тази безкрайна пустош.

Вдигна очи към небето и замоли Всевишния, арапахите да се отнесат със съчувствие към нейното положение. В противен случай какво я очакваше в бъдеще? А и детето ѝ?

Бръчка проряза челото ѝ, тя сведе поглед и продължи да следва Ловен сокол, проклинайки Франк Харпър. Той беше виновен целият ѝ живот да се обърне с главата надолу. Винаги щеше да го ненавижда. Винаги! Ако по някаква приумица на съдбата отново попаднеш на него, нямаше много да се колебае да опре револвера в сърцето му. Дръпването на спусъка щеше да ѝ достави удоволствие!

Продължиха да пътуват нататък. Алената плащеница на планинския здрач вече се спускаше върху хълмовете. Не спряха за почивка, докато не стигнаха брега на бистър поток, който напояваше долината. Там Ловен сокол накладе огън на завет, до една скала.

— Черната нощ скоро ще е над нас — обади се той и хвана поводите на коня. — Най-добре е да напоим животните и ние да се напием. А също и да се изкъпем, преди да ни обвие нощният хлад. Утре отново ще открием само пресъхнали реки и пусти корита на потоци. Тази суша прави живота труден и несигурен.

Меги тъкмо развързваше кравата от фургона, когато думата „да се изкъпем“ се стовари отгоре ѝ като гръм.

— Да се изкъпем? — заекна тя и се извърна, за да срещне дълбоките, тъмни очи на Ловен сокол, който се беше вторачил в нея.

Повече от всеки друг Меги осъзнаваше колко се нуждае от баня, но продължаваше да е убедена, че е по-добре да я отложи за момент, когато Ловен сокол няма да е близо и да открие истината за нейното състояние.

— Не знаеш ли значението на тази дума? — запита той, объркан от реакцията ѝ.

Да не би белите жени да не се къпеха? Жените от племето арапахо се къпеха ежедневно! Как можеше да е по-различно за белите? Не искаха ли и те да ухаят на свежо и чисто за своите любовници и съпрузи?

Меги се разсмя нервно.

— Много добре знам значението на думата. — Тя се опитваше да намери приемливо обяснение. — Но, господине, дамите не се къпят в присъствието на господата. Ще изчакам, докато мога да се уединя. Надявам се това да стане във вашето село?

Ловен сокол тутакси изпита облекчение да узнае, че тя обича да се къпе. Беше лесно да се проумее защо сега се противопоставя на предложението. Тя беше срамежлива.

Той уважаваше свенливостта у жената. След като бе принуден да понася Нежен глас, която не знаеше думата свян, сега Ловен сокол приветстваше тази жена, пълна противоположност на досадното същество, което безсрамно го преследваше.

Топъл блясък се запали в очите му при мисълта, че когато настъпеше моментът да люби тази бяла жена, той щеше да определя правилата. Готвеше се да изтрие с целувки свенливостта ѝ, да я научи никога да не се срамува от него.

— Уединението ще ти бъде осигурено — отвърна Ловен сокол и се усмихна надолу към нея. Той протегна ръка към лицето ѝ и прокара палец под брадичката. — Но можеш да измиеш поне лицето си.

Без да се замисля, тя се облегна на ръката му, почти останала без дъх от докосването, сетне рязко се отдръпна и бързо кимна.

— Да, лицето ми — продължи да кима облекчена, че доводите ѝ са били убедителни. — Ще го измия. Това не само ще ме направи по-

приятна на вид, но и ще ме освежи.

— Така е — отвърна Ловен сокол и после тръгна с Пронто към потока.

Меги го последва, като теглеше кравата зад гърба си. Воловете, които бяха разпрегнати, бяха стигали сами до водата и сега пиеха жадно. Прясна вода беше сипана и в кафезите на пилетата и на петела.

Край брега на потока, докато кравата поемаше жадно големи, освежителни глътки, Меги се възхищаваше от коня на Ловен сокол. Искрящо бял с черно петно на хълбока. След като утоли жаждата си, той започна да топи муцуната си и да пръхти във водата с наслада.

— Красив е. — Меги наруши мълчанието, което се бе възцарило помежду им. — Сигурна съм, че си много горд да го притежаваш.

— Мъжът не е мъж, ако няма подобаващ кон — отвърна Ловен сокол и оттегли Пронто от водата. — Така е, Ловен сокол е горд, че е собственик на жребец като този.

Докато Ловен сокол снемаше испанското седло от Пронто, Меги се суетеше наоколо, завързваше воловете за колчетата, които с усилие бе набила в земята. Кравата завърза за фургона, където растеше гъста и висока трева.

Сенките на вечерта се запрокрадваха все по-дълги и по-дълги. Меги отиде до потока, приведе се ниско и се отдаде на удоволствието от водата, която плискаше по лицето си. След като се напи до насита, тя затърка лицето си, докато отражението ѝ във водата не показва, че отново прилича на себе си.

Удовлетворена, тя се отправи назад към фургона, взе от него плетената кошница с храната и после отиде при огъня, където Ловен сокол бе разстлал две одеяла. Беше се стъмнило съвсем. Нощта бе призрачна, с някаква странна фосфоресцираща светлина. Беше като кадифе — мека и тежка, но хладна.

Меги с радост посрещна топлината на огъня и бе доволна да седне на едно от одеялата, след като Ловен сокол ѝ направи знак с ръка да го стори. Протегна краката си близо до жаравата, сетне разгъна и вдигна ленената кърпа, която покриваше храната.

Докато изваждаше конфитюра, желето и хляба от кошницата, с крайчеца на окото си наблюдаваше какво прави Ловен сокол. Той отвори една завързана с връвчица торбичка от кравешка кожа, която

очевидно съдържаше неговата храна. Зачуди се какво ли може да бъде. Кесийката беше малка и изглеждаше лека.

— Искаш ли хляб с масло и конфитюр? — избъбри тя, като си мислеше, че с предложението си му идва на помощ.

Ловен сокол мълчаливо поклати глава, посипа от светлия прах в дланта си и после я протегна към нея, кимайки.

— Вземи. Яж. Ще те насити повече от храната на белия човек. — Отново направи знак с глава да вземе това, което ѝ предлагаше.

Меги остави хляба си настрана и се наведе, за да разгледа по-добре странния прах.

— Какво, за бога, е това? — запита тя. — Как може това нещо изобщо да накара някого да се чувства така, сякаш е ял?

— Вземи. Скоро ще разбереш. — Ловен сокол присви развеселено устни.

Любопитството накара Меги да му позволи да изсипе праха в шепата ѝ.

— Яж. Употребяваме го, за да утоли бързо глада — добави той, изтръска още малко прах от торбичката в ръката си и я поднесе към устата си.

Малко след това Меги забеляза, че поема голяма глътка вода от манерката от кравешка кожа. Още един миг остана втръсана в праха в шепата си. Количеството бе толкова малко, че тя си помисли, че спокойно би могла да мине и без него. Но последва примера на Ловен сокол, изсипа го в устата си и го преглътна.

Ловен сокол ѝ подаде манерката.

— Отпий голяма глътка — настоя той. — Това е важна част от храненето с праха. Много скоро ще се почувстваш така, сякаш си изяла огромна порция от царевица и еленско месо. — Той стегна връвчицата на торбичката с праха.

— Това ли е всичко, което ще ядем двамата с теб? — запита Меги, удивена, че той си въобразява, че са се нахранили. — Ловен сокол, аз ще си хапна от моята храна, благодаря ти.

Тя понечи да вдигне хляба, но той го измъкна изпод ръката ѝ.

— Не е необходимо да ядеш още нещо, след като вече си яла от праха — обясни той и остави хляба настрана. — Не е разумно и да ядеш много от този прах, защото, след като се навлажни, той набъбва,

така че най-добре е човек да не яде нищо, вместо да хапне повече от необходимото.

— Какво, за бога, представлява този прах? — запита Меги. Вече бе започнала да изпитва усещането, че се е натъпкала с огромно количество храна.

— Това е индиански кукуруз — отвърна сухо Ловен сокол. — Или царевица, зависи как ще наречеш това растение. Смлян е много ситно и е подсладен с кафява кленова захар. Обикновено се приема малко количество и после се пие вода. За много кратко време гладът изчезва. Носим го при продължителни пътувания и се храним с него, когато нямаме късмет в лова или пък достатъчно време за лов.

— Действа — разсмя се Меги. — Дори да исках, не бих могла да сложа нищо друго в уста. — Тя нагласи обратно храната си в кошницата, покри я и потръпна, когато я прониза хладния порив на бриза.

Ловен сокол забеляза. Отиде до дисагите, измъкна една наметка от мечешка кожа и ѝ я предложи.

Меги се усмихна с благодарност. Уви я около раменете си, примъкна се по-близо до огъня и подви крака под наметката. Подскочи стреснато и страхливо се огледа през рамо, когато писък на бухал прониза нощната тишина.

— Това, което чу, е бухал, но всъщност не е — обясни Ловен сокол. Той седна до нея и протегна дългия си слаб крак към огъня, така че да може да грее стъпалото си през мокасината. — Според нашата култура, в бухалите се вселява духът на хора, които приживе са били тихи или свити и никога не са казвали какво мислят. Затова сега изпълват въздуха с шумове.

Меги придърпа наметката по-плътно около раменете си и изтръпна.

— Точно тази вечер не се нуждаех от такава приказка — промърмори и се усмихна едва-едва на Ловен сокол. — По ми допада да говорим за звездите. — Погледна бързо нагоре към обсипаното със звезди небе. — Да. Хайде да говорим за звездите. Ти броил ли си ги някога? Аз да. Една, две, три...

Изведнъж ръката му запуши устата на Меги и тя подскочи стресната. Вдигна обезумял поглед и срещна разгневени, изпълнени с решителност очи.

— Недей да броиш звездите — никога — изрече той, а гласът му беше равен и безизразен. — Това носи нещастие.

Неочаквано усетила страх от него, Меги се отдръпна, освободи устата си, сетне се изтегна на одеялото и придърпа мечата кожа върху себе си. Наблюдаваше подозрително Ловен сокол, който започна да си прави някакъв друг вид ложе от клонките на едно вечно зелено дърво. Изглежда го предпазливо, когато той се приближи към нея.

— Хайде, Очи на пантера. Донеси си одеялото и мечата кожа — внимателно я окуражи той. — Ще си отдъхнеш много по-добре в постелята от зелени клонки.

— Очи на пантера? — прошепна Меги и го изглежда въпросително.

— Очите ти са като на пантера — усмихна се Ловен сокол. — Името Очи на пантера ти подхожда.

— Разбирам.

— Ела — подкани я отново Ловен сокол и ѝ кимна.

Меги не желаше да спори с него за каквото и да било, а и с нетърпение очакваше почивката, от която така много се нуждаеше, затова се подчини.

Изглежда го подозрително, когато се настани само на няколко стъпки от нея. Макар да беше заинтригувана от този мъж, тя се страхуваше да му се довери изцяло. Когато той заспа, тя тихо отиде до фургона, напипа уинчестъра, взе го и го сложи до себе си под мечата наметка.

Стиснала пушката, тя заспа. Малко по-късно се събуди, стресната от кошмар. Бе сънувала Мелвин и как го остави без погребение.

Когато Ловен сокол отвори очи и я видя, че плаче, му се прииска да отиде при нея и да я успокои, но чувстваше, че ако ѝ беше нужно да поплаче, както жените често правеха, е по-добре да не се намесва. При все това мисълта, че тя може би плаче за починалия наскоро съпруг, не му беше приятна. Ако толкова много е обичала този мъж, дали щеше Ловен сокол да намери място в сърцето ѝ? Той се извърна с гръб към нея.

Риданията ѝ сякаш разкъсваха сърцето му. Затвори очи и си наложи да не слуша.

ШЕСТА ГЛАВА

Утрото настъпи студено и сиво, натежало от мъгла. Ловен сокол разказа на Меги, че много често, когато има мъгла, ако човек изрисува в меката пръст фигурата на костенурка и сетне я наложи с пръчка, мъглата ще бъде убита и ще се разнесе.

Тя се засмя, когато той не посмя да го направи. Беше започнала да открива забавната страна на този мъж. Беше приятно да узнае, че той притежава чувство за хумор. Когато откриеше, че е бременна и че го е запазила в тайна, щеше да се нуждае от цялото си чувство за хумор, за да не почне да я мрази. От начина, по който я гледаше и от време на време я докосваше за миг, тя разбираше, че започва да се влюбва в нея.

Би ли си позволил такава свобода на чувствата, ако знаеше, че тя носи дете?

Не. Мислеше си, че не.

По-скоро, когато откриеше истината, той може би щеше да се почувства измамен. Тази мисъл ѝ тежеше много. Но страхът, че той не само ще я намрази, но и ще я изостави, я възпираше да му каже.

Слънцето вече пробиваше с лъчите си синкавата завеса на утрото, когато Меги взе поводите в ръце и подкани воловете да следват Ловен сокол и белия му жребец. Светкавицата, която проряза в далечината аленото небе, ѝ помогна да отметне паяжината на завладялата я отпуснатост и мислите, които я тревожеха.

Никога не бе виждала такава зловеща светкавица. Никога не бе чувала толкова силен тътен на гръмотевица. Наподобяваше търкалящи се камъни и сякаш нямаше край. След като заглъхнеше, в следващия миг започваше отново.

С приближаването на бурята я побиха тръпки. Западният хоризонт беше закрит от проточили се в продължение на мили ниски тъмни облаци. Те постепенно се издигаха нагоре и се приближаваха все повече и повече.

Бурята постепенно набираше сила и вятърът се засилваше.

Ловен сокол забави ход и се изравни с фургона.

— Не се страхувай — предупреди той Меги. — Скоро ще отmine. Може дори да не стигне дотук. Бурите в Уайоминг обхващат малко пространство. Може да вали на няколко стъпки от теб, а мястото, на което се намиращ, да остане сухо.

— Не трябва ли да потърсим някакъв подслон за всеки случай? — С нарастването на страха ѝ, гласът ѝ също се повиши и стана писклив. — Толкова се страхувам от бури. Страх ме е... от светкавици.

Ловен сокол с жест обхвана високата, развълнувана трева, която ги заобикаляше от всички страни.

— Виждаш ли някъде подслон? — провикна се, за да се чуе над постоянно нарастващия вой на вятъра. — Ако завали, това ще е истинска благословия. Ще дойде краят на сушата. Дръж здраво поводите. Не позволявай на воловете да се изплашат.

— Не умея да управлявам тези животни — провикна се Меги. — Винаги ги е водил моят съпруг, а не аз! Ами ако не ми достигнат силите да ги удържа?

— Ако стане нужда, ще се кача на капрата при тебе и ще поема поводите — усмихна ѝ се Ловен сокол.

В отговор и Меги се усмихна немощно. Мразеше да е толкова безпомощна. При всякакви други обстоятелства тя можеше да се справи с положението, особено пък с чифт тъпи волове! Но сега всичко при нея се бе променило, тя трябваше да мисли за детето.

Небето над тях се смрачи. Вятърът притихна и за момент целият свят сякаш замря. Всичко бе странно неподвижно. Единични капки опръскаха извърнатото нагоре лице на Меги.

Сетне започна да вали. Отначало с редки, големи, потропващи капки, а след това дъждът се засили и се превърна в порой.

Вятърът започна да духа на силни пориви и после ги обгърна пелена от дъжд. Начупените линии на светкавиците пробягваха по небето и сякаш го разкъсваха. Тътенът на гръмотевиците се усилваше.

Вятърът запращаше големи количества вода по Меги и шибаше бясно тревата около нея. Тя се бе вкопчила в поводите, защото воловете започнаха нервно да рият мократа пръст под копитата си. Бурята сякаш беше във вихъра си. Въздухът бе така изпълнен с вода, сякаш целият свят бе потънал в нея.

Разтревожена, Меги се огледа за Ловен сокол, но не го откриваше.

— Ловен сокол! — изпищя. — Къде си? О, боже, къде... си?

В следващия момент воловете се подплашиха и тежко затупуркаха без посока в дъжда. Отчаяно опитвайки се да ги възпре, Меги изпусна поводите и се вкопчи в капрата, изплашена за живота си, убедена, че това е краят и за нея, и за нероденото ѝ дете.

В следващия момент чу шум от копита. Тя можа да различи Ловен сокол, който яздеше редом с фургона и напрегнат следеше с поглед воловете. Сепна се от уплаха, когато той безстрашно скочи в каруцата до нея и скоро поводите се оказаха в силните му ръце. И после, сякаш бе размахал вълшебна пръчка над воловете, те спряха.

И бурята спря също толкова неочаквано. Облаците се затъркаляха към хоризонта на големи, черни кълба, като отнасяха несекващите светкавици и гръмотевици.

— Благодаря ти — изрече Меги и избърса водата от лицето си с две ръце. — Как бих могла някога да ти се отблагодаря?

Ловен сокол се бе втренил напрегнато в очите ѝ, потиснал порива да я вземе в ръце, да я успокои. Уважение към скорошната смърт на съпруга ѝ го възпираше все още да не ѝ разкрие дълбочината на чувствата си към нея. Протегна ръка към косата ѝ и отмахна мокрите кичури от челото.

— *Naoui* не е необходимо. Достатъчно е, че всичко с тебе е наред.

Очите на Меги се разшириха и тя преглътна мъчително. Разтапяше се под докосването му и от начина, по който я гледаше и ѝ говореше. Вече знаеше със сигурност, че е била права, предполагайки силните чувства, които той изпитва към нея. Тя също изпитваше силно влечение към него.

Колко жалко, че не можеше да се остави на чувствата си да я водят. Беше трудно да се сдържа да не се хвърли в обятията му и да признае любовта си към него. А и толкова много искаше да му благодари, че е събудил тези чувства у нея — тя ги бе мислила за мъртви.

Неволно постави едната си ръка на корема. Изведнъж се стегна, проумяла, че дъждът е залепил пончото към издутината, която съвсем

категорично издаваше състоянието ѝ. Бързо отлепи пончото от себе си и грубата му материя отново прикри тайната ѝ.

За щастие, погледът на Ловен сокол не се бе отмествал от лицето ѝ, в противен случай той със сигурност щеше да узнае истината.

Беше започнала да се чувства като в капан. Колкото по-силни ставаха чувствата им, толкова по-лошо щеше да е да му разкрие истината за състоянието си. Как би могла изобщо някога да му каже? А не можеше да го крие още дълго.

— Какво значи думата, която току-що произнесе на езика на арапахите — *hahou* — измърмори тя, опитвайки се да отвлече мислите си към по-безопасна тема.

— На моя език ти казах „благодаря“ — отвърна Ловен сокол, потискайки чувствата си, когато откри копнежа в очите ѝ.

Беше му трудно да проумее как е възможно толкова скоро да е загубила съпруга си и при все това да проявява чувства към друг мъж. За трийсетте си зими, той бе имал опит с достатъчно много жени, за да знае кога някоя е попаднала във властта на очарованието му.

Преди да срещне тази жена с очи на пантера и невинна усмивка, бе пренебрегвал подобен копнеж у други жени. Скоро трябваше да намери начин да говори с нея за чувствата ѝ.

Но подобно деликатно дело изискваше време. Не беше от мъжете, които пришпорват жените за каквото и да било.

— Ловен сокол, гледай ей там! — извика Меги и посочи небето в далечината. Дългата бе изрисувала красивата си арка в небесата над планините. — Не е ли прекрасно? Поне засега със сушата е свършено със сигурност!

— *Наа*, не е ли хубаво — лъкът на обещанието е легнал като нарисувана мъгла на небето? — Ловен сокол протегна ръка нагоре и с пръсти очерта линията на дъгата.

— Лъкът на обещанието? — Меги премести поглед върху Ловен сокол. — Колко красиво описание. Наподобява мощния лък на индианците, който изпраща стрели във въздуха.

Ловен сокол сне ръката си, усмихна ѝ се и кимна, зарадван, че тя бързо възприема понятията на племето му. Сетне, осъзнал опасността от това, че седи толкова близо до нея, се плъзна от седалката обратно на седлото, когато Пронто се приближи до фургона, сякаш по някаква негласно подадена команда.

— Сега ще продължим да яздим нататък. — Ловен сокол взе юздите. — Слънцето скоро ще изсуши и двама ни. Отново ще яздим до залез. Тогава ще спрем за храна и почивка. Утре по изгрев-слънце ще стигнем моето село.

— Утре? — реагира немощно Меги и примигна при мисълта, че имат да пътуват още цял ден. Днес детето в утробата ѝ лежеше тихо. Дори вълненията покрай бурята не го бяха накарали да помръдне поне веднъж. Кравата бе мучала, пилетата бяха кудкудякали, а петелът бе кукуругал неистово по време на критичните моменти на бурята, но нейното бебе бе останало спокойно.

Меги се опасяваше, че детето ѝ може би се готви за раждане. Страхуваше се, че може да не стигне навреме в селото.

Какви ли трудности щяха да възникнат, ако Ловен сокол не само откриеше прекалено скоро, че тя е бременна, но му се и наложи да сам да я изразжда!

Отново взеха да нарастват страховете ѝ, че може да не пожелае да я докосне, нито пък детето ѝ, след като разбере, че е бременна. Беше невъзможно сама да си акушира! Бе сигурна, че или ще кърви до смърт, или по някакъв начин ще нарани детето.

— *Наа*, още един ден. — Ловен сокол повдигна въпросително вежди. — От какво значение може да е още един ден? Ловен сокол е с теб и те закриля. Нищо не може да ти причини зло.

Меги преглътна мъчително и отмести поглед от неговия. В дълбините му се четяха прекалено много въпроси.

— Още един ден — това е добре. — Тя вдигна поводите. — Всичко ще бъде наред.

Ловен сокол смуща с колене жребеца и мина пред волския впряг, а Меги го последва изтръпнала. Сърцето ѝ биеше до пръсване, докато тя се молеше да усети някакво движение в корема си.

— Моля те, Господи — прошепна. — Нека да издържа още един ден! О, боже, моля те.

Продължиха да пътуват нататък. Изтекоха много часове. Ловен сокол бе имал право, че дрехите им ще изсъхнат бързо под палещите лъчи на слънцето. Но сега пончото на Меги се беше вкоравило и беше още по-неудобно от времето, когато бе пропито с дъждовната вода.

Младата жена се втрени в разлюляната трева и видя, че тя също е изсъхнала. Всъщност нямаше абсолютно никакви следи, че буря е

вилняла в района. Когато вятърът раздели тревата, тя можа да види земята, в която зееха дълбоки пукнатини. В края на краищата дъждът се бе оказал недостатъчен. Или поне тук, където преминаваха, сушата все още тегнеше.

Нещо привлече вниманието на Меги. Ушите на жребеца на Ловен сокол бяха щръкнали още повече и от начина, по който клатеше глава, пръхтеше и риеше с копито, тя разбираше, че е неспокоен. Знаеше достатъчно за тези животни, за да се сети, че когато един кон се държи по този начин, обикновено е от предусещането за опасност.

Но каква опасност? Днес вече веднъж бяха преодолели смъртна опасност. Какво друго можеше отново да застраши детето ѝ и да забави пътуването им към индианското село!

Осъзна обаче, че и Ловен сокол е доловил настроението на коня. Той се приведе напред, потупа любовно Пронто по врата, прошепна нещо в ухото му, но дори и това не успокои напълно животното.

Ловен сокол се изправи и мрачно погледна към Меги.

— Трябва да мина напред и да видя какво има зад хълма. — Не изчака отговора ѝ и се отдалечи в бърз галоп. Когато се изкачи на хълма, се вцепени от това, което видя. Доста далече, легнал като светлосин облак на земята, се виждаше дим! Той се надигаше и спускаше, като че ли яздеше вятъра.

После Ловен сокол съзря и червенеещия се матов пламък.

Пожар!

Прериен пожар, сигурно причинен от светкавица, който се приближаваше насам. Пороят не беше потушил огъня, защото дъждовните облаци бяха отнесени встрани от този район.

Страх сграбчи сърцето му, защото знаеше какво е да си в плен на разбушувал се прериен огън. Ловен сокол обърна коня и препусна обратно към Меги. Рязко спря пред нея и ѝ обясни какво е видял.

Меги вече бе усетила слабата миризма на дим, а сега долавяше и тайнственото приглушено боботене във въздуха.

— Пожар? — прошепна едва, сякаш някой я бе стиснал за гърлото. Пребледня и ѝ прималя от мисълта, че може да загине сред пламъците.

— Обърни фургона — извика Ловен сокол. — Има начин огънят да бъде спрян. Това ще направи Ловен сокол. Ти ще караш в другата посока, докато не дойда за теб. Разбираш ли?

Меги протегна ръка към него, от тъгълчетата на очите ѝ се стекоха сълзи.

— Но ти можеш да загинеш — изрече, но отдръпна ръка и улови здраво поводите, когато видя решително стиснатата челюст.

— Тръгваш и се махаш от мен и от огъня — изкомандва Ловен сокол. — Сега!

Преди да бе успяла да обърне фургона в срещуположната посока, той вече се отдалечаваше. Дългата черна коса се вееше от вятъра, мускулите играеха, кожата му блестеше от потта.

Ловен сокол направляваше коня с юзда от сплетени косми. Яздеше бързо към хълма. Конят се носеше напред с дълги прескоци, сякаш по този начин търсеше свобода и сигурност за себе си. Меги остана загледана, докато Пронто превали хребета на хълма.

Сетне, сграбчена от страха, направи това, което ѝ бе наредено. Бореше се с напирещите сълзи, когато най-накрая успя да насочи впряга с воловете в обратната посока и те затупуркаха колкото им държат силите по смазаната трева, по която току-що бяха дошли.

Изпищя, когато огромен брой малки, сиви прерийни зайци я настигнаха и задминаха без звук. Една след друга ги следваха групи антилопи, които препускаха и се оглеждаха назад. От време на време наблизко минаваха с големи подскоци разпокъсани групи белоопашати сърни, гонени от облака от вятър и дим.

Тя хвърли поглед през рамо, пое пресекливо въздух и почувства как ѝ прималява, когато установи, че сега димът се е превърнал в широк цяла миля облак, който се върти и извива вретеновидно към небето, черен като мастило. Не виждаше как Ловен сокол ще оцелее сред такъв опустошителен пожар.

Нещо я накара да обърне. Не можеше да остави Ловен сокол да загине по такъв начин. Трябваше да го накара да се оттегли с нея.

Сърцето ѝ заби учестено, тя плесна воловете с поводите, подкарвайки ги отново към опасността, която току-що бяха оставили зад себе си, макар да си даваше сметка, че от уплаха, те биха могли да се втурнат без посока и дори да обърнат фургона.

Но заради Ловен сокол трябваше да рискува всичко. Не беше справедливо да го остави сам да се бори с огъня. Щеше да е най-добре, ако и двамата се оттегляха към реката. Там пожарът не можеше да премине и те щяха да го изчакат да затихне.

С приближаването към хребета на хълма, зад който бушуваше пожарът, Меги беше посрещната от силна вълна топъл въздух. Когато стигна билото, спря воловете и вкаменена загледа как Ловен сокол, който беше много близо до бушуващите пламъци, пали множество помалки огънове. Гледката беше удивителна. Свирепият прериен пожар напредваше, но щом стигнеше огньовете запалени от Ловен сокол, се отдръпваше.

С лице, нашарено от дима, препускайки, той се отдалечи от тлеещата пепел. Когато откри Меги в такава близост със смъртната опасност, той я изгледа строго и гневно.

— Не си изпълнила заповедта ми! — изръмжа. — Останала си!

— Тръгнах, но после се върнах. Не можех да те оставя да загинеш сред пламъците.

— И какво щеше да направиш, за да ме спасиш? — запита все още сърдит.

— Щях да те накарам да избягаме към реката. — Меги изпъчи рамене под гневно смръщения му поглед. — Там можехме да изчакаме, докато огънят утихне.

— Не знаеш ли, че когато пламъците напредват, те се засилват? — Ловен сокол се наведе и доближи лицето си до това на Меги. — Нямахме да стигнем реката.

— Наистина ли? — немощно запита Меги.

— Наистина — бе отговорът. Сетне индианецът взе поводите от ръцете ѝ и сам се зае да обърне впряга назад към реката. Сторил това, той ѝ ги хвърли обратно. — Сега ще отидеш при реката. Така е безопасно и за двама ни. Там ще прекараме нощта.

Меги кимна нетърпелива и го последва. Наблюдаваше го, докато яздеше пред нея, и изпитваше истинско облекчение, че е добре, възхищаваше се от смелостта, с която се бореше със свирепия огън.

У нея се разливаше непозната топлина и тя осъзнаваше, че истински го обича. Иначе не би рискувала собствения си живот и този на нероденото дете, за да се върне при него.

Колко странно бе, че най-накрая позна истинската любов!

Но в колко неподходящо време! А и да обичаш индианец, нямаше да е толкова лесно, като да обичаш бял мъж. Тази любов бе забранена от обществото на белите. Може би дори и индианското общество забраняваше на свой воин да даде сърцето си на бяла жена.

Освен ако този воин не беше вожд и се ползваше с по-голяма свобода. А Ловен сокол имаше властно поведение като на вожд.

Извърна поглед от него и се усмихна. Надяваше се да е така!

Продължиха да яздят, докато стигнаха реката, където вкараха животните в естествената кошара, образувана от редицата акациев дървета. От двете страни на реката долитаха безредни крясъци на птици, които се установяваха за нощта. Някъде в далечината отекна вълчи вой.

Ловен сокол слезе от Пронто и го завърза за един нисък акациев клон. После се приближи към воловете на Меги и започна да ги разпряга, докато тя слизаше от капрата. Меги въздъхна и докато се протягаше, се хвана отзад за кръста. Никога по-рано не се бе чувствала толкова изтощена. Клепачите ѝ тежаха като олово, беше ѝ трудно да ги държи отворени.

Отиде до водата, приведе се и наплиска лицето си. Скоро долови зад гърба си миризмата на пушек.

Стресната, тя се изправи на крака и се извърна, уплашена от възможността огънят да ги е последвал. Усмихна се облекчено, когато видя огъня, който Ловен сокол бе стъкмил под заслона на подредени в кръг камъни.

Когато се извърна и ѝ отпрати усмивката си, очите му искряха и издаваха топлотата на чувствата му към нея.

— Очи на пантера, ела и седни с мен край огъня. Или би искала да се изкъпеш? Ще ти осигуря уединението, което желаш.

— Така ли...? — Меги нямаше търпение да премахне вонята от тялото си, а и вече напълно се доверяваше на индианеца.

— Колкото и време да е необходимо, за да се изкъпеш, Ловен сокол ще остане с гръб към теб — кимна той.

— Колко ще ми е приятно да се потопя във водата и да се отпусна за малко. — Меги прокара пръсти през мръсната си коса.

Ловен сокол свали седлото от гърба на коня и го нагласи близо до огъня, после легна и положи главата си върху него, обърнат с гръб към Меги.

— Хайде, преди да се е стъмнило напълно, върви се изкъпи. После ще се изкъпя аз.

Меги се изчерви от мисълта, че той ще се съблича толкова близо до нея, но после се забърза обратно към фургона, взе оттам чиста

рокля, белъо, кърпа, изтривалка и сапун. Върна се при реката и скоро вече беше стъпила на покритото с дребни кръгли камъни дъно, отдала се на удоволствието от допира на водата до плътта ѝ. Час по час хвърляше поглед към Ловен сокол и всеки път изпитваше облекчение да види, че неговото внимание не е насочено към нейната особа.

Когато най-накрая се почувства чиста, а косата ѝ скриптеше, като прокарваше пръстите си през нея, тя излезе от реката и бързо се облече. Простена, когато погледът ѝ се спря на мръсното пончо, ужасена от мисълта, че трябва отново да го облече.

Но нямаше друг избор. Може би по-късно тази нощ щеше да намери кураж да открие истината за състоянието си пред Ловен сокол. Ако той я обичаше истински, щеше да разбере. Сърцето му беше достатъчно голямо, за да приеме всичко.

След като отново навлече пончото, а мръсните дрехи занесе обратно във фургона, Меги се върна при огъня и седна. Изкашля се, за да привлече вниманието на Ловен сокол.

— Ловен сокол, готова съм. Сега е твой ред. Обещавам да не гледам.

Като се извърна към нея, нетърпелив да я види без мръсното пончо и с пищната коса, измита и пусната върху раменете, в погледа му се появи остро разочарование, щом откри, че все още е облечена с широката дреха, която скриваше тялото ѝ.

Опитваше се да го проумее. Може би се обличаше така, защото скоро бе останала вдовица и не искаше да излага на показ пред друг мъж женската си фигура.

Може би скоро щеше да има по-голямо желание да се разкрие.

Оставаше му да очаква този момент, защото нищо друго не му се искаше повече от това да прокара ръцете си по твърдите ѝ гърди, да открие вкуса на плътта ѝ.

Искаше да ѝ покаже как да забрави онзи, другия мъж.

Втурна се към реката, изкъпа се набързо, после се върна край огъня и понечи да предложи на Меги парче изсушено месо, което извади от торбичката. Но откри, че тя е дълбоко заспала, легнала на одеялото близо до огъня с мечата наметка отгоре си.

Разочарован, защото бе имал желание да прекара вечерта с нея, разговаряйки за събитията от деня, Ловен сокол се отпусна на одеялото до Меги. Докато я наблюдаваше как спи, той отхапа парче от месото и

го задъвка бавно, а очите му поглъщаха сладката миловидност на лицето на Меги.

Неочаквано нещо го подтикна да я докосне. Придвижи се понаблизо и прокара пръсти първо по очертанията на лицето, сетне по устните ѝ. Сърцето му заблъска силно при мисълта да мушне ръка под мечата роба, да събере гърдите ѝ в треперещите си шепи. Щеше да е толкова лесно. Тя изобщо нямаше да узнае.

Но не посмя. Нямаше да е честно от негова страна. Вместо това хвърли настрани парчето месо и със запален в слабините пожар се изтегна на своето одеяло и притворил очи си наложи да заспи.

Но сънят не идваше.

Очите му не можеха да останат дълго време затворени. Продължаваше да копнее да хвърли още един поглед на бялата жена.

После щеше да гледа на другата страна, защото разбираше, че мислите му се носят в опасна посока.

СЕДМА ГЛАВА

Меги и Ловен сокол се събудиха в меката розовина на ранното утро. Пътуваха по земята на резервата към селището на Ловен сокол, а слънцето пречупваше слънчевата светлина в чудновати отблясъци.

Очите на Меги проследиха ято птици, прелитащи над стадо елени. Загледа се в далечината към просторната равнина, която завършваше с разпокъсани планински вериги. Поразително червените скали контрастираха на фона на ширналия се килим зелена трева. Бе видяла достатъчно, за да знае, че владенията на арапахите се обитаваха от мечката гризли, бизона, лоса, сърната, планинския лъв. Потоците и реките гъмжаха от бобри и разни видове риба.

Меги можеше вече да се отпусне и да се наслаждава на гледката, защото не много далече напред успя да различи индиански лагер, сгъшен в малка горичка акациеви дървета на брега на Уайнд Ривър. Най-накрая щяха да стигнат дома на Ловен сокол. Вече нямаше защо толкова много да се страхува от раждането. Наблизо щеше да има жени. Без съмнение, те щяха да се съжалят над жена в такава напреднала бременност и да ѝ помогнат при раждането, нищо че беше бяла.

Единственото нещо, за което все още продължаваше да се безпокои, бе какво ще бъде отношението на Ловен сокол, когато разбере, че тя очаква дете. Можеше да попречи на жените да ѝ помогнат, а можеше да я прогони от селото си.

Мислите ѝ смениха посоката си, когато откъм селото към тях се понесоха неколцина червенокожи на коне. Те приветстваха отдалече Ловен сокол с ръкомахания, викове и подсвирквания, а копитата на конете им удряха земята и вдигаха прах.

Меги наблюдаваше червенокожите, които спряха и поздравиха Ловен сокол на езика на арапахите. Беше благодарна, че той знаеше достатъчно английски, за да могат да се разбират, когато са заедно.

Сетне всички погледи, включително и този на Ловен сокол, се преместиха върху нея и настъпи напрегната тишина. Кожата на гърба ѝ

настръхна и много предпазливо тя отдръпна пончото от корема си с надеждата, че нито един чифт от изпитателно изучаващите я очи не е могъл да открие тайната ѝ, макар че скоро пред нея нямаше да има друг избор, освен да я разкрие на Ловен сокол. Едва ли бе останало някакво време за разкриване на тайни между нея и този мъж, когото обожаваше.

Тогава Ловен сокол придвижи коня си малко назад, внимателно положи ръка на рамото на Меги и отново се обърна на езика на арапахите към приятелите си.

— Не е ли прекрасна и узряла за любов? — запита, след като бе обяснил какво изпитва към нея.

Меги вдигна глава към него и леко се усмихна. Искаше ѝ се да знае как я представя — като странник, търсец подслон? Или като жена, към която изпитва специални чувства?

Когато видя задоволството, което озари лицата на сънародниците му, любопитството ѝ нарасна още повече.

Трепна, когато двама-трима започнаха да се смеят и да тупат Ловен сокол по гърба, сякаш го поздравяваха за нещо важно. Изчерви се при мисълта, че тези поздравления по някакъв начин включват и нея. От това вината, че не е казала за бременността, още повече ѝ дотежа. Ако Ловен сокол се перчеше, че тя скоро ще бъде негово завоевание или че вече е станала такава, щеше да има още по-голям повод да я ненавижда, след като разкриеше състоянието ѝ.

Какво унижение щеше да бъде за него тогава!

Когато червенокожите препуснаха лудешки към селото, а Ловен сокол остана с нея, за да я придружи, тя вдигна поглед към него. В очите ѝ се четеше предпазливост и страх от онова, което я очакваше в следващите часове.

— Очи на пантера, последвай ме в моето село. — Ловен сокол извърна коня си. — Моите воини ще занесат вестта за нашето пристигане.

— Май нямаха нищо против, че идвам с тебе. — Меги нервно навиваше и развиваше поводите около пръстите си. — Какво им каза?

— Ловен сокол обясни, че ти наскоро си останала вдовица — отвърна той и ѝ се усмихна. — Казах им още, че когато погледна в зелените ти като на пантера очи, виждам не само жена, която е овдовяла. Виждам жена, която събужда у този вожд чувства, каквито

никоя друга не е пробуждала. Казах им, че този арапах вярва, че тази красива бяла жена споделя чувствата на техния вожд.

Сърцето на Меги препускаше в гърдите ѝ. Дъхът ѝ почти секна, когато тя чу какво ѝ каза Ловен сокол. Мигът я заплениваше все повече и повече. Индианецът имаше основание да вярва, че тя изпитва достатъчно силни чувства към него.

Да, тя го обичаше! Нямахме никакво съмнение в това! Но беше безсмислено. Когато той разбереше за детето, всичко щеше да се промени.

Думите му накараха Меги да разтвори широко очи, устните ѝ останаха полуотворени, когато прошепна — вожд?

Сетне заговори високо.

— Ти си вожд? — изрече невярващо, макар че не трябваше да бъде изненадана. Бе доловила благородството в неговото държание, властната осанка на фигурата му. Почти в мига, в който се бяха срещнали, бе разбрала, че той е силна личност.

— *Наа*, вожд. — Ловен сокол изпъчи широките си плещи с гордост. После кимна към селото. — А сега да вървим — и отпусна коня в лек тръс покрай фургона на Меги, а тя улови здраво поводите и воловете поеха нататък с бавна, полюляваща се походка.

— Арапахите живеят на малки групи — обясни Ловен сокол, като гледаше надолу към нея. — Всеки лагер се състои от около двадесет типита. Всяка група се ръководи от уважаван вожд, избран заради неговото благородство и умението му да отсъжда справедливо. След смъртта на *neisa-na*, моят любим баща, аз бях избран за вожд на моята група арапахи. Като наследник на баща ми и на неговия баща, стремя се към мир с белите хора, които насила ни накараха да живеем в резервати. Великата невидима сила ми даде добра благословия като водач.

Не ѝ остана време да му отвърне. От селото към тях тичаха много деца, радостно възбудени от пристигането на младия им вожд. Когато стигнаха при тях, започнаха да го докосват, да му се усмихват с обожание. Някои от тях подтичваха весело край фургона на Меги, други сочеха кокошките, трети потупваха кравата.

Имаше и такива, които я гледаха изпитателно и в дълбините на тъмните им очи се четеше недоверие.

Меги се усмихна на всяко от децата, после отново впери поглед напред, защото навлизаха в селото. Погледът ѝ шареше наоколо, а сърцето ѝ лудо биеше. Започна да осъзнава, че навлиза в действителност, която надхвърля и най-непокорните ѝ сънища. Само преди два дни всичките ѝ познания за индианците идваха от прочетеното в разни справочници или в евтини романи, които ги обрисоваха като свирепи и кръвожадни.

Сега непосредствено наблюдаваше едно индианско село и до този момент нищо не я плашеше. Тези хора водеха съвсем простичко съществуване. Любовта им към животните бе очевидна. Най-различни дребни горски животни се намираха в клетки или тичаха свободно из селото, очевидно станали домашни любимци. Селските кучета вдигаха врява около нозете на воловете.

Двамата продължиха да навлизат навътре в селото. Ловен сокол вървеше редом с нея. Посрещнаха ги старци, прави или седнали на групички. Виждаха се много малко жени.

Облеклото на арапахите, домовете и конете им бяха украсени с природни материали — рог от лос, игли от таралеж, козина от елен, пера на орел, нокти на мечка и раковини, намерени по бреговете на реките.

Малки огньове бяха пръснати навсякъде и примигваха във вечерния здрач, като хвърляха причудливи сенки между типитата. Когато вятърът смени посоката си, до ноздрите на Меги достигна ароматът на храна, приготвена на огън, и тя усети колко е изгладняла. Ловен сокол бе казал, че ще пристигнат в селото му по-рано, но пътуването бе отнело по-голямата част от деня, а те нито веднъж не бяха спирани да утолят глада си. С приближаването до огньовете болката в стомаха ѝ я захапа още по-силно.

При все това всички мисли за храна излетяха от ума ѝ, когато Ловен сокол спря пред едно много по-просторно типи, което се издигаше в центъра на селото, на една ниска могила. Дъхът ѝ спря, докато изучаваше изкусните рисунки върху кожата, от които бе направено жилището. Бяха красиви, в многообразие от ярки тонове.

Още нещо привлече вниманието ѝ. Ахна тихо, когато откри над платнището оформящо входа, на високо издигнат прът да почива прекрасен орел. Беше привързан с въже през крака и сякаш оживя,

когато до него се приближи Ловен сокол с парченца месо, които бе извадил от една кожена торбичка, окачена на висок триножник.

Докато птицата поглъщаше месото от ръката на Ловен сокол, той галеше красивата глава на орела със свободната си ръка.

Явната близост между мъжа и птицата стопли сърцето на Меги. Вождът на арапахите беше действително изключителен човек.

Скръб пропълзя в сърцето ѝ, защото се страхуваше, че скоро съвсем сигурно няма да го вижда повече.

След като веднъж узнаеше истината...

Ловен сокол избърса ръцете си в кърпа, окачена на пръта на птицата, и насочи цялото си внимание към Меги. Притеснена, че може да реши да ѝ помогне да слезе от фургона и така да установи, че е много по-тежка, отколкото би трябвало, тя побърза да се смъкне долу, преди да я е достигнал.

Пресрещна го, вдигна лице към него и му се усмихна, но вътрешно умираше при мисълта, че следващият миг може да промени всичко за тях. Сърцето ѝ силно заби, когато той направи жест към входното платно.

— Влез — изрече тихо. — Сподели тази обител с вожда Ловен сокол.

— Искаш да кажеш, че тук... ще прекарам нощта? — запита тя, неспособна да прикрие треперенето на гласа си.

— Ако това е и твоето желание, нека така да бъде. — Ловен сокол повдигна входното платнище. — Влез вътре. Ще ти бъдат донесени вода за баня, чисти дрехи и храна. После ще поговорим.

— Баня? — Гласът на Меги звучеше предпазливо, когато тя пристъпи вътре в типито.

— Да, ще се изкъпеш, а също и Ловен сокол — изрече той равнодушно. — Прахът от пътуването залепва като мед по лицето, когато се смеси с потта. — Изсмя се гърлено. — Но не мирише толкова приятно, нито пък вкусът му върху устните е същия.

Меги се опита да открие шегата в казаното, но страхът от предстоящите мигове развали всичко, което при други обстоятелства би могло да бъде прекрасно.

Ловен сокол тръгна с нея към огъня, който гореше в центъра на колибата, стъкмен в малка вдлъбнатина на земята и ограден с кръгли

речни камъни. В едно глинено гърне, съвсем ниско над пламъците, вреше гозба.

Меги повдигна вежди, усетила приятната миризма на храната и бе впечатлена колко е подредено жилището му. Знаеше, че няма съпруга. Изглежда, възнамеряваше тя да запълни тази празнина в живота му.

Тогава кой поддържаше огъня в колибата му? Кой приготвяше храната в големия котел? Кой поддържаше жилището му така подредено и чисто?

Разгледа подробно наоколо. Вътрешността наподобяваше кух конус. Прътите на колибата бяха покрити с ленти кожа, на които се виждаха знаците на картинното писмо. Покрай стените, от вътрешната страна, бяха нахвърляни клончета и папур. Тя си помисли, че сигурно през деня се използват като място за седане, а през нощта — като легло.

Близо до отвора, който служеше за врата, спретнато бяха подредени кухненски съдове — тиган, кафениче, кофа за вода и няколко метални чинии и чаши. Зад тях бяха струпани бакалски стоки — кафе, захар, брашно.

Между прътите на колибата бяха опънати въжета, които бяха провиснали под тежестта на кожи, оръжия, кошници и плетена трева. Покрай стените бяха струпани кожи.

По-късно, когато очите ѝ попривикнаха със сумрачната светлина на типито, откри, че на северната страна на колибата има истинско легло. Онази част, където лежеше главата, беше изработена от върбови пръчки, здраво преплетени. Виждаше се, че леглото е подпълнено със суха трева и кожи, а върху тях бяха застлани много одеяла. Възглавниците изглеждаха пухкави и удобни, най-вероятно бяха натъпкани с перушина или вълна.

Край друга от стените тя забеляза бойно украшение за главата. Беше чела, че то е емблема на постиженията на боец. Всяко перо означаваше един голям подвиг. Веднъж заслужено, то се считаше за мощна магия, която пази носителя си и изпраща молбите му до Великата невидима сила.

— Виждаш бойните пера на баща ми — обади се Ловен сокол. Бе дошъл до Меги и погледът му бе проследил нейния. — В моя живот не съм бил свидетел на много битки, като се изключат малкото схватки с

различни враждебни племена. При все това аз излагам на видно място знаците на бащините достижения, сякаш са мои собствени.

С бавно и плавно движение на ръката посочи други неща, с които също се гордееше.

— Можеш още да видиш — изрече горделиво — моите собствени трофеи, торбичката с билки и торбичката със свещената лула. Те доказват, че този вожд произхожда от семейство с богатство и власт. Никому не се разрешава да притежава такива неща — могат да се придобият само чрез трудни изпитания и необикновени преживявания.

Ловен сокол се обърна към Меги и обхвана лицето ѝ с длани.

— *H-isei*, тези неща искам да споделя с теб — изрече с плътен глас. — Мислиш ли, че е минало достатъчно време, за да забравиш този съпруг, който е продължил в друг свят? Колко време се полага да е в траур една бяла жена? Много ли си го обичала? Ще останеш ли в траур по-дълго от обичайното? Чувстваш ли се вече свободна да признаеш чувствата си на този вожд на арапахите?

Меги се топеше под изучаващия поглед на тъмните очи. Допирът на ръцете му до тялото ѝ караше главата ѝ да се върти. Искаше този красив мъж да я целува, да я държи в ръцете си. Страстта, която изпитваше, бе възхитително приятна. Как би могла да намери сили да му разкрие истината за себе си?

Меги предполагаше, че ще я целуне, но вместо това той неочаквано постави ръце на закопчалката на пончото и също толкова бързо го измъкна през главата ѝ.

Когато го пусна на земята, погледът му бе внезапно привлечен надолу. Устните му изпуснаха една сподавена въздишка, когато разбра защо тя не се раздели с тази дреха през цялото време, което бяха прекарвали заедно. Под него беше крила тайната, че очаква дете и че бременността ѝ е толкова напреднала, че раждането можеше да започне всеки момент!

— Ти... ти очакваш дете? — ахна и погледът му се придвижи нагоре. Впери очи в Меги. — Скрила си го от мен? Знаеше какво изпитва Ловен сокол към тебе и въпреки това не му каза истината, че си бременна? Не можа ли да ми се довериш? Какво си мислеше, че ще ти стори този индианец?

— В началото не бях сигурна, че мога да ти имам доверие — призна Меги, нервно кършейки ръце. — По-късно, когато започнах да разбирам колко си привлечен от мен, също както бях и аз от теб, се опасявах, че ще ме презреш, ако узнаеш колко е напреднала бременността ми. Аз... не можех да го понеса, Ловен сокол. Не исках да ме намразиш. Моля те, кажи ми, че не е вярно! Моля те, не ме ненавиждай!

Неспособен да потисне чувството на гняв, което го обхвана при мисълта, че тази жена носи в утробата си детето на друг мъж, той се извърна и изхвърча от типито, а ръцете му бяха със здраво стиснати юмруци.

Съкрушена от реакцията на Ловен сокол, Меги остана дълго време вторачена в завесата на входа, сетне обляна в сълзи се сви на пода. Беше сбъркала. Бе сбъркала толкова много, че не му каза истината. Какво трябваше да направи сега? Какво щеше да стане с нея? Щеше ли да я прогони от селото? Нямаше ли да се сети повече за нея? Факторията беше твърде далече, за да стигне там преди на раждането.

Отпусна глава в ръцете си и започна да плаче, докато не усети край себе си нечие присъствие. Бързо повдигна лице и откри, че е изучавана от една красива девойка от арапахите. Очите ѝ бяха големи, гневни и изпълнени с чувство, което не можеше да бъде друго, освен явна ревност.

— Коя... си... ти? — отрони Меги и избърса сълзите от сраните си.

— Наричат ме Нежен глас. — Гласът на девойката бе по-скоро изпълнен с омраза, отколкото любезен, но наистина бе нежен като бриза в прекрасна пролетна утрин.

— Какво искаш от мен? — Меги бавно се изправи на крака и предпазливо се отдалечи от Нежен глас.

— Изпрати ме Ловен сокол. — Нежен глас решително вирна брадичката си.

— Защо? — Гласът на Меги криеше напрежение.

Дългите плитки на Нежен глас заподскачаха, когато тя пристъпи ядовито към Меги. Сърцето на Меги заблъска в гърдите ѝ. Тя забеляза ножа, който висеше в канията на бедрото на момичето. Мина ѝ

мисълта, че може би Ловен сокол е изпратил тази жена, за да я накаже, задето бе излъгала.

ОСМА ГЛАВА

— Свали си дрехите и ги дай на Нежен глас — разпореди се жената от племето. Гласът ѝ беше хладен и безличен.

Меги се сви още по-надалече от Нежен глас.

— Не — отбранително кръстоса ръце пред гърдите си. — Отказвам.

— Трябва да си свалиш дрехите, за да се изкъпеш — заповяда Нежен глас. — Дай ми мръсните дрехи. Те ще бъдат хвърлени.

— Искаш да кажеш, унищожени. — Очите на Меги се разшириха. — Защо?

— Всичко трябва да бъде направено така, както е разпоредил Ловен сокол — отвърна Нежен глас, извъртя се и кимна на други две индианки, които току-що бяха влезли в типито. Едната носеше корито с вода, другата — прекрасен кафтан от еленова кожа, който падаше на меки дипли от ръката ѝ. А на дланта ѝ лежаха чифт меки мокасини.

— Ловен сокол? — изрече тихо Меги. — Той ли стои зад всичко това?

Това ѝ вдъхна надежда. Ако я мразеше, нямаше да го е грижа как изглежда. Беше очаквала да се върне и да ѝ каже, че трябва да си иде. Може би гневът му към нея се е смекчил, макар че със сигурност причината беше само съжаление към нея и нероденото ѝ дете. Надеждата, че все още я обича, избледня и се стопи съвсем.

— Да, Ловен сокол даде нарежданията. — Очите на Нежен глас бяха гневно присвити, когато отпрати поглед надолу към издутия корем на Меги. — Нежен глас се подчинява, защото той е вожда и неговата дума е върховна в това индианско село. — Нежен глас пристъпи към Меги и протегна ръка с обърната нагоре длан. — А сега ми дай дрехите си, за да вървя да си върша работата — произнесе с леден глас.

С пламнало лице Меги местеше поглед от едната жена към другата, защото не искаше да се разсъблече пред тях. Остана почти неподвижна още известно време, после се отпусна, защото жената,

която бе донесла роклята и мокасините, ги остави настрана и опъна одеялото пред Меги.

Кимна мълчаливо в знак на благодарност към жената и понеже знаеше, че Нежен глас няма да си тръгне, докато не получи дрехите, Меги започна да се разсъблича. Една след друга тя ги хвърляше и когато остана съвсем гола, взе одеялото от индианката и го уви около тялото си.

— Надявам се, че мога да се изкъпя сама. — Меги вирна непокорно брадичка към Нежен глас. Разбираше, че тази красива индианка никога няма да бъде нейна приятелка. В дълбините на кафявите като на кошута очи на Нежен глас и в гласа ѝ се долавяше, че тя е неприятел на Меги.

Меги не беше сигурна дали причината е в това, че Нежен глас ненавижда всички бели хора, или защото Меги, макар че е в напреднала бременност, е избрана от красивия вожд на арапахите, но каквато и да беше причината, беше очевидно, че за Нежен глас е неприятно да изпълни разпореденото от Ловен сокол.

— Няма да бъдеш обезпокоявана от никого — отвърна Нежен глас и махна с ръка към другите жени да напуснат типито. После хвърли още един продължителен поглед върху одеялото, което се издуваше върху корема на Меги, изпусна стон на отвращение, завъртя се и напусна, взела мръсните ѝ дрехи.

Меги изпусна въздишка на облекчение, че поне тази злобна жена не е вече в типито, и приседна край огнището близо до коритото с водата. Загледа се в пламъците, а в очите ѝ напиреха сълзи. Изпитваше благодарност за надеждата, че може би Ловен сокол ѝ е простил, че не е била напълно искрена с него. Но простираше ли се опрощението му дотам, че все още да я обича? Тя самата никога нямаше да престане да го обича. Бе готова да направи всичко, за да си възвърне любовта му! Искаше да остане с него — не само докато се роди детето, а завинаги.

Но сега всичко това бе една неизпълнима мечта. Тя обезсърчена отпусна ръце в коритото с водата и взе да плиска лицето и тялото си, а като свърши, се подсуши с одеялото.

Пое еленовия кафтан, нахлузи го през глава и установи, че материята е мека като ангелско крило. Напъха крака в мокасините, които легнаха удобно на отеклите ѝ и изморени стъпала.

Седнала на едно от одеялата, тя прокара пръсти през косата си, за да разреши слепналите се кичури, и се вторачи в гърнето, от което все още се разнасяше приятен аромат, но не посмя да яде. Не беше сигурна, че ще задържи храната. Чувстваше се съвсем изолирана и изоставена.

С въздишка си помисли, че поне се намира в безопасност. Детето ѝ нямаше да се роди в присъствието единствено на майка си.

— Тайни — прошепна скръбно на себе си. Откак баща ѝ бе умрял, на няколко пъти ѝ се бе налагало да пази тайна. Най-напред не бе уведомила Мелвин за скритите пари...

Тя се стегна при мисълта за чантата с парите. Трябваше да я скрие, преди някой от индианците да претърси вещите ѝ. Беше почти сигурна, че ще остане в типито на Ловен сокол, докато се възстанови достатъчно след раждането на детето, за да може да пътува. Трябваше да вземе чантата от фургона и да я скрие.

Понадигна се от одеялото, пропъльзя до входа, отметна встрани платнището и предпазливо погледна навън. Когато не видя никого наблизо, се прокрадна до фургона и се изкатери в него. Макар че навън беше вече тъмно, тя знаеше къде да търси.

Пръстите ѝ скоро откриха чантата. Притиснала я до гърдите си, тя слезе от фургона и се забърза обратно в типито. Сърцето ѝ тупаше силно, докато погледът ѝ отчаяно търсеше къде да скрие парите. Най-накрая се спря на далечния заден край на колибата, под леглото, където държаха навити на руло одеяла и разни други неща.

Тя коленичи, отдръпна всичко встрани и задъхана започна да рови с пръсти в земята, докато дупката стана достатъчно голяма да побере парите.

След като върна всичко на място, тя отново седна до огъня, но звукът от пеещи гласове я върна при входа. Тя повдигна кожата и погледна към центъра на селото. Събрани около големия огън на открито, индианците пееха. Спираха, за да чуят някаква история, после пак подемаха песента. Меги имаше чувството, че много се забавляват, но за нея всичко беше загърнато в тайнственост.

Припомни си за договорите, подписани между белите хора и арапахите, които заточваха тези добри хора в резервата Уайнд Ривър. Край Литъл Уайнд Ривър бе създадена индианска агенция.

Втренчи се още по-напрегнато в мрака, търсейки Ловен сокол в тълпата край огъня. Когато не го откри, се върна обратно в типито.

Настани се край огъня. Той угасваше и се превръщаше в купчина димящи въглини. Тъмнината я обгръщаше отвсякъде. Тя потрепери, усетила самотата. Даде си сметка, че трябва да мисли за раждането на детето. Но беше трудно.

Докато очакваше Ловен сокол, заразглежда оръжията му. Погледът ѝ се спря на едно. Беше копие. Върхът му бе от кремък, изкусно оформен и дълъг около три инча. С помощта на животинско сухожилие беше прикрепен към тънка пръчка от кафеникаво дърво. Близо до върха бяха прикачени няколко ярко оцветени пера. Беше красиво оръжие.

С въздишка тръгна към входа. Отметна кожата и погледна към небето. Звездите светеха ярко в ясното, притъмняло небе и обещаваха спокойна нощ.

„Но, мили боже — молеше се мълчаливо тя — къде беше *Ловен сокол!*“

Ловен сокол бе коленичил на върха на един стръмен хълм, от който се виждаше неговото село, и отправяше молитва към Великата невидима сила.

— О, Велико тайнство, Велика невидима сило, сърцето ми е открито — изрече, загледан в осеяното със звезди небе. — Предавам душата си в твоя власт. У мене няма друга мисъл, освен за тебе. Помогни на този вожд на арапахите да вземе решение, което ще е най-добро за неговото бъдеще. Дай ми сили да приема, че тази жена, за която жадува сърцето ми, е наедрияла от детето на друг мъж. Този съпруг е умрял и е оставил жената и детето сами на този свят. Дай ми силата и знанието да поправа несправедливостите, позволи ми да преодолее гнева си, че тя скри тайната си от мен.

Ловен сокол се изправи в целия си ръст и протегна ръце с изпънати нагоре длани към небето.

— О, Велика невидима сило, сърцето ми е отворено. Поведи ме по пътя, по който да позная себе си и моята съдба. Винаги съм молил за спокойствие и хармония във всяко свое начинание. Тази вечер моля за напътствие, защото обичам жена с различен цвят на кожата. Дай ми

сила да приема детето, което носи, като мое. Откакто обичам Очи на пантера, не мога да живея без нея.

Ловен сокол сне ръцете си и наведе глава. Остана за момент така. Когато беше насаме с Великата невидима сила, усещаше в себе си спокойствие, познато само нему.

На устните му бавно се прокрадваше усмивка и той кимна на мълчаливата благословия на Великото тайнство.

— *Haih-nyah-weh* — благодаря ти, Велико тайнство. Ще последвам съвета ти. Ще отида при дядо — прошепна сякаш в отговор на слова, изречени към него. — На този свят той е мъдростта.

Спусна се надолу по хълма и забърза обратно към селото. Тази вечер, когато песните на неговите хора изпълваха небесата, той чувстваше народа си много близък. Искаше да се присъедини към тях, но сега се нуждаеше от съвета на мъдрия.

Вървеше с широки крачки и скоро стигна живописно оцветеното типи на дядо си. Повдигна кожата и влезе. Премина внимателно по кожата, разпръснати по пода, и седна срещу дядо си, от другата страна на огъня.

Ловен сокол впери поглед над пламъка към Дълга коса. Той седеше, кръстосал крака, облечен в халат от еленова кожа. Светлината на огъня потрепваше по лицето и в очите му. На врата му имаше огърлица от върховете на стрели, която символизираше дълъг живот. Както обикновено, дългата му коса бе събрана на челото — залепнала и разбъркана.

Когато Дълга коса погледна над огъня и откри Ловен сокол, той се усмихна и от това лицето му се покри с още повече бръчки.

— Какво те накара да посетиш този стар човек? — изрече Дълга коса и повдигна ветрилото от орлови пера да засенчи очите си. Беше ги присвил в усилието по-добре да види внука си. — Има ли нещо общо с тази жена, която си довел в селото? Чух, че очаква дете. Къде е мъжът, от когото е това дете, *neisa-na!*

— Този мъж, бащата на детето, е мъртъв. — Ловен сокол кръстоса крака и отпусна ръце на коленете си. — Намерих тази жена сама. Беше се изгубила. Доведох я тук. Едва когато пристигнахме разбрах, че е бременна. Но беше твърде късно за чувствата на твоя внук. Сърцето на Ловен сокол вече бе обзето от любов към тази жена. Този вожд, твоят внук, иска да задържи жената и детето. Този вожд,

твоят внук, иска да се ожени за бялата жена. Но е необходима твоята благословия. О, мъдри, кажи, че ми даваш тази благословия — че този внук постъпва разумно, като позволява на такава любов да влезе в живота му.

Дълга коса отпусна ветрилото и започна да се потупва по коляното.

— Тази жена е бяла. Тя ще ти донесе неприятности. — Гласът му беше напрегнат. — Всички бели хора носят неприятности.

— Тази жена е различна от повечето бели, с които съм се срещал — отвърна Ловен сокол в защита на Меги. Опитваше се да изтрие от съзнанието си факта, че бе скрила истината от него, макар да не разбираше защо го бе направила. — Ако я доведе при теб, ще разбереш. Да я доведе ли, *naba-ciba*? Искаш ли да се срещнеш с нея?

— Това не се налага — отвърна Дълга коса и остави ветрилото. Кръстоса ръце на гърдите си. — Скоро, но не днес. — Направи пауза, после добави: — Кога се очаква детето?

— Мисля, че всеки момент — закима Ловен сокол.

— И ти ще изпитваш добри чувства и към това дете, което не е от теб? — Гласът на Дълга коса беше нисък и отмерен. — Ще отгледаш това дете като свое?

— Обичам майката на детето толкова много, че няма да е трудно да обичам и него — отново кимна Ловен сокол.

Дълга коса остана дълго време загледан в Ловен сокол, сетне му махна с ръка в знак, че го освобождава.

— Върви. Ти си внук на един стар и мъдър човек, значи и ти си толкова мъдър. Ако сърцето ти принадлежи на тази жена, кой съм аз, че да ти забранявам да обвържеш живота си с нея? Върви. Имаш благословията ми. Но бъди нащрек, внуко мой, за това, което те предупредих. Всички бели носят неприятности.

Ловен сокол ликуваше, когато се изправи. Той заобиколи огъня, наведе се напред и прегърна дядо си, после напусна типито въодушевен.

С решителни крачки се отправи към своето типи. Когато влезе, намери Меги заспала. Коленичи до нея и нежно докосна лицето ѝ. Ласката му я събуди.

Меги се загледа в него неразбиращо. Сърцето ѝ силно заби, когато той взе ръцете ѝ в своите и я подкани да се изправи. Почти

престана да диша, когато той повдигна робата и откри голия ѝ, издут корем. Позволи му го, защото бе толкова внимателен и защото в очите му прочете, че ѝ е простил и е готов да я приеме такава, каквата е.

Когато той положи ръка на корема ѝ, я обля топла вълна на благодарност заради вниманието. Тя затвори очи в екстаз, когато плъзна пръстите си нагоре и обхвана твърдите, налети гърди.

Зави ѝ се свят от желание, когато той отдръпна ръцете си, оставяйки роклята да се смъкне надолу, а после повдигна брадичката ѝ, за да може да я целуне. Коленете ѝ омекнаха от прекрасното усещане, което я прониза, когато устните им се срещнаха. Ръцете ѝ обвиха врата му и тя отвърна на целувката с жар, но бе прекъсната, когато Нежен глас неочаквано влезе в типито.

Меги и Ловен сокол припряно се отдръпнаха един от друг. Ловен сокол се приближи до Нежен глас и ядно дръпна подноса с храната, който носеше. Знаеше, че е дошла само за да го шпионира. Този път не я упрекна с думи. Само ѝ хвърли такъв гневен поглед, че тя се задоволи единствено да изгледа злобно Меги, сетне се въртна и избяга от типито.

Ловен сокол остави подноса с храната край огнището и се обърна към Меги.

— Ела. Ще ядем и ще разговаряме. Имаме много да си кажем. Трябва да ми обясниш доста неща, нали?

Меги срамежливо кимна, сетне приближи и седна край него, а той ѝ подаде купа от акациево дърво.

Вдигна някакъв друг съд, потопи го в котлето, което висеше на един триножник над огъня, и напълни купата ѝ със задушено месо от лос. Сетне взе няколко вида изсушено месо от подноса с храна, донесен от Нежен глас, и ги постави в метална чиния, която също предложи на Меги.

Тя се хранеше лакомо, а той я наблюдаваше. В очите му се четеше възхищение. Тя въздъхна облекчено, когато и той започна да се храни, защото това го заангажира и отлагаше въпросите, на които може би щеше да ѝ е трудно да отговори.

Но въпреки всичко този момент настъпи, когато чиниите бяха отместени встрани. Ловен сокол избърса уста с опакото на ръката си, после се примъкна по-близо до Меги.

— Докато носеше широкото пончо, изглеждаше добре закръглена — обади се тихо. — Сега вече знам, че само коремът ти е голям. — Той бавно прокара пръст нагоре по прешлените на врата ѝ и от това я полазиха чувствени тръпки. — Каква съвършена шия — изрече възхитено. — Ръцете ти са изящни, нозете — прекрасно издължени. След като родиш детето, тялото ти тъкмо ще приляга в ръцете ми, когато се любим.

— Когато... се любим? — заекна Меги.

— Няма съмнение, че след като родиш, ще се любим — отвърна Ловен сокол. — Ти ще останеш тук. Ще бъдеш моята *h-isei*. Детето ще израсне като мое.

— Така ли? — преглътна Меги и положи ръка на рамото му. — Как е възможно да си толкова великодушен, след като скрих истината от теб?

— Имала си сериозни причини, нали? — Ловен сокол взе ръката ѝ, вдигна я към устните си и целуна връхчетата на пръстите.

— Страхувах се да ти кажа поради ред причини, но главно защото не исках да загубя любовта ти — измърмори Меги. — Толкова те обичам. Обичам те от мига, в който те зърнах.

Ловен сокол кимна.

— Вярвам, че е така, но ме озадачава как можеш да се влюбиш в мен, когато гробът на другия мъж е още пресен? Нима любовта ти към него е толкова краткотрайна. Такава ли ще бъде и любовта ти към мен?

— Ловен сокол, никога не съм изпитвала страст към съпруга си — опита се да му обясни Меги. — Към него изпитвах благодарност затова, че ме прибра тогава, когато си нямах никого. Изпитвах най-нежни чувства към моя съпруг, но не и страст. Когато се любехме, не изпитвах нищо. Споделях леглото му само за да са задоволени мъжките му потребности. Дължах му го.

Ловен сокол я привлече към себе си и здраво я притисна.

— Добре е да го зная — въздъхна тежко. Сетне се извърна към нея и обърна лицето ѝ така, че погледите им да се срещнат. — Защо си била сама? Защо е било необходимо този мъж да запълва празнина в живота ти?

— Майка ми умря много отдавна — изрече Меги с печал. — Баща ми почина преди няколко месеца. Съдружникът на баща ми ме ограби. Присвои си наследството ми. Избягах от този ужасен човек и

от миналото. Мелвин, мъжът, който стана мой съпруг, ме съжали. Заедно създадохме дом. Но преди няколко дни той умря, вероятно от сърдечен удар. Наближаваше да раждам и трябваше да тръгна веднага, за да намеря някой, който да ми помогне при раждането на детето.

— И аз съм изгубил майка си и баща си. — Ловен сокол се беше втренчил в пламъците на огъня. — Баща ми, наричаше се Спящия вълк, бе вожд. Пожертва себе си в една битка между група индианци от племето ута и бойците от нашето село. Много пъти беше повтарял, че е по-добре да загинеш от неприятелска стрела, отколкото да линееш, както линее дядо ми. Майка ми се казваше Чисто сърце. След смъртта на баща ми тя се отдели от племето и оттогава никой не я е виждал.

— Колко ужасно! — ахна Меги.

— Преди много зими дядо ми се отказа от ролята си на вожд и народът избра баща ми на негово място, също както избраха мен след смъртта му. — Беше потиснат. — Това е голяма чест за мен, но бих искал баща ми да е жив и дядо ми да не е принуден да живее само със спомените си.

Ловен сокол постави ръце на кръста на Меги и я извърна към себе си. Внимателно докосна корема ѝ. Пръстите му обходиха голямата, закръглена издутината.

— Нека не говорим повече за миналото. Сега ти и детето сте в безопасност. — Той стисна раменете ѝ, привлече я и я целуна. — Толкова си красива — прошепна, докато бавно откъсваше устни от нейните.

Меги се изчерви и сведе поглед.

— Как можеш да твърдиш такова нещо? — промърмори, а сърцето ѝ бе изпълнено с нега. Тя се топеше от специалното внимание на мъжа, когото обичаше. — Толкова съм огромна. Толкова съм тромава.

— Скоро ще изглеждаш съвсем по друг начин. — Ловен сокол я заобиколи и тръгна към леглото. — Ела. Тази вечер ще спиш в моя креват. Аз ще спя край огъня.

Меги отиде до леглото. Той я улови за лакътя и ѝ помогна да се отпусне върху кожата и одеялата. Внимателно я покри с друго одеяло и още веднъж нежно я целуна.

— Нали вече няма да има тайни помежду ни? — прошепна срещу устните ѝ, после се върна при огъня и се опъна, обърнал ѝ гръб.

Меги се сви в одеялото, останала без дъх от обрата в отношенията им.

Той ѝ бе простил и дори бе пожелал да остане при него завинаги. Тя щеше да се омъжи за този прекрасен и красив вожд на арапахите. Беше ѝ обещал да бъде добър с детето ѝ. Той беше един изключително добросърдечен мъж, щом искаше да отгледа детето като свое!

Извърна се настрани, пронизана от внезапна тревога. Всичко изглеждаше прекалено хубаво. Но съвсем сигурно беше, че скоро съдбата щеше да я хвърли в нов кошмар.

Изпита остро чувство за вина, когато си спомни, че не беше докрай искрена с Ловен сокол. Бе премълчала за изнасилването, както и за чантата с пари, която беше скрила в това същото легло, в което се готвеше да спи. Някой ден този прекрасен мъж щеше да узнае цялата истина. Отново ли щеше да се чувства измамен? Щеше ли да ѝ прости за втори път?

Тя затвори очи. Трябваше да заспи, за да не мисли за страховете си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Остра, пронизваща болка изтръгна Меги от съня. Тя се хвана за корема и шумно пое въздух, когато първият пристъп премина.

— Раждането започна — прошепна и очите ѝ се разшириха. Болките идваха на често. Не беше мислила, че ще се случи толкова скоро.

Повдигнала се на лакът, Меги погледна към кожата и одеялата, върху които беше спал Ловен сокол. Нямахше го.

— Божичко, къде е той? — прошепна на себе си.

Отчаяно огледа типито. Пламъците в огнището хвърляха дълги танцуващи сенки по стените и тя не можеше да разбере дали е нощ или ден.

Вдигна поглед нагоре към отвора за пушека и видя небето, избледняло с оттеглянето на нощта.

— Сигурно е отишъл до реката за сутрешната баня или може би за още дърва — отново прошепна Меги, опитвайки се да се убеди, че той ще се върне скоро.

Не искаше и да помисли, че раждането ще мине, без той да е наблизо.

Нуждаеше се от неговото успокоение, от любовта му. Желаше вниманието му в мига, в който детето ѝ поемеше за първи път дъх!

Ако можеше да приеме детето така, както бе приел нея, щеше да ѝ е много по-лесно завинаги да отхвърли спомена за истинския баща на детето.

Толкова много зависеше от Ловен сокол. Животът ѝ зависеше от него. Щастие то ѝ зависеше от него.

Прониза я поредната режеща болка и замъгли съзнанието ѝ. По челото ѝ потече пот и тя стисна зъби, за да понесе мълчаливо родилните мъки. Отхвърли одеялото настрани и разтвори крака. Стиснала корема си с ръце, остана да лежи по гръб, със затворени очи. Мислите ѝ плуваха замаяни, а болките ставаха все по-силни и идваха на все по-къси интервали.

Страх сграбчи сърцето ѝ. Чудеше се какво ли задържа Ловен сокол. Бавно се опита да стане от леглото. Но в мига, в който краката ѝ докоснаха пода, нова болка — този път по-продължителна — сграбчи корема ѝ. Натискът беше непоносим.

Тя изчака, докато болката отзвучи, и отново се опита да стъпи на рогозките. Трябваше да стигне до входа. Ако Ловен сокол се намираше наблизо, щеше да го извика.

Опасяваше се от най-лошото — че той нямаше да бъде тук за самото раждане. Ами ако никой не дойдеше да ѝ помогне? Най-накрая стъпалата ѝ опряха пода и тя се надигна с усилие.

Обхванала корема си, тя запристъпя по рогозките. Прониза я нова болка и тя спря. Този път бе толкова силна, че ѝ се зави свят и тя почувства, че може да припадне, ако болката не утихне скоро.

Потна от напрежението, тя най-после стигна до входа на типито. С трепереца ръка отметна настрана кожата и подаде глава навън. Надеждата ѝ да открие някъде наблизо Ловен сокол изчезна. Той не се виждаше никъде. Дори и конят му го нямаше в корала до типито.

Забеляза, че фургонът ѝ също го нямаше, а с него и кокошките, петелът и кравата.

Но сега не можеше да се тревожи и за това, защото я прониза нова болка, толкова силна, че тя извика и се сви на пода. Ръката ѝ остана протегнатата навън.

Беше затворила очи и тихо плачеше, затова не усети кога чифт крака приближиха и спряха край нея.

— Значи времето дойде — изрече саркастично Нежен глас и с това накара Меги да отвори очи.

— Ти! — Шепотът на Меги бе напрегнат. — О, боже, не! Моля те, изпрати ми Ловен сокол. Моля те, изпрати някой друг да ми помогне. Не искам *твоята* помощ. Ти... се държиш така, като че ме мразиш. Аз... нямам ти доверие.

— Бяла жено, спести си думите. — Нежен глас се приведе, прихвана Меги през кръста и ѝ помогна да се надигне от пода. — Нежен глас помага да се ражда детето. Ако не ти харесва, можеш да си вървиш.

Меги нямаше друг избор, освен да се облегне на Нежен глас, която я придържаше, докато се върна в леглото.

— Като че ли съм в състояние да вървя, а още повече да тичам точно сега — разсмя се саркастично Меги. Изглежда сериозно Нежен глас. — Къде е Ловен сокол?

— Трябваше да заминеш още преди изгрев-слънце. — Отговорът на Нежен глас прозвуча безразлично.

— О, не — проплака Меги, докато бавно се отпуснаше на леглото. — Къде отиде? Защо?

— Пристигна вест, че може би са забелязали майка му — обясни Нежен глас и внимателно измъкна роклята на Меги през главата ѝ. — Но стой спокойно, бяла жено. Той се разпореди да сме нащрек, защото днес може да родиш. Ние жените знаем какво трябва да се направи.

Мисълта, че Ловен сокол е бил загрижен да се разпореди да ѝ помогнат, би трябвало да накара Меги да се чувства по-спокойна, но за съжаление не беше така. Едва понасяше да е в едно типично с Нежен глас, още по-малко да слуша хапливия ѝ език през целия ден и да бъде в нейните ръце по време на раждането.

— Нали каза, че не само ти, но и други ще ми помогнат? — запита Меги. Бе доволна все пак, че Нежен глас придържа едно от одеялата върху голото ѝ тяло.

— Сигурна съм, че са чули как викаш, както чух и аз — отвърна Нежен глас. Челюстите ѝ бяха здраво стиснати, втрепените в Меги тъмни очи излъчваха гняв. — Ще пристигнат много скоро.

— Може би не са чули. Върви и им кажи, че скоро бебето ми ще се появи. — Меги вдигна ръка към Нежен глас. — Моля те!

Поредната остра болка я накара да забрави страховете си. Тя притвори очи и прехапа долната си устна. В този момент не я интересуваше нищо друго, освен реакцията на собственото ѝ тяло. Дори не усещаше и ръцете на Нежен глас, които мачкаха корема ѝ.

Едва когато болката утихна, тя осъзна какво прави индианката. За миг времето спря. Сетне, усетила колко внимателно Нежен глас масажира тялото ѝ, Меги вдигна поглед към нея и ѝ се усмихна.

Когато Нежен глас не отвърна на усмивката ѝ, тя посърна.

— Защо не ме харесваш? — избърса потта от челото си с опакото на ръката. — От първия момент, в който те зърнах, разбрах, че ме мразиш. Свързано ли е с Ловен сокол? Ти... ти обичаш ли го?

— Нежен глас не е длъжна да казва на бялата жена нищо за чувствата си. Не е работа на Нежен глас да казва на кого Ловен сокол

да даде сърцето си и на кого не. Той ти е дал сърцето си, нали?

— Не мога да говоря от името на Ловен сокол. — Меги чувстваше, че е най-добре да не разкрива каквото и да било от обещанията на Ловен сокол, особено пред Нежен глас. Сега беше във властта на индианката.

— Привлечен е от цвета на кожата, косата и очите ти — смънка Нежен глас и гневно вирна брадичка. — Но все пак се питам дали детето ще е с бяла кожа или цветът ѝ ще е като нашия?

Меги пребледня, осъзнала, че индианката обвинява Ловен сокол не само в това, че е баща на детето, но и че е излъгал за това, че я е срещнал по пътя!

— Искаш да кажеш, че вождът ви е лъжец? — осмели се да каже, но знаеше, че може да настрои жената още повече срещу себе си. Но пък може би Нежен глас си залагаше сама капан, като демонстрираше, че не вярва на думите на Ловен сокол. Може би това щеше да осигури преимущество на Меги пред красивата и злобна жена.

— Как ли би реагирал, ако знаеше, че го смяташ за човек, на когото не може да се има доверие? — продължи предпазливо тя.

Устните на Нежен глас се отвориха, очите ѝ се уголемиха, но тя не успя да отговори. Четири забързани жени се вмъкнаха в типито. Носеха кофи с топла вода, меки кърпи и разни предмети, които Меги не познаваше.

Жените се приближиха до леглото, по две от всяка страна. Нежен глас стоеше откъм краката.

— Обърни се и застани на колене и на лакти — разпореди се с равен глас Нежен глас.

— Какво? — ахна Меги. — Защо трябва да го правя?

— Прави каквото ти се казва — повтори Нежен глас и дръпна одеялото от Меги. — Сега.

Меги затаи дъх, когато видя, че жените забиват пръчки в земята, по една при всеки от ъглите на леглото.

— Какво правите? — запита най-накрая. От ужаса гласът ѝ беше изтънял и трепереше.

— Когато детето тръгне, ще се уловиш за пръчките — обясни едната от жените. Гласът ѝ беше тих и успокояващ. — Сега направи каквото ти казва Нежен глас. Обърни се на колене и на лакти. После

хвани здраво пръчките. Когато болките дойдат, се дръж здраво за тях. Така ще имаш опора.

Меги започна да върти глава наляво и надясно.

— Не, няма да го направя — изкрещя. — Това не е прието при белите хора. Ще лежа по гръб, за да родя детето си. Това е нормалният начин!

Нежен глас се наведе над леглото и изгледа смръщено Меги.

— Сега не се намираш между бели — просъска тя. — Ти избра да родиш детето си сред нас. Тогава ще го родиш според обичаите на арапахите!

Няколко чифта ръце я подхванаха и започнаха да я извързват по корем. Тя ги удряше, но беше прекалено слаба, за да се съпротивлява. Сега нямаше значение колко ѝ беше неприятно, че трябваше да роди детето си застанала на лакти и на колене, но нямаше избор.

Когато застана на коленете си, ръцете ѝ обхванаха пръчките. Коремът ѝ тежко висеше под нея. Улови се здраво, когато я прониза поредната болка. Но този път ѝ се стори, че сега всичко е по-лесно. Болките не бяха така жестоки. Изпитваше облекчение да се държи за нещо.

Провеси надолу глава, а потта се стичаше по челото ѝ. Затвори очи и задиша запъхтяно, докато няколко чифта внимателни ръце масажираха тялото ѝ.

Сетне зад гърба ѝ настъпи неочаквано раздвижване. Тя извъртя главата си встрани и отвори очи. С ужас установи, че в типито има мъж. Опита се да се наметне с одеялото, но ръцете, които само допреди малко я успокояваха, сега ѝ пречеха да се прикрие от погледа на мъжа.

— Моля те, излез — проплака тя, умолявайки с поглед възрастния мъж със странното облекло. — Остави ми поне ти някакво достойнство, моля те.

Но скоро разбра кой е този мъж. Това беше лечител! Шаман. Той започна да пее и да танцува около леглото, раздрусваше дрънкалка, направена от рибешки гръбнаци, накачени на топка от еленова кожа, на единия край, на която бяха привързани пера. Той ѝ вееше и я докосваше с тях. В същото време продължаваше да припява монотонно.

— Моля те, не прави това — отново проплака Меги и потръпна от отвращение. — Остави ме на мира!

Меги отпусна глава и захълца, осъзнала, че всичките ѝ протести са напразни. Извика силно, когато най-пронизващата болка сякаш разкъса корема ѝ. Вкопчи се в пръчките и се напъна. На корема си постоянно усещаше ръце, които я разтриваха и подпомагаха раждането. После почувства други ръце, които проникнаха в родовия ѝ канал и детето скоро последва пътя им вън от тялото ѝ. Силният му плач показваше, че се е появило на бял свят с добре развити бели дробове.

— Момиче е — обади се Нежен глас. — Кожата ѝ е много бяла, а очите ѝ са сини.

Жените помогнаха на Меги да се извърти, така че отново да легне на гръб. Задъхана от напъгането, тя лежеше, вторачила поглед в детето, което се намираще в ръцете на Нежен глас.

— Моето дете — изрече тихо и протегна ръце към бебето. — Дай ми... детето.

Странно усмихната, Нежен глас изгледа Меги, завъртя се и напусна типито заедно с пиццата бебе.

Меги беше поразена. Останала без думи, се втренчи във входа. Мислеше си, че Нежен глас ѝ играе някакъв отвратителен номер и скоро ще се върне да остави детето при законната му майка.

Но когато Нежен глас не се върна и Меги осъзна, че детето ѝ е отнето, тя започна да пици и се опита да се надигне от леглото, но имаше твърде много ръце, които я задържаха.

— Защо? — проплака Меги. Погледът ѝ изреждаше лицата на жените за отговор. Не откри никой, който да желае да ѝ обясни защо детето ѝ е отнето, но се почувства донякъде успокоена, защото бе обградена с внимание и грижи. — Моля ви! — Погледът ѝ се местеше от жена на жена. — Кажете ми защо Нежен глас отнесе детето ми.

Когато отново никой не ѝ отговори, тя се опита да стане от леглото, но падна по гръб, изтощена от усилието, с чувство за празнота и чезнеща смелост и надежда. Затвори очи и извърна лице от жените, които я миеха, а след като почистиха всичко, ѝ навлякоха чиста и мека рокля от еленова кожа. Меги продължи да хълца, макар че от очите ѝ вече не течаха сълзи. Припряно извърна поглед, когато между гласовете в долния край на леглото дочу и този на Нежен глас.

— Сълзите ти ли пресъхнаха? — Нежен глас гледаше втренчено в очите на Меги.

— Къде занесе бебето ми? — попита Меги. Гърлото я болеше от виковете. Помъчи се да се надигне на лакът, но беше твърде слаба и се повали обратно по гръб. — Защо отнесе детето ми? Защо?

— Детето беше занесено на Жена с много деца, за да суче от нейната гръд, вместо от твоята. — Нежен глас се усмихна надолу към Меги. — А защо ли? Защото Ловен сокол се разпореди да бъде сторено, в случай че родиш преди неговото завръщане в селото.

Сърцето на Меги подскочи, после сякаш спря да бие, а тя погледна невярващо Нежен глас.

— Детето ми се храни от гръдта на друга жена? — ахна тя. — И ти твърдиш, че е така, защото го е разпоредил Ловен сокол? — Найсетне успя да се надигне на лакът и да се задържи така. — Лъжеш! — извика тя и сълзите отново рукнаха от очите ѝ. — Ловен сокол не би направил това. Върви и веднага ми донеси детето!

Отново внимателни ръце я задържаха към леглото. Отново се отпусна по гръб изтощена. Но когато вдигна поглед към Нежен глас, я заля вълна на ярост.

— Всичко това е твое дело и ти много добре го знаеш — процеди между здраво стиснати зъби. — Когато Ловен сокол се завърне и открие какво си сторила, ще съжаляваш.

Една по-възрастна жена положи предпазливо ръка върху ръката на Нежен глас и с този жест я подкани да излезе навън, после застана в края на леглото.

— Нямах основание да се караш с Нежен глас — изрече тихо тя. — Ние всички сме тук по нареждане на Ловен сокол. Детето беше отнесено при Жена с много деца също по негово желание. Сега почивай. Когато Ловен сокол се завърне, ще можеш да получиш отговорите, които ние не можем да ти дадем.

Меги здраво стисна клепачи, опитвайки се да не си представя своето бебе на нечии други гърди. Чувстваше, че ако продължава да го вижда така, може да изпадне в несвоят.

Една от жените пристъпи към леглото ѝ с купа, в която бе сипана току-що сготвена супа.

— Загуби много сили и кръв при раждането — произнесе и Меги отвори очи. — Трябва да ядеш, за да възстановиш изгубените сили.

Меги извърна очи. Не можеше да повярва, че всичко това се случва с нея. Внезапно беше захвърлена в свят, напълно различен от нейния. И макар че Ловен сокол се бе отнесъл към нея с внимание и се бе заклел да я обича, тя вече се съмняваше във всичко казано и сторено от него. Чувстваше се повече като пленник, отколкото като някой, когото обичат!

Все пак трябваше да възстанови силите си, за да бъде добра жена и майка, затова се изправи в седнало положение и пое купата. Лакомо изяде всичката супа, дори помоли за още.

По-късно, когато остана сама, тя се помъчи да не заспи. Искаше да е будна в мига, в който Ловен сокол ще прекрачи в типито. Искаше да се нахвърли върху му с въпроси и обвинения.

Но скоро се предаде на слабостта и започна да се унася тихо прохълцваща и молейки се, болката в сърцето ѝ да утихне.

Сгущен удобно в одеялата край огъня, Франк Харпър се събуди внезапно. Седна и се огледа предпазливо наоколо, после вдигна очи към небето, където на хоризонта слънцето бавно изгряваше сред искрящо алено сияние. Харпър отметна одеялата встрани, изправи се в цял ръст, протегна се и се загледа в угасващите въглени на огъня.

— Що за дяволски сън? — Отпусна се на коляно, за да добави нови дърва. — Маргарет Джун има бебе? Дявол го взел, бебето даже беше с моите очи.

Той потрепери и отново се изтегна край огъня. Разсмя се, чудейки се какво, за бога, можеше да означава този кошмар.

Той мразеше децата с всяка клетка на тялото си.

Край него никога нямаше да се навърта някакъв пикльо, та дори и да е негов собствен син.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Меги бе разбудена от нова, по-различна болка. Стенейки, тя плъзна ръце под одеялото нагоре по меката рокля към гърдите си. Те я боляха и пулсираха. Когато ги обхвана, установи, че са напрегнати и натежали.

Инстинктът ѝ подсказваше, че само устните на дете биха облекчили напрежението в тях. Млякото трябваше да бъде изсукано.

— Искам си бебето — проплака тя. После внимателно замасажира гърдите си, но от това те я заболяха още повече.

Извърна се на една страна, с гръб към входа на типито, и се зави презглава с одеялото. Искаше ѝ се отново да избяга в тъмната бездна на съня, да забрави болката... да забрави Ловен сокол...

Нечие неочаквано присъствие зад гръба ѝ я накара бавно да се извърне. Кръвта нахлу в лицето ѝ от възбуда и облекчение, когато видя Ловен сокол, закрилчески прегърнал нейното дете.

От одеялото, с което бе плътно увито, Меги не можеше да види нито лицето, нито телцето на детето, но бе сигурна, че малкото същество е нейното бебе и че не е имала право да ненавижда Ловен сокол. Вече ставаше ясно, че онези, които ѝ бяха отнели детето, са постъпили грешно. Вероятно бяха изтълкували неправилно разпорежданията на Ловен сокол.

В този ден се чувстваше по-укрепнала. Забрави болката в пулсиращите гърди и се надигна да седне. Сияеше цяла, очите ѝ се изпълниха със сълзи на щастие и тя протегна ръце за бебето.

— О, благодаря ти, благодаря ти. Донесъл си моето бебе. Ловен сокол, моля те, дай ми я. Как искам да я притисна. Заради Нежен глас все още не съм видяла дъщеря си отблизо.

Ловен сокол внимателно положи детето в протегнатите ръце на Меги. Коленичи край леглото и нежно замилва челото ѝ, докато наблюдаваше как одеялото се развива, за да разкрие миниатюрното същество пред изпълнените със сълзи очи на неговата жена.

Самият той също се загледа продължително и изпитателно, когато одеялата разкриха детето. Беше виждал много новородени, но всички те бяха с мека червена кожа и тъмни очи.

Това дете притежаваше най-светлата кожа с лек розов оттенък и златисточервеникави къдрици. Бебето спеше и той не можеше да види очите му, но знаеше, че са сини.

Това не му се беше сторило странно, макар че би предпочел детето, което се готвеше да отгледа като свое, да има тъмни очи или пък зелените като на пантера очи на майка си. За себе си вече бе кръстил детенцето.

Небесни очи.

Наа, тя щеше да израсне с индианското си име Небесни очи. Меги се възхищаваше от малката си дъщеричка и постоянно се усмихваше, докато я опипваше цялата — от главата до миниатюрните пръстчета на краката. Издаде дълбока въздишка, когато пръстите на момиченцето обхванаха един от нейните и се вкопчиха в него.

Меги си мислеше, че единственото погрешно нещо в този сценарий е, че вместо да плаче, за да бъде нахранено, малкото ѝ момиченце си спеше доволно. Дори натискът на мъничкото телце върху гърдите ѝ беше непоносим.

А дъщеря ѝ продължаваше да спи непробудно.

Е, поне не ѝ се налагаше да погледне в очичките ѝ и да види очите на Франк. Нежен глас беше казала, че очите на дъщеря ѝ са сини — ужасяващо сини!

— Не е ли прекрасна! — пророни Меги и любовно се усмихна на Ловен сокол. — И е толкова пухкава. Пипни я, Ловен сокол. Виж колко е мекичка и сладка.

Ловен сокол протегна ръка към детето и бавно прокара пръстите си по нежната кожа на едната ръчичка, после по другата, а после и по малкото коремче, което изглеждаше добре напълнено от млякото на Жена с много деца.

— Нежен глас беше така изпълнена с омраза към мен, Ловен сокол — неочаквано каза Меги. — А когато отнесе детето, още преди да съм го поела в ръцете си и да съм го зърнала, това беше върхът на нейната омраза. Въпреки всичко другите жени не я порицаха, не ѝ казаха да ми върне детето. Защо бе това, Ловен сокол? Как е възможно

всички да са разбрали погрешно това, което си им наредил да направят?

Ловен сокол започна отново да увива бебето в одеялото. Меги не разбираше какво върши той и очакваше неговия отговор. До тази сутрин бе пазил мълчание, което за нея беше най-мъчително от всичко, което трябваше да преживее.

— Как можах да занесат детето ми да суче от гърдите на друга жена? — настоя Меги. — Защо биха го направили, освен...

Изведнъж тя осъзна какво прави Ловен сокол и сърцето ѝ заблъска в гърдите, очите ѝ широко се отвориха и дъхът ѝ секна. Наблюдаваше как с всяко негово движение одеялото скрива детето от удивения ѝ поглед.

Недоумяваше защо ли го прави. От огъня, в който горяха пънове, в типито беше много топло. Скоро щеше да разбуди дъщеричката си и да я сложи на болезнената си гърд.

— Защо ли? — погледът на Ловен сокол избягваше нейния. — За да изпълнят всичко, което съм казал. — Той нежно вдигна детето и започна да го люлее напред-назад, като в същото време продължаваше да обяснява. — Аз бях наредил да занесат детето при Жена с много деца, за да се храни от нейните гърди. Но не съм възнамерявал това да бъде сторено, преди да си я видяла.

Това признание накара Меги да се почувства като останала без сили. Пулсът ѝ препускаше толкова бързо, че имаше чувството, че ще припадне.

— Не! — ахна тя. — Защо ще ми сториш такова нещо? Детето е мое. Само аз трябва да му поднасям гърдта си за сукане! — В скута юмруците ѝ се свиваха, докато наблюдаваше детето в прегръдката му. — Как можеш да постъпиш така с мен? Защо го правиш? И ако имаш намерение някой друг да отгледа детето, защо ми го носиш днес? За да ме накараш да страдам? За да направиш болката още по-силна, когато отново ми я отнемеш?

Тя изпусна шумно въздух и понечи да запищи, когато една от жените, които помнеше от предишния ден, влезе в типито, взе детето от ръцете на Ловен сокол и го изнесе от колибата.

— Какво става тук? — Гласът ѝ бе едва доловим шепот. Сетне набра сили. — Върни ми бебето! — Опита се да стане от леглото, но падна назад, когато коленете ѝ се подгънаха. Все още не беше

възстановила силите си достатъчно, за да поеме живота си в собствените си ръце.

Когато Ловен сокол приседна на леглото и понечи да я привлече в прегръдките си, тя заблъска с юмруци по голата му гърд.

— Мразя те! — викаше тя. — Как съм могла да допусна да обичам такъв човек? Как съм могла да бъда толкова глупава и да не разбера, че нищо помежду ни няма да е наред. Ти си един голям измамник!

Ловен сокол я остави да го удря, докато най-накрая тя се отпусна назад ридаеща и дишаща тежко.

Тогава се наведе над нея, пое я в ръцете си и я притисна. Ръката му галеше гърба ѝ, а той нежно започна да говори.

— Нищо от това, което съм направил, не е било с цел да те разстрои. Макар че разбирам защо става така, моля те, вярвай ми, когато казвам, че ме боли да правя нещо, което ще те нарани.

Прекалено слаба, за да продължава да се бори с него, Меги се отпусна безсилно на гърдите му и заридя.

— Тогава защо го правиш? — Сълзите ѝ мокреха гладката му кожа. — Да ми отнемеш детето е много жестоко. Ако ме обичаш, нямаше дори да си помислиш такова нещо.

— Любовта ми към тебе е като дълбока река и се простира чак до звездите в небето — прошепна Ловен сокол. Беше я уловил за раменете, така че очите ѝ да гледат неговите. — Постъпвам така с детето, защото обичам и двете ви. Погледни ме. Изслушай ме. Опитай се да разбереш.

Меги примигна, защото болката отново се стрелна през гърдите ѝ и премина в тъпо и постоянно туптене.

— Продължавай. Обясни ми. Но се съмнявам, че ще ти повярвам — изрече през зъби. — Ти, който каза, че между нас не би трябвало да има повече тайни, ти направи това с детето ми? И през цялото време си знаел, че ще го направиш. Ужасна тайна, която скри от мене.

— Не възнамерявах да бъде тайна. — Ловен сокол бе объркан от това, как тя от време на време примигва и притваря очи, сякаш я мъчи някаква ужасна болка. — Сега разбирам, че трябваше да ти се каже. Но няхах тази възможност. Трябваше да замина. Пристигна вест, че майка ми е забелязана в едно друго село. Трябваше да тръгна по тази следа,

макар по-късно да разбрах, че е невярна. Отидох да търся нея, а пренебрегнах теб. Съжалявам.

— Това не е причина да ми отнемеш детето. — Тя най-накрая намери сили да се отдръпне от Ловен сокол. Отпусна се назад в леглото и му обърна гръб. — Сега ме остави сама. Имам нужда от почивка. — Когато се извърна към него, погледът ѝ пламтеше. — И бъди сигурен: само да се възстановя, отивам за детето си. Никой няма да ми я отнеме отново.

— Така или иначе не след дълго ще я имаш край себе си — отвърна Ловен сокол. Той взе ръката ѝ в своята и не я освободи, когато тя се опита да я изтръгне. — Изтърпи няколко дни. Опитай се да разбереш. Ако оставиш детето известно време с Жена с много деца, ще направиш неговия живот, а и своя, много по-естествен.

— Не възнамерявам да остана тук с теб и твоето племе — разбунтува се Меги, но омекна, когато той взе ръката ѝ и зацелува пръстите в знак, че я обожава. Погледът ѝ изразяваше колебание. — Държиш се така, сякаш истински ме обичаш, но тогава не би ме лишил от детето ми.

— Изслушай Ловен сокол. — Гласът му звучеше нежно. — Открий сърцето си за това, което ще кажа.

— Можеш да говориш и аз ще те изслушам, но за теб сърцето ми завинаги е затворено. — Най-накрая Меги успя да освободи ръката си от неговата. Мушна я под одеялото, опитваше се да я скрие от него.

— Ти обяви гласно любовта, която храниш към този вожд на арапахите. — Черните като катран очи я изучаваха. — Ловен сокол също изрече любовта си към теб. Но тази любов те обвързва с обичаите на арапахите, за да можеш да живееш тук като една от нас. А това важи и за детето.

— Моето дете си е само мое. — Гласът ѝ звучеше ледено. — Никой, освен мен не може да взема решение за нея.

— Казваш го сега в яда си. — Ловен сокол протегна ръка да отмахне една къдрица, която беше паднала върху челото ѝ. — Но ако се вслушаш в разума си и погледнеш отвъд гнева си, ще разбереш, че това, което съм направил, е за доброто на детето и... за твое добро, защото скоро ще станеш моя жена.

— Няма да се омъжа за теб — заинати се Меги и вирна брадичка. — Възнамерявам да се върна в Канзас веднага щом се възстановя.

— Ти напусна града, за да избягаш от миналото си. — Гласът на Ловен сокол клокочеше в гърлото му. — Сега избираш него пред това, което ти предлагам за настоящето и бъдещето.

— Да — отвърна Меги, макар че мисълта за нова среща с Франк прониза тялото ѝ със студени тръпки. Но трябваше да се изправи пред него. А и щеше да се погрижи да го арестуват за злодеянията му. Неприятностите и изпитанията напоследък я бяха научили да се справя с много неща. Щеше да намери сили да се изправи пред този злодей.

Ловен сокол улови Меги за китката и я привлече към себе си.

— Сега ще слушаш Ловен сокол — изръмжа. — После, ако искаш да си тръгнеш, ще бъде уредено. Утре ще си в твоя фургон и ще напуснеш този мъж, който те обича.

Полуоткрехнала устни, Меги гледаше като омагьосана в тези очи, чийто поглед винаги заплашваше да я омагьоса, дори сега, когато беше ядосана и наранена от това, което бе сторил. Дишаше трудно, опитваше се да прикрие болката в гърдите си.

— За Ловен сокол беше много важно твоето дете да суче от гърдите на жена, която е от моето село. Сега, когато тялото му се храни с нейното мляко, то става отчасти индианец. Много скоро, когато преценим, че се е хранило достатъчно с млякото на Жена с много деца, дъщеря ти ще ти бъде върната. Тогава ще суче само от твоята гърд. Ти си моята жена. Това дете няма да е само твое, но и мое!

Меги беше поразена от неговото обяснение и от невинността на мотивите му. За него всичко изглеждаше съвсем естествено. За нея беше прекрасно най-накрая да узнае защо го е направил, да открие, че не е било сторено със зла умисъл, а защото той обича не само нея, но и детето!

В продължение на един безкраен миг те се гледаха напрегнато. Сетне Меги се хвърли в ръцете му, ридаеща.

— Съжалявам, че се усъмних в теб — плачеше тя. — Но изглеждаше толкова жестоко да ми отнемеш бебето. Дори сега жадувам да я държа в ръцете си.

Беше се притиснала в Ловен сокол и от това гърдите ѝ започнаха да туптят. Тя примигна, освободи се от прегръдката му и през роклята внимателно обхвана гърдите си с ръце. Хълцаше от болка, когато сведе очи.

— Какво става? — Ловен сокол внимателно я хвана за раменете. — Мога да позная, че нещо те боли. Къде е болката?

— Гърдите ми — проплака Меги и бавно вдигна поглед към него. — Много са напрегнати. Разбирам, че ти смяташ за много важно детето ми да се храни от гърдите на жена от твоето село, но самата аз се нуждая от устничките му. Млякото се втвърдява. Ето защо ме боли толкова много. Моля те, помогни ми да не ме боли, Ловен сокол. Мисля, че повече не мога да понеса.

— *Наа*. — Ловен сокол се улови за брадичката. — Чувал съм за тази болка и знам какво я предизвиква.

— Тогава значи ще донесеш детето ми, за да не страдам повече? — изрече с надежда Меги.

— Има и друг начин да се успокои такава болка. — Очите на Ловен сокол се впиха в нейните. Дълбоко в тях бе скрит въпросът ще одобри ли тя...

— Покажи ми — изплака Меги, сълзите се търкаляха по бузите ѝ. — Направи каквото трябва. Едва ли мога да понеса тази болка още дълго.

Сърцето блъскаше в гърдите му. Толкова дълго я желаше по начини, които не бяха позволени, докато не се изчисти след раждането. Ловен сокол положи пръсти на робата от еленова кожа и бавно започна да я вдигна нагоре и да я изхлузва през главата ѝ.

— Имай ми доверие. Това, което правя, го правя с много любов — изрече, докато оставяше роклята встрани. Очите му поглъщаха копринената голота, обхождаха я цялата, уверяваха се в красотата ѝ.

Ококорена и почти престанала да диша, Меги наблюдаваше как Ловен сокол придвижва треперещите си пръсти към гърдите ѝ и ги обхваща.

Сепна се, когато чу стенанието ѝ. Вдигна поглед и видя здраво стиснатите ѝ очи. Разбираше, че тази реакция е плод на болката, а не на страстта.

— Това, което ще направя, няма да е толкова успокояващо, колкото ако кърмеше детето си — обяснението на Ловен сокол накара Меги да отвори очи, — но поне малко ще облекчи болката.

Тя възкликна, когато той се наклони над нея и започна да суче най-напред от едната гърда, после от другата. Всеки път изправваше устата си, като плюеше млякото в огъня.

Когато най-накрая осъзна какво прави той, Меги очакваше, че ще ѝ е неприятно. Но не беше така. Вместо това от удоволствието започна да ѝ се вие свят. Неговите устни върху зърната ѝ и ръцете му върху гърдите ѝ разпалваха в нея изпепеляваща жарава — усещане каквото не бе изпитвала преди.

Когато той свърши и отдръпна устата и ръцете си, Меги остана неподвижна и онемяла го гледаше с широко отворени очи. Точно в този миг прозря колко много една жена може да желае един мъж.

Можеше да му прости всичко!

Дори това, че е наредил да ѝ отнемат детето. Това скоро щеше да свърши и пред нея се изправяше обещанието за безоблачно щастие. Всяка сутрин щеше да се събужда край този скъп човек. Всяка нощ щеше да споделя с него чудото на любовта.

Да, беше готова да направи малката жертва, за която я молеше, за да е сигурна, че накрая ще го притежава.

Погълнат от своите собствени страстни чувства, Ловен сокол обхвана с ръце раменете ѝ и я привлече към себе си.

— Сега по-малка ли е болката? — прошепна и докосна едва-едва с език долната ѝ устна.

— Болката в гърдите ли? — прошепна в отговор тя. — Или другаде? Ловен сокол, толкова страдам, че съм край теб, а не мога да ти се отдам изцяло. Най-напред трябва да се изчистя. Тогава... тогава...

— Тогава ще те заведа в рая — прошепна дрезгаво той и я притегли още по-силно към себе си. Устните му притиснаха нейните. Вече знаеше колко много го обича.

Чувствата избликнаха от дълбините на душата му, когато сля устата си с нейната. Езикът му търсеше нейния и когато тя го докосна с върха си, целият потрепери. Двамата простенаха и се вкопчиха един в друг, без да съзнават, че в типито е влязъл някой и ги наблюдава...

Нежен глас беше стиснала ръце в юмруци. На лицето ѝ бе изписана горчивина. В погледа ѝ, отправен най-напред към Ловен сокол, после към Меги, се четеше явно предизвикателство.

Накрая не можа да понесе, че мъжът, когото обичаше целува друга жена толкова страстно и побягна от типито. Закле се да открие много начини да превърне живота на тази бяла жена в ад. Едва сега Нежен глас проумя защо Ловен сокол бе занесъл детето на бялата жена

при Жена с много деца. Беше го направил, за да е близо до бялата жена.

— Защо не го проумях по-рано? — ядосваше се на себе си тя. — Дори помогнах. Аз взех детето от бялата жена и тутакси го сложих на гърдите на жена от моето село.

Нежен глас се отби в колибата на Жена с много деца и погледа как бялото дете доволно суче от едната напрацяла с мляко гърд. Детето на индианката бозаеше от другата. Очите ѝ гневно проблеснаха, когато бялото дете доволно замачка с пръстчета гърдата. Сега на Нежен глас ѝ се искаше да бе занесла детето в гората, където никой нямаше да го намери, вместо да го донесе на тази жена, която и в този момент го хранеше с мляко!

— Дошла си да видиш бялото дете, нали? — Индианката насочи тъмните си очи към Нежен глас. — Защо се мръщиш така? Тя е красива! Бялата жена, която роди детето, е също красива. Скоро ще се омъжи за нашия вожд. — Жена с много деца се спря за миг. — А! Точно за това си намръщена, нали? Ти искаше вожда за себе си.

Нежен глас се завъртя на пети и се запрепъва навън. Не искаше всеки да наднича в сърцето ѝ, особено ако успееше да предотврати тази сватба между бялата натрапница и мъжа, когото обичаше. Отдалечи се, а в главата ѝ се въртяха най-различни планове как да ги раздели.

Франк дръпна здраво юздите и спря коня. Изгледа с празен поглед изгорялата фактория.

— По дяволите — процеди. Сега трябваше да продължи нататък, към факторията на резервата на шошоните и на арапахите.

Не гореше от желание да навлезе в индиански земи. Всеки знаеше, че договорите, подписани за заселването на индианците в тези резервати, са подписани с кръв — индианска кръв. Опасяваше се, че много от тях са готови да пролеят кръвта на бял човек и при най-малък повод.

Трябваше да внимава да не им даде повод да пролеят неговата, мислеше Франк, когато смушка коня и продължи да язди нататък.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Два дни по-късно

Часовете и дните се влачеха за Меги, докато чакаше най-накрая да настъпи денят, в който ще ѝ позволят да кърми детето си. Нищо че Ловен сокол всеки ден между храненията ѝ го носеше да го подържи и поглези, трудно беше да я оставя в ръцете на друг.

Днес Меги изяде следобедната храна лакомо и нетърпеливо. Ловен Сокол ѝ предложи друга купа със задушена риба с царевица и усмихнат се наслаждаваше на красотата ѝ и на сияещото ѝ лице. Никога не бе виждал такава слънчева усмивка, нито такава излъчване. В погледа ѝ се четеше загриженост, но и спокойствие, което извираше от дълбоко.

Той знаеше причината и до известна степен се чувстваше виновен, че я е отделил от детето ѝ. Но това бе единственият начин да се постави на здрава основа общото им бъдеще, така че Ловен сокол, детето, Меги и арапахите да се слоят в едно — в едно дихание, в едно туптене на сърцето.

Очите на Меги сякаш танцуваха, когато се изсмя и кимна с глава, за да покаже, че е още гладна. Скоро щеше да бъде с дъщеря си завинаги. И макар Ловен сокол да бе нарекъл детето Небесни очи, Меги я бе кръстила Мери Елизабет. Не изговаряше твърде често името, защото Ловен сокол бе категоричен, че докато детето се отглежда от арапахите, ще бъде наричано с индианското си име!

Тя не се беше възпротивила, но за нея детето винаги щеше да бъде Мери Елизабет.

— Толкова ли си щастлива, че днес ще станеш пълноценна майка? — Ловен сокол отсипа от ястието в купата ѝ.

— Да, и защо да не съм? — Меги приглади удобната рокля от еленова кожа, украсена с мъниста. — Два безкрайни дни, Ловен сокол. Трябва да си възхитен от търпението ми. Не съм свикнала да проявявам търпение. Баща ми много ме е разглезил.

— Както ще те глези и мъжът, който скоро ще ти стане съпруг. — Ловен сокол ѝ подаде купата. — Преди да идем да вземем детето, трябва да ти кажа нещо. — Гласът на Ловен сокол бе предпазлив.

Внезапната сериозност в интонацията му накара Меги да го погледне стресната. В съзнанието ѝ засвятка предупредителна лампичка.

— Какво е то? — Гласът ѝ беше глух. Тя остави настрана купата, макар все още да бе наполовина пълна със задушената риба. — Какво трябва да ми кажеш? — Извърна се към Ловен сокол, широко отворените ѝ зелени очи го умоляваха. — За детето ли се отнася? — запита разтревожена. — Вчера беше съвсем добре. Случило ли се е нещо оттогава насам, което не ми е било казано?

— Небесни очи е здрава. — Ловен сокол взе ръцете ѝ и ги притисна към голите си гърди. — Трябва да премине през един ритуал, преди да се върне при тебе. Ще се състои тази сутрин и много хора ще го наблюдават. Ти и аз ще сме измежду тях.

— Какъв... какъв ритуал? — ахна пребледняла Меги. Опита се да освободи ръцете си, но Ловен сокол ги държеше здраво притиснати към себе си. Тъмните му очи търсеха в погледа ѝ разбиране.

— Това е обичай на моя народ. Можеш да не си съгласна, но въпреки всичко ще трябва да го приемеш, за да покажеш, че си готова да оставиш детето си да изживее живота си като арапах, а не като бял човек. Виждам, че си изплашена. Просто ме изслушай и отвори сърцето си за това, което ти обяснявам. Може би тогава ще можеш да приемеш това, което днес ще бъде сторено с дъщеря ти.

— Продължавай! — Страхът се впи в стомаха на Меги. — Кажими.

— Днес ще бъдат пробити ушите на дъщеря ти — изрече Ловен сокол предпазливо. Наблюдаваше реакцията ѝ, очакваше я.

— Ушите ѝ... ще бъдат пробити? — Меги заекна и пребледня още повече. — Не. Не разрешавам.

— Ушите на всичките деца от племето на арапахите са пробити. — Той освободи едната ѝ китка и посочи малката дупка най-напред на дясното си ухо, после на лявото. — Направено е, когато съм бил едва на няколко седмици. Същото трябва да стане и с твоето дете.

— Не. — Гласът на Меги бе отслабнал и молещ. — Моля те, не позволявай това да се случи. Ще бъде болезнено.

— Ние вярваме, че пробиването на ушите, докато децата са кърмачета, им позволява да израснат здрави, да станат мъже и жени. — Ловен сокол я привлече плътно до гърдите си. — *Наа*, детето ще изпита болка. Но това е добре. Говори се, че колкото повече плаче бебето по време на пробиването, толкова това е на добро. Плачът е знак, че трудностите и болката са вече преодолени и детето ще израсне здраво.

— Това е обичай на арапахите, не на белите — тихо се противопостави Меги.

— Твоето дете ще става арапах и ще се подчинява на всичките традиции на племето на Ловен сокол. — Гласът му беше безизразен. Той склони глава към нея. — Довери се на този мъж, който те обича с цялото си същество — прошепна срещу устните ѝ.

Протестите ѝ се стопиха, когато я целуна силно и настойчиво и тя отново стана жертва на изпепеляващата жарава на чувствата му. Притиснала устни в неговите, простена и обви врата му с ръце. Толкова много го желаше и така силно искаше да проумее всичките обичаи на племето му, които ѝ изглеждаха толкова чужди.

В края на краищата, знаеше, че детето ѝ ще е по-добре, ако е изцяло прието от арапахите. Надяваше се, че Ловен сокол ще осигури на това дете прекрасно, спокойно бъдеще.

Той нямаше да направи нищо, което да му навреди.

Когато Ловен сокол я пусна и уви около раменете ѝ едно одеяло, тя се надигна и застана до него. Без повече да спори, излезе с него от типито и видя тълпата, която се беше събрала около типито на Жена с много деца. Когато приближиха, тя видя, че кожите на входа на колибата са навити нагоре и дават възможност на хората да виждат какво става вътре.

По челото на Меги избиха бисерни капки студена пот, когато се замисли как ли ще бъде извършено пробиването. За миг притвори очи, когато си представи детето, което пици от болка.

Но тутаки ги отвори, когато чу някой да подхваща отмерен ритъм на барабан. Тя впери очи във възрастния мъж, който беше до входа на жилището на Жена с много деца. Стоеше изправен пред барабана, но вече не свиреше. Вместо това разказваше за минали битки. Гласът му беше тих, през цялото време жестикулираше с глава и ръце. При споменаването на всяко доблестно дело удряше рязко с

палките на барабана два или четири пъти, а жените от тълпата извикваха: „Niii!“

Ловен сокол подхвана Меги за лакътя и я поведе към мъжа с барабана.

— Старият воин се нарича Пронизващия. Той е този, който днес ще пробие ушите на дъщеря ти — прошепна наклонил глава към нея. — Този воин получи за работата си най-добрия кон на Ловен сокол.

Меги бързо вдигна поглед към него, полуотвори устни във възклицание.

— Ти си дал Пронто на този човек? — изрече най-накрая.

Ловен сокол кимна.

— Направих го с гордост. — Той се усмихна. — За тебе дадох жребеца. За тебе и за твоето дете — дете, което много скоро ще бъде и мое.

Меги изпита благоговение пред благородния жест на Ловен сокол. Бе поразена, че е могъл да даде коня си заради някого или заради нещо. Трябва да имаше нещо мистично в тяхната връзка. А сега конят щеше да принадлежи на един стар воин, който едва ли можеше да се качи на него, камо ли да язди.

— Какво да кажа? — промърмори Меги и нежно докосна бузата му.

— Не казвай нищо — промълви той в отговор, взе ръката ѝ и я отпусна край тялото ѝ — все още не искаше явното възхищение на любимата жена да бъде видно от неговите хора. — Просто го приеми и ми се довери. Това е всичко, което Ловен сокол иска от теб днес и за в бъдеще.

Меги се доближи още към него, така че бедрата им се докоснаха.

— Имам ти доверие — прошепна. — Защото те обичам.

Погледът на Ловен сокол засия, когато той чу думите, които бяха музика за сърцето му.

После, когато възрастният воин приключи със своите разкази и влезе в типито, стомахът на Меги се сви.

Тя последва Ловен сокол в типито, което бе ярко осветено от лумналия в огнището огън.

Нетърпеливият ѝ поглед търсеше детето. Заля я топлина и успокоение, когато го видя спокойно да лежи в люлката върху натъпканата с мъх торба от лосова кожа. Докато се взираше в него,

почувства ръцете си празни, толкова ѝ се искаше да иде до него, да го предпази от това, което щеше да последва.

Успокои се с мисълта, че когато всичко приключи, детето ще се намери в нейната прегръдка. Ако станеше нужда, ако детето продължи да плаче и след ритуала, тя щеше да го люлее през цялата нощ.

Преди да разбере какво става, Ловен сокол се беше отдалечил. Забеляза отсъствието му, когато го видя да се навежда над детето и да го вдига от люлката. Когато възрастният воин приближи към бебето с нагорещено шивашко шило в ръка, Меги трябваше да събере цялата сила на волята си, за да се удържи да не грабне бебето от Ловен сокол и да побегне.

Спомни си обаче уверенията на Ловен сокол, че трябва да му се довери. А знаеше, че това е необходимо, ако възнамерява да живее заедно с детето при него. Затова стисна ръце зад гърба си и остана да наблюдава как шилото се вдига над нейното бебе, а старият воин започна да говори.

— Шилото е символ на копие — изрече сериозно той. — Дупката от пробождането е раната, капките кръв — накити за ушите.

Без по-нататъшно колебание той прониза едното ухо и детето изпищя.

Меги се насили да си припомни думите на Ловен сокол — колкото по-високо плаче бебето, толкова по-добре ще бъде, защото плачът означава, че трудностите и болката вече са били изтърпени и затова нейното дете ще се радва на добро здраве, когато порасне.

Пробиването на второто ухо беше съпроводено от още по-силен плач. Сетне в отворите бяха промушени намазани с мазнина кончета, за да останат дупките отворени и пробиването да не се наложи повторно.

Меги се изненада, когато Ловен сокол бързо пристъпи към нея и положи хълцащото дете в ръцете ѝ.

— Сега завинаги е твоя. — Ловен сокол наблюдаваше как Меги прегръща дъщеря си и нежно ѝ приказва. Това бързо успокои детето и то престана да плаче. Момиченцето се намираще на своето място, точно в ръцете, на които принадлежеше.

Меги се взря в Ловен сокол и упорито се мъчеше да си спомни как се благодареше на езика на арапахите. Когато отвори уста, думата се изплъзна като по някакво чудо.

— *Nahou* — промърмори. — О, благодаря ти, благодаря ти.

В отговор Ловен сокол кимна, после я изведе от типито и през тълпата.

Нежен глас наблюдаваше привидно спокойна, а отвътре кипеше от яд и болка. Тя знаеше, че пробиването на ушите на момиченцето го сближава още повече с Ловен сокол. Това я изпълни с ярост и нервност, но не трябваше да издава чувствата си.

Скоро обаче щеше да го стори, *скоро!*

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Меги се чувстваше така, сякаш се носи из облаците, толкова щастлива беше, че детето ѝ най-сетне е при нея. Влезе в типито на Ловен сокол, без да е в състояние да откъсне очи от красивата си дъщеря. Мери Елизабет вече не плачеше; изглежда, че болката от пробиването на ушничките ѝ бе отнесена от сълзите, които бе проляла по време на самия ритуал.

— Ела седни с Небесни очи край огъня — прикрепяйки я за лакътя, Ловен сокол я поведе към мястото, покрито с кожи и одеяла.

— Настояваш ли да наречем детето Небесни очи? — Очите на Меги трепнаха, когато погледът ѝ срещна неговия. Не искаше да казва на Ловен сокол, че името Небесни очи винаги ще ѝ припомня за бащата на момичето!

— Така е най-добре, както беше най-добре Небесни очи да бозае от гърдта на жена от племето на арапахите. Детето нямаше да бъде прието от хората ми, ако не беше засукало индианско мляко. А ако името ѝ е като на арапахите, ще бъде още по-добре.

Той ѝ помогна да седне върху натрупаните кожи и одеяла, после се отпусна край нея.

— Ловен сокол взима такова решение, защото те обича — изрече внимателно, — а не за да те ядоса.

Меги му се усмихна мило.

— Май че го знам — промърмори и се настани на удобното седалище под себе си. — И повече никога няма да искам да променям името на дъщеря си.

Тя протегна крака напред и положи детето в скута си. Подрусваше го леко и заразгъва одеялото, с което бе увито. Когато то се показа, започна да го изучава с гордост, сякаш го виждаше за първи път. Дъщеря ѝ изглеждаше също толкова любопитна, защото сините ѝ очи бяха концентрирани върху Меги, широко ококорени и внимателни.

— Устничките ѝ са толкова мънички! А погледни какво малко, чипо носленце — прошепна Меги, докато отмяташе и последния край

на одеялото. Ръцете ѝ внимателно опипваха пухкавите ръчички и краченца. Много нежно вдигна едното краче, като се дивеше как е възможно да е толкова малко. Когато Небесни очи издаде тихо, доволно гукане и устничките ѝ се свиха в усмивка, Меги завинаги бе пленена от малкото същество.

Ловен сокол — също.

— Чуваш ли я как издава звуци на щастие? — Ловен сокол се опитваше да докаже на Меги, че продължителното време, за което я бяха лишили от детето ѝ, не му е навредило по никакъв начин.

— Никога не съм ѝ пожелавала да е нещастна или самотна — тихо произнесе Меги. — Заедно ще направим живота ѝ прекрасен, нали, Ловен сокол?

— *Наа*, прекрасен — кимна той. — В този груб свят ще се погрижим да не ѝ се случи нищо лошо.

— Само благодарение на теб всичко това стана възможно. — Меги отново му се усмихна нежно. — Ако не беше ме открил, сигурно щях да родя детето съвсем сама в пустошта. Но сами, ние нямаше да оцелеем.

— Шшшт, Очи на пантера. — С внимателен жест Ловен сокол запуши устата ѝ. — Не мисли за лошото, което е могло да се случи. Мисли за този миг. Погледни дъщеря си. Тя ще остане с теб завинаги.

Меги отново се вторачи с гордост в Небесни очи.

— Завинаги, скъпа дъще.

— Небесни очи е изящна като майка си. — Ловен сокол обви Меги през кръста и я привлече към себе си. В същото време се възхищаваше и на детето. — И тя е толкова прекрасна. Някой ден ще бъде принцеса. Ще изглежда чудесно в облеклото на арапахите.

Меги се отпусна в прегръдките на Ловен сокол, но беше сериозна. Беше се втренчила в малките кончета, които бяха прокарани през пресните ранички в ушите на дъщеря ѝ.

— За колко време ще зараснат ушите ѝ?

— За толкова, за колкото се оправи и пъпчето ѝ. — Ловен сокол погали коремчето на детето. От допира му кожата настръхна.

— Значи изобщо няма да трае много. — Меги въздъхна с облекчение. — Ще ѝ бъдат ли сложени обеци?

— Много малки — кимна Ловен сокол. — Като порасне, ще бъдат сменени с по-големи.

Неочаквано скимтене върна вниманието към дъщеря ѝ. Небесни очи мърдаше ръце и крака, лицето ѝ бе станало червено и тя избухна във висок плач. Сърцето на Меги се преобърна и заблъска в гърдите ѝ при мисълта, че най-накрая ще има възможност да постави дъщеря си на своята гърд!

— Гладна. — Ловен сокол се наведе да вземе детето. Държеше го и го люлееше, докато чакаше Меги да разтвори роклята си достатъчно, та гърдите ѝ да се освободят. Голямо удоволствие беше за него да сложи детето до пълната гърда.

Сълзи напълниха очите на Меги, когато Небесни очи започна да суче. Малките ѝ пръстчета мачкаха гърдта ѝ. Усмихна се на Ловен сокол, когато Небесни очи започна да издава тихи мъркащи звуци, които още повече доказваха задоволството ѝ.

— Сега се чувствам щастлива, скъпи — промърмори Меги. — Сега съм напълно освободена от страховете си.

— Точно така и трябва да бъде. — Ловен сокол се наведе към нея и ѝ дари една целувка, нежна като докосване на птиче крило.

Сетне се настани и загледа майка и дъщеря. Изпитваше съжаление за страданията, които бе причинил на Меги през изминалите няколко дни, но бързо отхвърли тези угризения. Това, което бе направил, беше за доброто на детето и за доброто на неговата жена. А сега вече всичко бе минало. Скоро щеше да се ожени за своята Очи на пантера и всичко щеше да бъде както трябва!

Точно тогава в колибата влезе Жена с много деца. Едрото ѝ набито тяло едва премина през входа.

Когато видя, че детето бозае настървено, тя се усмихна най-напред на Меги, а после и на Ловен сокол. Извърна се, протегна ръка навън и вкара в типито една бебешка люлка. Заклати се към дъното на типито и я остави до леглото на Ловен сокол. Не продума нито дума, само продължаваше да се усмихва, когато напусна типито.

— Колко мило — възхити се Меги от любезността на Жена с много деца да даде една от люлките на децата си, та Меги да разполага със своя лична. — Толкова е красива!

Тя огледа люлката. Беше изработена от еленова кожа, украсена с таралежови бодли и мъниста. Висеше на четири дъбови крака.

— Жена с много деца направи люлката за Очи на пантера. — Ловен сокол леко тласна люлката и тя започна да се движи напред-

назад. — Цветовете и символите изразяват пожеланието детето да се превърне в зряла жена, която да живее в своя собствена колиба.

Той подхвана брадичката на Меги и я вдигна, така че погледът ѝ да срещне неговия.

— Люлката е символ, че си приета от Жена с много деца — обясни тихо.

— Наистина ли? — промърмори Меги.

— *Наа*. Скоро всички мои хора ще споделят нейните чувства към моята жена.

Когато отпусна ръката си, Меги отново погледна към люлката. Чудеше се какво ли представлява малката торбичка от еленова кожа, която висеше на върха на люлката. Беше с формата на диамант и от двете страни беше украсена с мъниста.

— Какво има в торбичката? — извърна питащ поглед към Ловен сокол. — Сигурно я е забравила. Станало е случайно.

— Не. Не е случайно. — Ловен сокол се изправи. Взе торбичката и я показа на Меги. После седна отново и отпусна връзките на малката кесийка.

Когато бръкна в нея и извади нещо много дребно, изсушено и сгърчено, очите на Меги се разшириха.

— Чакай... прилича на... прилича на пъпна връв.

— Тя е на дъщеря ти — показа ѝ я по-отблизо той. — Пъпната връв на момичетата се запазва. Скоро ти, майката на детето, ще натъпчеш торбичката с трева и ще зашиеш пъпа вътре в нея. Небесни очи ще пази този амулет за здраве.

Меги му се усмихна измъчено. Това беше още един обичай, който трябваше да приеме, дори и да не го разбираше. Всичко това бе част от новия ѝ свят. Надяваше се скоро вече да не ѝ се струва толкова чужд.

Осъзнала, че детето ѝ вече не суче, Меги сведе поглед към него и видя, че то спи кротичко. Трудно ѝ беше да остави дъщеря си, наслаждаваше се на допира на мъничкото ѝ телце. Още известно време остана да седи така. Очите ѝ сякаш поглъщаха дъщеря ѝ, тялото ѝ поемаше топлината на детското телце, сякаш беше слънце, което изпращаше към нея чудните си лъчи.

Когато ръката ѝ започна да изтръпва от продължителното стоене в едно положение, тя я премести в скута си. Повдигна детето само

толкова, колкото да даде възможност на Ловен сокол отново да я загъне в топлите одеяла от сърнешка кожа.

— Тази вечер ще спи близо до мен и аз ще мога да чувам дишането ѝ — прошепна Меги и се усмихна на Ловен сокол. — Ще се наслаждавам на този звук. От цялото си сърце.

Той ѝ помогна да се изправи. Докато се приближаваше към люлката, тя тананикаше приспивни песнички, които си спомняше, че ѝ бе пяла майка ѝ, дори когато вече бе пораснала. Ловен сокол мина пред нея и увеси амулета на люлката, после остана да гледа как Меги внимателно полага детето върху мекото легло от кожи.

— Спи сладко, моя скъпа щерко — прошепна Меги и леко побутна люлката. — Ангелите от небето ти се усмихват. Майка ми е сред тях. Тя се гордее със своята внучка.

При споменаването на майка ѝ в очите ѝ нахлуха сълзи. Но когато Ловен сокол се приближи и я обхвана в прегръдката си, поставяйки ръце на гърдите ѝ, като внимателно взе да ги разтрива, мислите за миналото бяха изтрити напълно.

— Тази вечер дъщеря ти е *твоят* подарък — прошепна Ловен сокол и докосна с устни нейните. — Скоро *ти* ще си подарък за Ловен сокол.

Тя потрепери от възбуда при мисълта за предстоящото. Искаше ѝ се да се случи сега. Но за разлика от сърцето ѝ, нейното тяло не беше готово. Надяваше се очистването от раждането да мине бързо.

Шест седмици по-късно

Най-накрая настъпи очакваният от Меги ден. Тялото ѝ отново бе силно и жадно за докосването на мъжа, когото обичаше.

При мисълта, че е достатъчно добре, за да опознае чудото на любовенето с този мъж, сърцето ѝ затуптя по-силно и я заля гореща вълна. Тази вечер, докато слушаха дишането на дъщеричката ѝ, щяха да правят любов. Знаеше, че ще стане така, знаеше също, че изживяването няма да има нищо общо с безразличието, което изпитваше към Мелвин в мрака на всяка нощ. В прегръдката на Ловен сокол изпитваше жажда, която никога не бе изживявала с Мелвин. Беше сигурна, че тези усещания ще са още по-силни, когато се люби с прекрасния вожд на арапахите!

Каква нощ само щеше да бъде! Най-сетне щеше да се пробуди и да узнае какво е истински да обичаш някой мъж. Вече бе накърмила Небесни очи и я бе сложила да спи. Скоро щеше да поднесе гърдите си на Ловен сокол, но не за да суче от тях.

— Мислите ти... — Ловен сокол беше влязъл в типито и се нагласи до нея. — Къде те бяха отнесли преди малко? Зърнах нещо, което вля жар в слабините ми.

— Така и трябва — измърмори тя и го погледна засрамено. — Скъпи Ловен сокол, мислех си как ще се любим. Вече съм достатъчно добре и мога не само да спя в леглото ти.

Сърцето ѝ заблъска в гърдите, а по лицето ѝ изби червенина, защото никога по-рано не бе говорила така открито. Цялото ѝ тяло потреперваше от ударите на сърцето ѝ — толкова силни бяха.

Беше изцяло погълната от обзелата я страст. За миг притвори очи и почувства ръцете му, които я обхващаха. Коленете ѝ омекнаха, когато я извърна към себе си и издърпа роклята от тялото ѝ. За миг времето сякаш спря. Меги затаи дъх, докато погледът му я обхождаше бавно и я милваше чувствено.

Когато той вдигна очите си и на лицето му бавно се появи съблазнителна усмивка, тя не можа да се удържи и се хвърли в ръцете му. Той започна да я целува, устата му се впиваше в нейната, ръцете му запалваха огън в тялото ѝ, докато пръстите му се спускаха надолу.

Когато ръката му достигна точката, в която се срещаха бедрата ѝ, и започна да гали центъра на желанието ѝ, тя се пробуди за чувства, които не бе изпитвала по-рано. Мелвин никога не я беше докосвал по този начин. Никога не си беше дал труда да ѝ покаже, че и жената може да се чувства добре. Той я стоварваше в леглото, качваше се отгоре ѝ и единствената му цел бе задоволяването на собствените му желания.

Едва сега Меги осъзна какво бе изгубила. Франк ѝ бе показал, че сексът е болка, Мелвин — че сексът е скупен.

А колко различно беше с Ловен сокол. Ръцете и устата му я издигаха до непознати висини, което дори малко я плашеше. Сякаш цялото ѝ тяло се беше свило в един-единствен удар на сърцето.

Беше замаяна.

Беше възбудена!

Искаше още и още.

Когато Ловен сокол се отдръпна, Меги се присегна към него. Не искаше да я пуска.

— Трябва да се съблека — подсмихна се той, доволен, че тя изразява така свободно чувствата си към него. Някои жени не знаеха как да приемат чувствената страна на любовта. Тази жена можеше да даде толкова, колкото да получи. А това беше хубаво. Беше постъпил много умно, когато я избра за другар в живота си. Съвместният им живот никога нямаше да бъде обикновен и отегчителен. Нощите им винаги щяха да са изпълнени с огън и... изпепеляваща жарава!

Когато съблече и последната си дреха и я метна встрани, той изу мокасините си, улови Меги за ръката и я поведе към леглото.

Плъзна ръцете си надолу към тънкия ѝ кръст и я положи върху кревата, после се отпусна до нея. Извърна лицето ѝ към своето и се вгледа в прелъстителната мека уста и в слабите, но прекрасни рамене, върху които косата ѝ лежеше на пухкави вълни. Сърцето му препускаше.

Най-напред започна да гали гърдите с цвят на слонова кост, докато тя застена от удоволствие. Тогава Меги уви около пръстите си смолисточерната му коса и привлече устните му към гърдите си. Той жадно заблиза зърната, докато те се втвърдиха, после започна лекичко да ги хапе.

Погледът му отново се плъзна надолу. Пое дълбоко въздух, завладян от очакването да я притежава изцяло там, където окосмяването между краката ѝ се бе протегнало като сянка.

Плъзна ръка надолу по тялото ѝ, по хлътналия корем до туфичката косми, под които се криеха тайнствата на нейната женственост. Чуваше как дишането ѝ се ускорява, когато пръстите му разделиха кичурчетата косми и докосваха мекотата на устните ѝ.

Меги бе така погълната от чудесната сладка страст, която бушуваше в нея, че трудно издържаше да стои неподвижна, докато Ловен сокол я изучаваше там, където сякаш се намираще сърцето ѝ. Когато пръстите му докоснаха набъбналата пъпка на нейната женственост и започнаха бавно да я галят, тя притвори очи, обхваната от тихия огън, който полека обсебваше цялото ѝ тяло. Ловен сокол изпита задоволство, когато усети, че тя гори от желание и повдига бедрата си, за да посрещне вълшебната милувка на пръстите му.

Заработи по-енергично върху набъбналата ѝ пъпка. Милваше я, леко я пощипваше. Гъделичкаше.

Но съзнаваше, че това не е достатъчно нито за него, нито за нея, и затова сведе устни към нея. Целуна я жадно, езиците им се срещнаха в чувствен танц и той почувства как тя се отваря още повече там, където пръстите му си играеха и проучваха.

Когато вкара пръста си в нея, тя простена, неподготвена за силата на удоволствието, което ѝ достави това. Сякаш бе обхваната от опустошителен огън, докато той ритмично движеше пръста си напред-назад. Всеки път, когато го вкарваше навътре, той сякаш се стремеше да докосне дълбините ѝ.

Вкопчи се в него и прехвърли единия си крак отгоре му. Очите ѝ се разшириха, когато той опря набъбналия си член до нея и го отпусна търпелив и пламнал върху бедрото ѝ.

Свободната му ръка потърси една от нейните. Когато я откри, я обхвана и я насочи към своята мъжественост. Когато я положи отгоре, тя усети копринената плът, топлината ѝ и почувства, че губи съзнание от странното усещане, което това събуди дълбоко в нея. Никога не бе докосвала съпруга си по този начин. Той никога не го бе поискал от нея. Интересът му винаги бе съсредоточен върху самия него и тя бе мислила, че това е естествено.

А сега учеше от добър учител как би трябвало да бъде, и щеше да е възприемчив ученик!

Ловен сокол отдръпна устни от нейните и прошепна:

— Движи ръката си отгоре ми. Стисни го здраво. — Обви ръцете ѝ със своите, показвайки ѝ как да го накара да почувства още по-голямо удоволствие от това, което изпитваше в момента. — Движи ръката си така — прошепна Ловен сокол, впил натежалия си от страст поглед в нейния. В същото време прокараваше ръката ѝ нагоре-надолу по пулсиращата си твърдина. — *H-isei, h-isei*, моя жена, моя жена — стенеше, притворил очи. Отметна главата си назад, зъбите му бяха стиснати от удоволствие. Отдръпна ръката си и я остави да си поеме дъх, а той остана така, докато можеше да издържи, преди да експлоадира.

Продължи да я гали, вкарваше пръста си в нея в синхрон с движенията на нейната ръка, после се отдръпна и коленичи край нея.

Меги очакваше, че сега ще се качи върху нея, за да се наслади докрай на удоволствието, но той все още отлагаше. В широко отворените ѝ очи се четеше въпрос, когато той започна да отдава заслуженото на плътта ѝ с езика си. Тръгна от извивката на шията, премина надолу, облизвайки гърдите ѝ, после по гладкия корем, който потръпваше от удоволствие при докосването на езика му.

Сетне, когато той отново се раздвижи и разтвори краката ѝ, за да си направи място, и коленичи между тях, лицето на Меги стана алено, защото сега езикът му беше върху най-чувствителната ѝ точка и я отпращаше в чувствен полет.

Постави ръце на главата му, разтвори още по-широко крака и окуражи устата му да проникне по-дълбоко. Не беше и сънувала, че е възможно да изпита такъв екстаз. Милувките му я караха да се топи. Съществуваха само светът на докосването, на чувствата — изгарящ и пулсиращ. Дишането ѝ се ускори, когато наближи моментът страстта да ги взриви.

Но Ловен сокол знаеше кога да спре и да се съсредоточи върху това да доведе и двамата едновременно до върха на страстта. Той се надвеси над нея. Като я целуваше страстно и продължително, той вкара пулсиращата си мъжественост в нея. Ударите на сърцата и стенанията им се сляха в едно, докато удоволствието нарастваше, а той се движеше все по-бързо вътре в нея.

Меги затвори очи и повдигна бедрата си, за да бъде още по-близо. Обви крака около кръста му и ги склучи в глезените. Вкопчи се в Ловен сокол, докато той бе слял устни с нейните. Пулсът му препускаше, огънят в слабините му бушуваше.

И тогава откриха окончателното освобождение. Виковете им се сляха, когато телата им затрептяха от удоволствието. Меги жадно поемаше силните тласъци на Ловен сокол, нейният оргазъм продължаваше, а съзнанието ѝ сякаш бе пронизано от милиони слънчеви лъчи.

Когато свърши, Ловен сокол се отърколи от нея и легна по гръб. Дишаше тежко.

Меги затвори очи. Не можеше да повярва, че това се беше случило с нея. Беше се почувствала истински жива! Ловен сокол я бе любил така, че тя пожела да изпита същите дълбини на страстта като него.

Така и стана!

Дори надхвърляше очакванията ѝ.

Извърна се към Ловен сокол, обгърна го с ръка и се вгледа любовно в него, а той отвори очи и отвърна на погледа ѝ.

— Обичам те! — Тя го целуна нежно. — Обожавам те. Благодаря ти, че ме направи толкова щастлива, че ме заведе в рая, както беше обещал. Не съм и мислила, че има рай в този прозаичен свят. Но тази нощ открих колко много съм грешила.

— Не си познала това със съпруга си. — Ловен сокол обхвана раменете ѝ и я прехвърли върху себе си. — Да изпиташ страст, беше твърде ново за теб. Вярно ли е?

— Аа, така е. — Меги се изчерви.

— В началото изглеждаше опитна, но после от начина, по който реагираше, когато те любех, разбрах, че това е ново за тебе. — Той нежно положи ръка на бузата ѝ.

— В началото е изглеждало, че знам всичко за любенето, защото ти беше този, който ме любеше и правеше всичко да бъде така естествено за мен. — Меги отметна дългата си тъмна коса от рамото. — Доставих ли ти същото удоволствие, каквото ти достави на мен?

— Очи на пантера, изглеждаше ли този индиански вожд разочарован? — подсмихна се Ловен сокол, докато търсеше с мъжествеността си вход към вътрешността ѝ. Желанието му да я има бе толкова силно, че той можеше отново да я люби.

— Не. Съвсем не изглеждаш разочарован.

Тя сподави един необуздан вик на удоволствие, когато отново го почувства вътре в себе си. Отпусна се надолу и положи ръце на гърдите му. Започна да се движи ведно с него, сетне спря, вдигна ръцете си и се загледа в белезите на гърдния му кош, за които още не го бе питала.

Но сега моментът не беше подходящ. Притвори очи и се наслади на удоволствието, което се надигаше в нея, макар че нито за миг не забрави детето си, което лежеше на една ръка разстояние.

Меги чувстваше, че едва ли бе възможно някога да изпита по-голяма наслада, а пред нея лежеше цял живот, който щеше да бъде изпълнен с удовлетворение.

Тя отметна глава назад. Ловен сокол бе започнал да я повдига ритмично с мощните си тласъци и тя отново се отдаде на страстта.

Недоволен от себе си, Франк отвори чантата на седлото и извади бръснача. Вчера беше открил другата фактория и най-накрая получи отговор на някои от въпросите за Маргарет Джун. След като я описа на хората, които въртяха факторията, те кимнаха и потвърдиха, че я познават, но че сега е известна под името Меги.

За мъжа, оженил се за Маргарет Джун, или Меги, Франк не беше чувал нищо!

— Сигурно той е дал това име на Маргарет Джун. Сигурно се е оженил за нея заради парите ѝ — проскърца през зъби той. — Моите пари, дявол го взел.

Тръгна с бръснача към бълбукащия поток и го остави на брега. Приведе се и напписка лицето си с вода.

После отвори кожената чанта и извади калъпа сапун и четката за бръснене. Топна четката във водата и я затърка в сапуна.

— Трябва да е останало достатъчно от парите ми или, бога ми, ще се наложи и двамата да платят — изрече, докато сапунисваше бакенбардите си.

Възнамеряваше да открие това селище, където Маргарет Джун се наричаше Меги и където Маргарет Джун си играеше на съпруга, и където Маргарет Джун държеше парите...!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Загасващите въглени тлееха в огнището. Меги седеше близо до него върху постелка от кожи, сгушила детето в лявата си ръка. Небесни очи сучеше лакомо. Утрото бе хладно и Меги бе увила Небесни очи в одеялото от сърнешка кожа, затова не можеше отново да се порадва на малките пръстчета.

Но Меги се наслаждаваше на мъничките устица, засмукали зърното, и на звуците на задоволство от топлото мляко, което изпълваше малкото коремче на дъщеря ѝ. В този момент се чувстваше така, сякаш никога не бяха отнемали детето ѝ. Чудото, наречено дете, което се намираще в ръцете ѝ, бе заличило спомена за всички неприятности, които бе преживяла в миналото. Те избледняваха все повече и повече с всеки изминал ден, сякаш някой спускаше завеса и скриваше зад нея всичко лошо.

Ловен сокол се раздвижи в леглото и тя извърна поглед към него. Почувства как сърцето ѝ ускори ударите си, когато го видя така кротко заспал, без никаква дреха отгоре си. Очите ѝ бавно го обхождаха, тя отново и отново се възхищаваше на гладката кожа, на мускулестите рамене, ръце и крака.

Топла вълна изби на бузите ѝ, когато погледът ѝ попадна на онази част от тялото му, която сега беше малка. Ярък бе споменът колко можеше да нарасне и колко твърда и същевременно с копринена мекота можеше да бъде под пръстите ѝ. Припомни си с нарастваща страст как фантастично я беше изпълвал, как я бе карал да копнее за ритмичните му тласъци вътре в нея.

Заля я горещина, когато си припомни как я бе разбудил за чувства, които не знаеше, че съществуват. Кожата ѝ настръхна, когато си помисли, че отново ще може да изпита същия екстаз. Притвори очи и си припомни как устните, езикът и ръцете му я бяха запалили. Можеше да ги усети и сега. Въздъхна, когато желанието се разля в жилите ѝ.

Осъзнала, че устничките на детето не мърдат върху гърдата ѝ, Меги отвори очи и се втренчи любовно в него.

— Спа цялата нощ и сега отново заспа — прошепна и отдръпна Небесни очи от гърдите си.

Капка мляко все още висеше в ъгълчето на устичката на дъщеря ѝ. С много обич Меги я изтри с палец.

За да не са изложени гърдите ѝ на студения въздух по-продължително от необходимото, Меги бързо придърпа робата. После бавно се изправи и занесе Небесни очи в люлката.

Тихо тананикаше песничка и бавно люлееше момиченцето напред-назад в ръцете си. С нежелание я положи върху дебелия постелка от кожи и одеяла в люлката.

— Обожавам те — прошепна Меги.

Очите ѝ се разшириха от изненада, когато почувства здравето тяло, което се изправи зад нея, и ръцете, които се плъзнаха под роклята ѝ.

— Кожата на моята жена е студена. — Пръстите на Ловен сокол бяха горещи. Той ги прокара нагоре по крака ѝ и спря на меката туфичка косми там, където се събираха бедрата ѝ. — Ела в леглото, Очи на пантера. Нека твоят воин арапах те стопли.

Меги изстена, когато ръката му обхвана възвишението между краката ѝ и го стисна.

— Ако не престанеш с това, краката няма да ме отнесат до леглото — прошепна дрезгаво, но не желаше да се помръдне и се наслаждаваше на допира му.

— Тогава Ловен сокол ще те занесе — подразни я той. Пръстите му се придвижиха към раменете ѝ. Той я извъртя така, че да се изправи лице в лице с него, сетне я вдигна рязко.

Сърцето ѝ биеше силно, когато обви ръце около врата му. Устните ѝ се разтопиха под неговата изпепеляваща целувка. Едната му ръка обхвана през роклята гърдата ѝ, а пръстите на другата я галеха там, където най-силно туптеше желанието ѝ.

Когато я положи на леглото, тя по свое желание вдигна ръце да издърпа роклята нагоре и през глава и остана доволна, когато той я запрати встрани. Изобщо не усещаше, че стаята е студена и че огънят има нужда от подклаждане. Чувстваше единствено топлината, която се надигаше в нея.

Меги пое дълбоко въздух от удоволствие, когато Ловен сокол коленичи край нея, обхвана едната ѝ гърда и превърна зърното в узряло, твърдо връхче с езика си, който играеше отгоре му, а после и със зъбите, когато започна леко да го хапе.

Само преди миг детето на Меги се бе хранило от тази гърда и ѝ бе доставило един вид наслада. Сега Ловен сокол предизвикваше друго удоволствие, от което главата ѝ се въртеше.

Ръцете на Ловен сокол се плъзгаха по цялото тяло на Меги и изтръгваха стенания от дълбините ѝ. Усмихнатата, тя притвори очи и се наслади на този начин за започване на новия ден. Замята главата си наляво-надясно, когато езикът му си проправи гореща пътека през цялото ѝ тяло и спря там, където тя все още бе мека и нежна от любенето предишната нощ.

Когато разтвори краката ѝ, дишането ѝ се ускори. Задъвка долната си устна, защото не искаше да креци от наслада, уплашена, че може да разбуди цялото село и после да се срамува да погледне хората в очите!

Нещо, което не можеше да определи, събуди по-рано от обикновено Нежен глас. Не я свърташе на едно място, затова се облече и излезе. Краката я отведоха до типито на Ловен сокол. Направляваше ги мисълта, че бялата жена е все още там и е заедно с него. Нежен глас си даваше сметка, че бялата жена вече е в състояние да сподели леглото на Ловен сокол. Нямаше никакво съмнение, че те скоро щяха да се любят, ако вече не го бяха направили.

Придърпа по-плътно одеялото около раменете си и се впери с присвити очи в колибата на Ловен сокол. Не видя огънят да хвърля сенки по вътрешните стени и разбра, че е угаснал. Това означаваше, че Ловен сокол все още спи, защото първата работа на всеки воин сутрин бе да сложи дърва върху жаравата в огнището.

Нежен глас въздъхна и понечи да продължи нататък, когато сепната се спря, дочула някакъв шум откъм типито на Ловен сокол. Тя потрепери от ярост, когато осъзна, че това, което чува, са стенания на удоволствие! И гласът, който ги издаваше не беше мъжки! Беше на жена!

— Той прави любов с нея! — прошепна пресипнало на себе си. Стисна здраво ръце в юмруци. Ноктите ѝ се впиха в кожата на дланта, когато още по-плътнo сви пръсти. — Наистина възнамерява да я направи своя жена. Но нима не го знаех? Отнася се към детето на жената, като че ли е негово! Тогава защо и тя да не е негова!

Нежен глас знаеше, че трябва да продължи нататък, за да не слуша звуците на любовта, но не можеше да помръдне. Колкото повече слушаше, толкова повече се изпълваше с ярост, защото разбираше, че е изгубила мъжа, когото мечтаеше да завоюва още от мига, в който разбра, че някой ден той ще е водач на своя народ.

Дори когато се омъжи за друг голям воин, не изпускате Ловен сокол от погледа си. Когато той стана вожд и след като мъжът ѝ бе разкъсан от подивяла глутница вълци, тя още по-твърдо реши да има Ловен сокол за себе си.

Той никога не бе отвърщал на усмивката ѝ и бе отбягвал атаките ѝ. Но тя бе продължила да опитва какво ли не, за да привлече вниманието му.

Беше поддържала колибата му чиста. Винаги имаше топло ядене в котлето на огъня му. Шиеше дрехите му. Значи той е позволявал всичко това, само за да я използва като робиня, а *тя* го бе правила с надеждата да разпали у него чувство, което би го накарало да я пожелае.

— Никога не ме е допускат в одеялата си — продума с болка. Беше виждала други жени да влизат и излизат от типито му. Всеки път вътре в нея нещо умираше. — А сега вече никога няма да се случи — избърса сълзите от очите си.

Нещо я подтикна да вдигне поглед нагоре, към гордия, прекрасен орел, който сега спеше, мушна глава под мощното си крило.

Знаеше, че Ловен сокол много цени тази птица, която бе опитомявал от малко пиле. Тя му се подчиняваше и Нежен глас изведнъж осъзна какво би му причинило нейната загуба.

Щеше да съкруши сърцето му, така както бе съкрушено нейното!

Трябваше само да развърже крачето и птицата щеше да е свободна...

Здраво стиснала челюсти и присвила ядовито очи срещу утринната светлина, Нежен глас се приближи на пръсти до стойката, за да не разбуди птицата и тя да вдигне шум.

Съвсем тихо развърза възела и много нежно побутна орела. Когато той подскочи стреснат и размаха криле от уплаха, откри, че този път това движение го отдалечава от стойката. Инстинктът го повлече нагоре към небесата.

Със злорада усмивка Нежен глас остана да го наблюдава, докато той се изгуби в изсветляващото небе.

Когато отново сведе поглед, тя го насочи към типито на Ловен сокол.

— Наслаждавай се на удоволствието сега, защото когато излезеш и откриеш, че любимецът ти е изчезнал, ще страдаш така, както страдам аз — прошепна и тръгна надолу към реката.

Макар тази сутрин водата да бе леденостудена, тя реши да поплува. Острата болка от студа може би щеше да я накара да забрави болката в сърцето си.

И все пак се съмняваше, че това някога ще се случи.

Не и преди да успее да накара бялата жена да изчезне, както бе изчезнала птицата!

Тази мисъл извика усмивка на устните ѝ.

Ловен сокол промени позата и се отпусна върху Меги. Коляното му още повече разтваряше краката ѝ. Сплете пръсти в нейните и вдигна ръцете ѝ над главата. В същото време се надвеси над устните ѝ. Завладя ги настойчиво, а пулсиращата му твърдина я изследваше внимателно. После проникна в нея и продължи да навлиза бавно. Бедрата ѝ се извиха и се задвижиха в едно с него, помагаха му да навлезе още по-дълбоко в нея. Телата им жадно се притискаха едно в друго. Усещането беше неповторимо.

Ловен сокол освободи ръцете ѝ, плъзна длани по нея и я обгърна с железните си, яки ръце, като притисна тялото ѝ нагоре към своето.

Устните му се плъзнаха към шията ѝ, надолу по вдлъбнатинката под гръкляна, после към гърдите. Прокарваше език ту по едната, ту по другата и я караше да тръпне от страст.

После устните му отново покриха нейните и те се сляха в целувка, а белите ѝ и източени бедра се отвориха още по-широко за него, когато обхвана с краката си тялото му и склучи глезени на кръста

му. Усетила как желанието се надига в нея, тя се вкопчи здраво в него и се остави на чувствата да я залееят като порой.

Ловен сокол забави тласъците, после отново ги ускори.

Спиралата на страстта се извиваше неудържимо нагоре. Меги почувства облекчение, когато твърдостта му потрепери и изля семената на желанието в утробата ѝ. У нея се надигна гореща вълна и заля цялото ѝ тяло. Това беше върховно удоволствие. Въздухът бе пропит от желание, по гърба ѝ пролазваха тръпки, а пулсиращият ѝ център изпращаше през тялото ѝ великолепни вълни от екстаз, които я изпълваха, потопяваха я във фантастична топлина.

— Скоро ще разговарям с дядо си за церемония, на която ще те обявя за своя жена — прошепна Ловен сокол. — Това ще те направи ли щастлива?

— Не искам никога да се разделяме — прошепна Меги и погали гърба му, обсипан с дребни капки пот.

Ловен сокол се претърколи от нея. Стана от леглото и се облече.

За пореден път Меги се вгледа в белезите по гръдния му кош. Досега бе отлагала да го попита какво ги е причинило, защото тя самата не обичаше да говори за неща от миналото, които ѝ бяха причинили болка. Убедена бе, че и Ловен сокол чувства същото. Съвсем сигурно бе, че каквато и да беше причината, преживяното не е било от приятните, не такова, което би обсъдил с удоволствие.

Но сега, след като двамата се чувстваха толкова добре заедно, тя реши, че трябва да го попита.

— Ловен сокол, никога не съм те питала от какво са тези белези по гърдите ти? — Тя се присегна за роклята от сърнешка кожа и отиде при него до огъня. — Може би е твърде мъчително да говориш за това?

Знаеше, че самата тя има болезнени тайни. Хвърли поглед под леглото. Там лежеше една от тях. Все още не бе намерила подходящо време да разкаже на Ловен сокол за парите, а сега вече се съмняваше, че изобщо ще го направи. Той щеше да се запита дали не е запазила и други тайни, а имаше такава, която тя не желаше никога, никога да сподели!

Ловен сокол нахлузи през глава ризата с ресни, сетне коленичи край огнището и започна да прибавя вейки върху тлеещата жаравя:

— Изобщо не е мъчително да говоря за това. — Той погледна Меги през рамо. — Получих ги, когато участвах в Танца на Слънцето.

Чест е да имаш такива белези.

— Чест? — ахна Меги, която пъхаше краката си в меката мокасила. — И това ще е един от ритуалите, на които ще присъствам?

— Когато му дойде времето — кимна Ловен сокол. Малките клонки се разпалиха и той добави по-големи дърва.

— Ако някога имаме син, аз не желая той да взема участие в нещо, което очевидно е свързано с толкова голяма болка... такова белязване. — Меги потрепери.

— Всяко момче, което е родено арапах, взема участие в Танца на Слънцето. — Той се извърна с лице към Меги. — А родителите трябва да присъстват на церемонията. — Приседна върху меките кожени постелки и протегна ръка към нея. — Ела. Седни до мен край огъня. Да си поговорим, докато колибата се стопли.

— Не трябва ли да приготвям закуска? — попита тя, докато се настаняваше до него.

— Както вече трябва да си разбрала, арапахите нямат установени часове за хранене — напомни ѝ Ловен сокол. — Жените готвят, когато мъжете са гладни. Изключение е вечерята, която е нещо постоянно, особено през зимата. Храната дава сили. Когато духа студеният вятър, са нужни много сили.

— Страхувам се от идването на зимата — обади се Меги. — Макар че миналата зима изкарах в колиба, това не пречеше на вятъра да се промъква през пролуките.

— Ще видиш, че типитата на арапахите запазват топлината на огъня и не пускат вътре ветровете. — Ловен сокол пое ръката ѝ и я стисна с обич.

— Разкажи ми за твоя народ. — Меги се отпусна в прегръдката му, а той плъзна ръка и обхвана кръста ѝ.

— Животът, който водим, е съвсем обикновен, но сред моя народ царува щастието. — Ловен сокол се бе загледал замечтано в огъня. — Но много, много отдавна, преди да дойде белият човек, съплеменниците ми са били по-щастливи. Всяка сутрин, когато са се събуждали, сърцата им са ликували, защото земята е била богата. И е била *тяхна*. Имало е достатъчно трева за конете и за дивеча. Имало е всичко, което да изпълни с доволство сърцата на арапахите.

Той замълча и тя съзря прокрадналата се в очите му тъга още преди да продължи, този път монотонно.

— После, когато дошъл белият човек, за индианските племена всичко започнало да се променя. Те приели белия човек, но той ги прогонил от земите им. Дошли още бели хора. Избили бизоните. Изпепелили тревата. Отсекли дърветата. Тогава сме се опитали да се бием с тях. Нямало никаква полза. Белите мъже били прекалено много. Прекалено много пушки. На един убит бял се падали много мъртви индианци.

Ловен сокол протегна ръце. Направи знак, сякаш слага палеца си върху лист хартия.

— Скръбен бе денят, когато нашият народ, арапахите, беше принуден да се подчини, да предаде правата си, своите домове, земя и независимост и да се подчини на белия човек. — Той извърна тъмните си очи към Меги. — Народът ми вече не можел да броди волно по земите си, бил заточен и държан под наблюдение. — Зъбите му бяха стиснати. — Не е ли това равносилно на затвор? Не разбираш ли защо индианците не могат да не мразят белите? Не разбираш ли защо моите прародители са били бунтовници?

Срам изпълни сърцето на Меги при мисълта какво са причинили прародителите ѝ не само на арапахите, но и на всички индианци.

— Как е възможно да ме обичаш? Та аз съм бяла. Детето ми е бяло. Може би моите дядовци са били измежду онези, които са ви наложили този начин на живот.

Ловен сокол се отдръпна от нея. Обхвана лицето ѝ с ръце.

— Моя жено, ти си бяла, но не си ни сторила нищо лошо — говореше тихо. — Освен това знам, че би искала да си една от племето на арапахите. Убеден съм, че не греша, защото те чувствам толкова близка, а и ти приемаш нашия начин на живот. Не е ли така, моя жено?

— Да — прошепна тя. Усмихна му се нежно. — Може би някъде в далечното минало някой от моите прародители е бил арапах. Няма ли да е страхотно, ако открием, че моя прапрапрабаба се е влюбила в индианец също като мен?

Ловен сокол се усмихна, сетне нежно я притегли в прегръдката си.

— *Наа*, много е хубаво това, което казваш, но никога няма да разберем. Затова просто ще приемем, че сме това, което сме.

Ловен сокол повдигна брадичката ѝ с пръст. Целуна я нежно. Знаеше, че му подхожда във всяко отношение.

Но все още трябваше да убеждава дядо си! Макар че той бе казал да следва сърцето си, Ловен сокол знаеше, че старият човек не е щастлив, тъй като тази пътека го е отвела до бяла жена. За Ловен сокол бе важно дядо му със сърцето си да приеме жената, която скоро щеше да му бъде съпруга.

Но в очите на стареца, когато наблюдаваше Меги, Ловен сокол бе съзрял неодобрение, а понякога очите на дядо му говореха повече от думите.

Франк се плъзна с лекота от седлото и предпазливо огледа запустялото на пръв поглед селище. Беше пладне и би трябвало все някой да се мотае навън — ако не в градината, то по улиците.

Очевидно информацията, че Маргарет Джун живее тук, беше погрешна. С парите, които бе откраднала от касата в Канзас Сити, тя беше в състояние да живее в лукс.

Измъкнал пистолета си от кобура, Франк се запрокравда към предната врата на колибата, после се вмъкна вътре.

Вонята на гниеща плът го удари в лицето, запари в очите и гърлото му, задуши го. В тишината се чуваше бръмченето на рояци мухи.

Когато погледът му привикна към сумрака, това, което видя, го накара да подскочи от уплаха. Хвана се за гърлото, когато осъзна, че под тънкото, покрито с мухи одеяло, има тяло.

— О, боже, Маргарет Джун? — припряно мушна пистолета обратно в кобура.

Макар че толкова я мразеше, не искаше да я открие под това одеяло. Никога нямаше да забрави колко мила и красива беше.

Сега, когато я мислеше за мъртва, бе по-лесно да си спомни нейната невинност, отколкото собствения си гняв, когато бе открил, че е взела всички пари от касата.

Някъде дълбоко в себе си завинаги щеше да помни колко приятно бе да я държи в ръцете си, да я люби. Въпреки че тя се беше съпротивлявала, той бе изпитал истинско удоволствие.

Дори и в този миг усещаше парене в слабините. Но дори и Маргарет Джун да не беше мъртва, той пак нямаше надежда да

почувства горещото ѝ тяло под своето. Ако се срещнеха, тя по-скоро щеше да го убие — в случай, че той не успееше пръв да я простреля.

Отпусна се на коляно, размаха ръка да прогони мухите, сетне с треперещи пръсти подхвана единия ъгъл на одеялото и бавно започна да го отмята, докато зърна лицето.

Обзе го облекчение, когато откри, че това е мъж, а не Маргарет Джун.

Трябва да беше Мелвин, помисли си той. Нейният съпруг. Но защо ли го бе оставила непогребан?

В цялата ситуация имаше нещо съмнително и в желанието си да провери какво може да е причинило смъртта на мъжа, Франк дръпна одеялото.

Беше объркан, защото не забеляза никакви рани от огнестрелно оръжие или от нож. Дали Мелвин не беше убит от индианска стрела?

— Прилича на естествена смърт — заключи и отново покри тялото.

Бавно обходи колибата, внимателно оглеждаше всичко. Изглежда Маргарет Джун бе напуснала най-неочаквано. Всъщност къде бе тръгнала?

Втурна се обратно навън, защото вонята беше нетърпима.

Преди да продължи нататък, реши да провери всичко и откри, че кокошарникът е празен. Всъщност в двора нямаше никакви животни.

Когато понечи да излезе от кокошарника, се препъна в буца пръст и погледът му неволно попадна на изкопаната дупка, но той само сви рамене и излезе.

Метна се на седлото. Така или иначе Маргарет Джун беше изчезнала. Но определено не бе отишла за помощ до факторията. А той бе проверил навсякъде отатък нея. Оставаха само индианските поселища. Можеше ли тя...?

Решен да преследва Маргарет Джун докрай, той обърна коня с твърдото намерение да я търси във всяко индианско село в и извън резервата. Ако не успееше да я открие там, значи му се беше изплъзнала завинаги!

Гневно присви очи при мисълта, че може да го е надхитрила.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Меги се изкиска, когато стомахът ѝ изкъркори от глад. Отпусна се в прегръдката на Ловен сокол, като го гледаше любовно.

— Свикнала съм да закузвам всяка сутрин — изрече внимателно. Положи дланта си на бузата му. — Скъпи, ще ида да събера яйца. Няма ли да хапнеш малко бъркани яйца тази сутрин? Заедно с мен.

— Бърканите яйца не могат да ме изкушат. — Ловен сокол тихичко се разсмя. — Не е храната, която един арапах би искал. — Нежно я отблъсна от себе си и игриво я плесна по задника. — Върви. Събери твоите яйца. Бъркай ги и им се наслаждавай. Аз ще отида да нахраня моя орел, а после ще се срещна с дядо. Ще споделя неговата закуска тази сутрин. Той е самотен, откак бялата жена влезе в кожата на внука му.

— Кога ще се срещна с него? — запита Меги, като вземаше кошничката за яйца.

— Когато настъпи подходящото време. — Закачливата усмивка на Ловен сокол избледня. — Той храни много горчиви чувства срещу *nih-a-sa*. Ти си бяла. Страхувам се, че когато те заведе при него, той ще види единствено това.

— Тогава трябва ли въобще да се срещам с него? — Меги се страхуваше да не бъде отблъсната от възрастния мъж, който имаше такова значение за Ловен сокол.

— След известно време, да. — Ловен сокол я взе в ръцете си. Докосна леко устните ѝ. — А сега, преди Небесни очи да се е събудила, иди и събери яйца, за да си направиш закуска.

— Колко мило от твоя страна, че построи кокошарник за моите пилета. Петелът ще може да се разхожда между кокошките, а те ще има къде да снасят яйца за моите закуски. — Меги се бе загледала в очите му. Обичаше тайнството, скрито в тъмните им дълбини. — Когато Небесни очи стане достатъчно голяма, за да може да поема твърда храна, едно от първите неща, които ще ѝ дам, е жълтък.

— А кога ще започне да пие краве мляко, вместо да суче от тебе?
— Ловен сокол плъзна ръце нагоре и обхвана гърдите ѝ през меката материя на роклята от сърнешка кожа.

— Много дълго бе лишена от гърдите ми. — Усмивката на Меги избледня. — Сега, когато мога да я притисна до гърдите си и да я кърмя, ще направя всичко възможно да отложа колкото се може повече отбиването ѝ.

— И ще ги делиш между нея и мъжа, който те обича. — Гласът на Ловен сокол звучеше дрезгаво. Той я придърпа по-близо и я целуна страстно и дълго.

Когато я отпусна и отстъпи, тихо се разсмя, защото видя, че и тя е разтърсена от целувката толкова, колкото той самият.

— Нощите идват прекалено бавно за този индиански вожд. — Докато се отдалечаваше от нея, ѝ подари през рамо една подигравателна усмивка.

Разтърсена от целувката и внезапно надигналото се желание да го има, Меги почувства слабост в коленете и не успя веднага да последва Ловен сокол във от колибата. Хвана се за сърцето, усещаше неистовите му удари.

— Кой казва, че трябва да чакаме нощта? — прошепна тихичко и се разсмя.

Усмивката ѝ бе изтрита от болезнения вик във край типито. Тя пребледня и едва не изпусна кошницата. Звукът бе така пронизителен и изпълнен с отчаяние.

— Ловен сокол! — извика уплашена, че някой го е нападнал.

Пусна кошницата и изтича навън. Сетне рязко спря, защото съзря Ловен сокол застанал край стойката на орела. Ахна, когато видя, че стойката пустее. Въжето, което бе задържало орела към стойката, се люлееше развързано от сутрешния бриз.

Много хора се втурнаха тичешком да разберат какво бе причинило отчаяния вик на Ловен сокол. Самият той се извърна и сведе поглед към Меги.

— Моят приятел орелът си е отишъл — отрони пресипнало. — Трябва да го последвам! Трябва да го намеря!

И още преди Меги да бе успяла да каже каквото и да било, Ловен сокол се затича към корала. Широко отворила очи, тя го наблюдаваше как се мята на един от конете, който бе избрал, след като бе подарил

Пронто. Това беше животно със златисто ръждив цвят, много добре развито и с буен темперамент.

Остана загледана в него, докато той се отдалечи с бавен тръс, оглеждайки клоните на дърветата за обичния орел. Знаеше, че няма лесно да се откаже от птицата. Възможно беше целия ден да обикаля каньоните и горичките. Меги трябваше сама да се грижи за себе си до завръщането му. Това някак си не ѝ допаднаше. Беше свикнала да бъде близо до Ловен сокол. Все още не беше съвсем приета от племето му. Това я караше да се чувства несигурна.

Трябваше да си намери занимание, та денят да отmine бързо. Бавно се извъртя, усетила върху себе си погледите на много хора. Леко се усмихна на наблюдаващите я, сетне се втурна обратно в типито на Ловен сокол.

Застана пред огъня. Беше ѝ трудно да успокои дишането си. След малко реши, че трябва да продължи с обичайните си сутрешни занимания, дори и при наличието на публика.

Решително грабна кошничката за яйца и прекрачи навън. Пое си облекчено въздух, когато не видя никого. Имаше само една жена.

— Нежен глас — произнесе тя и вътрешно се стегна. Нямаше доверие на тази жена. Меги бе започнала да свиква с неочакваните появявания на Нежен глас. Почти винаги захващаше разговор, макар и колебливо. В повечето случаи начинът, по който Нежен глас я гледаше, предизвикваше ледени тръпки по гърба на Меги.

— Добро утро. — Меги беше тази, която поздрави, защото този път Нежен глас не понечи да подхване разговор. Сетне се въртна, отдалечи се от индианката и се отправи към кокошарника, който Ловен сокол бе направил съвсем наблизко до типито. Знаеше, че не е сама. Чуваше шума от обутите в мокасини крака на Нежен глас.

Без да ѝ обръща повече внимание, Меги влезе в кокошарника и започна да събира яйцата в полозите.

Меги припряно вършеше работата си, защото не искаше да оставя детето си прекалено дълго само. Когато привърши се извърна, за да се отправи към типито, но ѝ се наложи да спре толкова рязко, че част от яйцата се изтърколиха от кошницата. Нежен глас препречваше пътя ѝ.

— Дръпни се — изрече сурово Меги и отправи сърдит поглед към Нежен глас.

За голямо нейно удивление Нежен глас се подчини, сетне закри редом с нея, докато Меги се опитваше да се отдалечи.

— Кокошките са птици с много чудноват вид — изрече най-накрая Нежен глас, — но, изглежда, е добре да имаш кокошки. Яйцата им са много полезни.

— Полезни? — Меги повдигна въпросително вежди, когато се извърна да погледне Нежен глас. — Да, от тях става великолепна закуска.

— Закуска?

— Сутрешното хранене — обясни Меги. — Белите хора се хранят сутрин.

— А, разбирам. — Нежен глас се насилваше да се държи приятелски. Правеше го, за да успее по-късно да осъществи своите планове да направи така, че бялата жена да започне да изглежда глупава в очите на Ловен сокол и той да се освободи от нейната магия.

Индианката безспорно беше много красива и Меги се чудеше защо Ловен сокол подминава такава красота. Меги никога не се бе смятала за красавица. Значи у нея Ловен сокол бе открил нещо друго, може би нещо, което Нежен глас не можеше да му предложи. Достатъчно дълго бе наблюдавала индианката, за да разбере, че тя е зловна.

Погледът на Меги обходи красивата девойка от главата до петите. Днес беше облечена в обичайната дреха на арапахите — две зашити една за друга сърнешки кожи, украсени с мъниста. Роклята не стигаше до глезените. Нежен глас бе обути с мокасини, към които бяха прикачени гети, стигащи до коляното.

Косата на Нежен глас бе разделена на път, който започваше от средата на челото и завършваше в средата на врата, и беше сплетена в две плитки, които висяха зад ушите. Самият път бе боядисан в червено. Меги все още не беше питала защо се прави това, но моментът сега изглеждаше удобен, защото Нежен глас все още вървеше с нея и дори нарочно я последва в типито.

— Защо си боядисваш пътя на косата? — Меги остави кошницата с яйцата на пода и понечи да го докосне, но отпусна ръка край тялото си, когато Нежен глас припряно отстъпи назад. — И какво е това, което придава този силен цвят?

— Това оцветяване се нарича Пътека на Слънцето. За да се получи точно този цвят, се използва охра, а понякога киновар.

Меги понечи да запита още нещо, но за нейна голяма изненада и объркване, Нежен глас неочаквано се завъртя и напусна типито. Меги сви рамене и отиде да нагледа Небесни очи. Намери я дълбоко заспала, устничките ѝ помръдваха, сякаш сучеше от зърното на майка си.

— Още ли сънуваш ангелски сънища? — Меги приглади и подпъкна юрганчето под брадичката на дъщеричката си.

Бавно прокара ръка по завивката, като ѝ се възхищаваше. Беше яшила с много любов през дългите часове край огъня в колибата. През това време Мелвин или работеше в градината, или четеше книга на меката светлина на пламъка на единствената газова лампа.

Споменът за онези вечери с Мелвин вече не бяха така болезнени. Това бяха хубави, приятни спомени, такива, които щяха да се запазят завинаги. Добротата на Мелвин беше за нея като божа благодат. Никога нямаше да я забрави.

Само няколко дни след като бе родила дъщеричката си, Ловен сокол ѝ бе донесъл от фургона всички нейни неща. Много ценеше малкия кедров скрин, който Мелвин бе изработил със собствените си ръце. В него се намираха бебешките дрешки и пеленките, които бе ушила за детето.

Мармаладът, който бе успяла да вземе, бе намалял, след като разбра как да пече хляб в огнището на типито. Беше показала на Ловен сокол как се бие масло.

Той опитваше някои от храните, които тя приготвяше.

Искаше да опознае нейния начин на живот, както тя — неговия.

В началото ранното кукуригане на петела го дразнеше. Но постепенно го включи към звуците, с които бе привикнал от детство — шума на вятъра, кучешкия лай, пръхтенето на конете в корала.

— Донесох охра да оцветим косата ти — неочаквано се обади иззад гърба ѝ Нежен глас.

Стресната, Меги се извъртя, ококорила очи.

— Донесла си своите бои, за да оцветиш моята коса? — възкликна изненадана от милото отношение на Нежен глас, но все още не можеше да ѝ се довери.

— Ела. Седни край огъня — подкани я Нежен глас и махна с ръка. В другата държеше малка съдинка с боя. От един от предните

джобове на роклята ѝ стърчеше четка за боядисване на косата, а малкото ръчно огледало беше в другия.

Изведнъж Меги усети глад, но не искаше да пропусне възможността да създаде дори най-слаби приятелски отношения с тази жена, която по много начини ѝ бе демонстрирала, че я ненавижда.

— Добре. — Меги се настани край огъня.

— Приятно ли ти е това, което правя? — запита Нежен глас, когато започна да разчетква дългата и пищна коса на Меги.

— Аа, приятно ми е. — Меги отправи въпросителна усмивка през рамо.

— Ще кажеш ли на Ловен сокол, че си доволна от това, което правя за теб? — за момент Нежен глас престана да реше косата ѝ.

Меги бе започнала да подозира защо индианката върши всичко това. Нежен глас искаше да я използва за свои егоистични цели. Но в момента Меги нямаше причина да бъде недоволна.

— Аа, ще му кажа — потвърди тя.

Нежен глас се усмихна широко и продължи да реше, сетне сплете косата на Меги.

— Днес Ловен сокол загуби птицата си. — В думите ѝ прозвуча остра нотка. — Тъжно, нали?

— Много — промърмори Меги. — Той обожаваше тази птица. Отгледал я е от пиленце. Бяха приятели, така както хората стават приятели.

Меги замълча, давайки възможност на Нежен глас да говори, но когато тя не го стори, продължи:

— В началото не можех да разбера защо Ловен сокол ще държи орел — промърмори тя. — Но когато видях колко е привързан към птицата, реших, че няма нищо лошо в това тя да му бъде любимец. Той ми обясни, че е нещо съвсем обичайно един ловец арапах да донася у дома си животни и птици, които да отглежда в плен.

— Белите хора имат ли домашни любимци? — Нежен глас нанасяше боята по пътя на косата на Меги.

— Аа, аз самата десет години имах котка и сигурно още щеше да е с мен, ако не я беше сгазила една двуколка — тъжно изрече Меги. Тя никога нямаше да забрави Старч, черно-бялата си котка. Дори сега можеше да си припомни миризмата ѝ и приятното чувство, когато я чуеше, че преде. Не беше странно, че когато погребва котката в

градината, внезапно усети самота. — Една моя приятелка имаше канарче — продължи тя. — Беше доста красиво. Песента му беше прекрасна. — Припомни си дървената, боядисана в бяло клетка. Въздъхна, после добави: — Въженцето на орела на Ловен сокол се е развързало. Чудя се дали ще го открие?

— Не. — В гласа на Нежен глас имаше саркастична нотка. — Разтвори ли веднъж орелът крилата си на свобода, много бързо вземат власт инстинктите на дивото същество. Дори и Ловен сокол да открие своята птица, орелът няма да го разпознае като стария приятел.

— Питам се как ли се е освободил? — Меги погледна индианката изкосо през рамо. Замръзна, когато съзря странния блясък в очите и усмивката, която заигра по устните ѝ.

Сърцето ѝ пропусна един удар и тя извърна поглед от Нежен глас и от истината, която би искала да не се налага да узнава и която лежеше скрита зад дяволската усмивка и присвитите очи.

Нежен глас извади малкото ръчно огледало и го пъкна в ръката на Меги.

— Виждаш ли? — бързо промени темата. — Не изглеждаш ли прекрасно?

Меги се чувстваше прекалено неловко от това, което току-що бе разкрила, за да е в състояние да види нещо красиво. При все това, когато погледна в огледалото, не можеше да не забележи, че стореното от Нежен глас значително бе подобрило външния ѝ вид. С плитките и роклята с прекрасните мъниста тя заприличваше на индианка.

Остана загледана в себе си още малко, после върна огледалото на Нежен глас.

Очите на индианката се разшириха. Меги беше умна. Беше ли доловила от поведението ѝ, че тя е виновна за изчезването на орела на Ловен сокол?

Изтръпна, когато си помисли, че Меги може да каже на Ловен сокол своите подозрения! Трябваше да направи нещо да отвлече вниманието ѝ!

— Днес направих нещо за теб — рече припряно. Заобиколи бялата жена, коленичи пред нея и взе ръцете ѝ в своите. — А ти ще направиш ли нещо за Нежен глас?

Меги очакваше индианката да моли за мълчанието ѝ и бе учудена от молбата ѝ.

— Може ли Нежен глас да закуси заедно с теб бъркани яйца? — замоли тя и подари най-сладката си усмивка на Меги. — Ти учиш моите обичаи, аз уча твоите.

Меги се взря изпитателно в тъмните очи на Нежен глас. Не желаше да споделя каквото и да било с тази дяволска жена. И макар да подозираше, че тя използва тази молба като примамка, не можеше да не я изпълни. Щеше да е прекрасно да има приятел. Ако бе възможно Нежен глас да е човек, на когото да се довери...

— *Aa.* — Меги освободи ръцете си. — Сега ще приготвя закуската.

— *Наhou.* — На пръв поглед Нежен глас изглеждаше доволна. Тя се изправи, взе кошницата и я подаде на Меги.

Точно когато Меги се присегна за тигана, в типито влетя Ловен сокол, побеснял от ярост. Меги и Нежен глас си размениха въпросителни погледи.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ловен сокол не обърна никакво внимание на Нежен глас, все едно че не беше там. Погледът му бе прикован върху Меги. Пристъпи напред и стисна раменете ѝ с дланите си.

— Ще дойдеш с мен да намерим друг орел. Онзи, когото наричах мой приятел, с дългите златисти пера, отдавна ме е напуснал.

Меги бе твърде зашеметена, за да му отговори.

Изгледа продължително Нежен глас и отбеляза, че това я смути. Сетне отново премести поглед върху Ловен сокол. Макар и искрено да бе убедена, че индианката е виновна за изчезването на орела, не беше нейна работа да изказва подозренията си пред Ловен сокол. Това сигурно щеше да накара Нежен глас да я намрази още повече. А може би и всички арапахи щяха да се настроят срещу нея. Можеха да я нарочат за човек, който сплетничи и създава неприятности в племето.

— Съжалявам, че не си намерил орела — обади се най-накрая и нежно протегна ръка към бузата на Ловен сокол. — Но това, което ме караш... не зная, Ловен сокол. Наистина ли искаш да дойда с теб? Няма ли само да ти преча? — Премести разтревожен поглед върху люлката, сетне отново го върна върху Ловен сокол. — И, скъпи... — промърмори тя и в същия момент чу зад себе си тихо, гневно ахване. Нежен глас едва ли можеше да понесе тази бяла жена да нарича вождя на арапахите „скъпи“. — Ловен сокол — поправи се Меги, така че да не дава основание на Нежен глас да я мрази, — ами Небесни очи? Не искам да я оставям сама дори за кратко, камо ли за толкова много време, колкото ще отнеме да намериш орлово гнездо.

— Няма да се бавим много след залез-слънце. — Ловен сокол сне ръце от раменете ѝ. Отиде до люлката и коленичи край нея. С всеки изминал ден все по-силни чувства го доближаваха до малката. Тя бе излязла от утробата на жената, която обичаше.

— Дори и да е така, Ловен сокол. — Меги коленичи редом с него. Бе разчувствана до дъното на душата си, като го видя с каква нежност

сведе поглед към дъщеря ѝ. — И това е доста дълго. Какво ще правим с Небесни очи?

— Жена с много деца ще се грижи за нея — сухо отвърна Ловен сокол.

— Ще съм щастлива да я гледам във ваше отсъствие — намеси се Нежен глас, която приближи и застана зад тях. — Мога да я занасям при Жена с много деца за хранене и после да я връщам в люлката ѝ. Даже ще ѝ пея индиански песни.

Меги пребледня при мисълта, че Нежен глас ще се грижи за детето. Тукатси се изправи, свила ръце в юмруци, и зачака отговора на Ловен сокол. Вече бе разбрала, че когато ставаше дума да се вземе решение за някой арапах, тя трябваше да си мълчи. Дори и когато се отнасяше за нейното дете. Отправи безмълвна молитва Ловен сокол да вземе правилното решение!

Той се изправи с целия си ръст. Изглежда мълчаливо и въпросително Нежен глас, сетне неочаквано я подхвана за лакътя и я поведе към изхода.

— Върви и кажи на Жена с много деца, че скоро ще ѝ отнесем детето и то ще остане при нея целия ден — изрече спокойно.

Меги бе затаила дъх, а Нежен глас ѝ хвърли през рамо изпълнен с омраза и презрение поглед и пристъпи навън редом с Ловен сокол.

— Благодаря на Господа! — Меги въздъхна дълбоко, сякаш някой току-що бе свалил товар от плещите ѝ. Разбираше, че след като Нежен глас може да стигне дотам, че да пусне орела на свобода, не можеше да ѝ се има доверие за детето. На всичкото отгоре това дете бе бяло и принадлежеше на жената, която индианката ненавиждаше.

Меги се извърна и се загледа в дъщеричката си.

— Как кротичко си спиш — прошепна и нервно закръши ръце зад гърба си. — Сега си толкова невинна, моя сладка. Но когато пораснеш и ти ще си нащрек за предателство, също като мен.

Двете ръце, които я обгърнаха изотзад и обхванаха гърдите ѝ през роклята, я накараха да отхвърли тези тревоги. Когато Ловен сокол я извъртя в прегръдката си, тя вече се бе изправила на пръсти, за да посрещне не само ръцете, но и целувката, която събуди в нея непозволена за момента тръпка. Не беше време да се връщат в одеялата. Тежки мисли измъчваха сега съзнанието ѝ.

Беше си наумил да намери друг орел.

А тя се безпокоеше какво ще стане с детето, докато отсъстват, макар да знаеше, че докато Небесни очи е с Жена с много деца, не я заплашва нищо лошо.

Но знаеше ли индианката, че не бива да допуска Нежен глас близо до дъщеричката ѝ?

Дали хората от племето се доверяваха на Нежен глас?

Ловен сокол се отдръпна от Меги и започна да събира нещата, които щяха да му трябват при улова на нов орел.

— Увий Небесни очи плътно — подметна през рамо. — Занеси я на Жена с много деца и после се върни. Вече съм оседлал кон за теб. — Той се обърна и я изгледа въпросително. — Можеш да яздиш, нали?

— Аа. — Меги се разсмя тихичко. — Научих се отдавна, когато бях малко дете. Баща ми ме научи на всичко. Да плувам. Да яздя. Да стрелям. Макар че по онова време ме наричаха мъжкарана, сега разбирам защо е изисквал всичко това от мен. Подготвял ме е за несигурно бъдеще.

— Бил е много умен мъж — отбеляза Ловен сокол.

— Да, много умен. — Тъга отекна в гласа на Меги.

Когато вдигна Небесни очи, Меги остана за един миг на място и я притисна силно към гърдите си, после напусна типито. Докато вървеше към колибата на Жена с много деца, чувстваше нечий поглед върху себе си и знаеше на кого принадлежи. Не беше нужно да се извъръща.

Продължи нататък, а погледът на Нежен глас сякаш прогаряше кожата ѝ.

От топлината на слънцето над долината беше легнала омара, но всеки щрих от релефа бе отчетливо очертан по форма, окраска и хубост. Върховете на планините бяха обрамчени в синьо, един нюанс по-тъмно от това на небето.

Конете препуснаха в галоп покрай една река. Меги седеше вдървена върху седлото. Не беше в състояние да не мисли за Нежен глас.

— Пропуснах ли да ти кажа колко си хубава с коса, разделена на плитки и оцветена по обичая на арапахите? — неочаквано наруши мълчанието Ловен сокол.

Меги извърна колеблив поглед от него, защото знаеше на кого е заслугата за неговото възхищение. Ако само можеше да се запознае с някоя друга индианка от племето на арапахите, която да ѝ стане приятелка! А тя си имаше работа с неприятел и с всеки изминал ден отношенията ставаха все по-напрегнати.

— Благодаря — отвърна тя, без да се впуска в обяснения как и защо бе променила прическата си този ден, нито пък кой го бе направил. От днес нататък щеше сама да сплита косата си. Щеше да помоли Ловен сокол да ѝ намери боята, необходима за специалното оцветяване. Никога повече нямаше да позволи такава близост с Нежен глас.

За щастие, въпросът с косата ѝ бе бързо забравен, когато внезапно над тях се появиха орли, толкова много, че не можеха да бъдат преброени. Те се стрелкаха надолу, кръжаха или се носеха с вятъра. Гледката накара Меги да затаи дъх.

Омагьосана, тя наблюдаваше как птиците една подир друга се спускат надолу към реката.

— Толкова са красиви — въздъхна Меги. — Но, Ловен сокол, аз съм озадачена. Перата им не са толкова гъсти, колкото на твоя любимец. И са по-скоро сиви, отколкото черно-бели.

— Ти виждаш млади птици — обясни Ловен сокол, улавяйки поводите на нейния кон, докато тя се смъкваше от седлото. — Трябва да минат от две до пет години, преди малките да достигнат ширина от шест до осем фута.

— Една от тези птици ли се готвиш да уловиш? — Меги беше изненадана, че някой може да притежава такава ловкост, за да хване някоя от птиците над тях. — Може и да са млади, но изглеждат доста едри.

— *Nan*, няма да хвана някоя от тези птици, както летят. — Ловен сокол намота поводите на коня около ръката си и тръгна редом с Меги, повел двете животни. Не откъсваше поглед от птиците в небето. — Ще бъде жестоко да се отнеме свободата от тези, които вече са я вкусили. Все едно да постъпя както завоевателите с моя народ.

Ловен сокол замълча. Меги видя как на лицето му се появява странно изражение, докато говореше за живота на свобода и този в резервата. Обзе я чувство на вина, разбираше защо той се чувства по

този начин, знаеше, че нейните хора са причинили тази болка, отчаяние и обида не само на арапахите, но и на всички индианци.

Изпита облекчение, когато Ловен сокол заговори отново и ѝ помогна чувството за вина да избледнее и да бъде изместено от уважение към любовта, която той хранеше към орлите.

— Отиваме на едно място, където открих гнездо с много малки пиленца. Оттам ще взема новото си приятелче. При родителите ще останат достатъчно. Те ще израснат свободни.

Когато минаха край едно дърво, Меги съзря гнездо.

— Това орлово гнездо ли е? — попита, като се спря да му го покаже.

Ловен сокол тихо се разсмя, когато погледна към гнездото.

— *Nan*. Не е. Това е гнездо на балтиморска авлига. Когато в резервата дойде пролетта, балтиморските авлиги свиват сигурни гнезда за яйцата си. Ветровете от Уайоминг нежно полюшват техните малки. Тогава разбираме, че Великата невидима сила е все още тук и бди над всички свои създания.

— Толкова много знаеш за животните и птиците. — Меги закрачи редом с него, когато той продължи нататък.

— Дядо ме научи на всичко това — усмихна ѝ се Ловен сокол. — Историите, които ми разказваше, постепенно създаваха у мен чувство за сигурност. По същия начин обичта му и съчувствието му са помагали на другите в моменти на трудност през всичките тези години. — Той замълча, сетне продължи. — Моят стар дядо има способността да кара хората да се чувстват по-добре. По някакъв начин успокоява човека. — Ловен сокол продължи да върви. Водеше Меги встрани от резервата към една групичка дървета. — Той ме научи, че най-загадъчното и най-величественото от всички хвъркати същества е орелът. — Сега, когато птиците бяха останали зад тях и продължаваха да кръжат над реката, той започна да се вглежда в дърветата. — Никоя друга птица не разбужда по такъв начин въображението на индианците. Ние я наблюдаваме да се рее във висините на великата синева. Виждали сме я да общува с облаците. Тя не се страхува от нищо. Дори смее да се изпречи пред слънцето с отворени очи. Орелът е *wakon*. Това е могъщо лекарство. Той е птица на властта и силата, която дирят всички племена.

— Самата аз като дете много пъти съм наблюдавала полета на орел — промърмори Меги. — Татко обичаше да наблюдава птиците. Често стоях край величествената Мисисипи и гледах през бинокъла на татко как орлите се реят отгоре. Бях като омагьосана. Никога не съм знаела значението им за индианците.

— Ти бързо научаваш моите обичаи. — Ловен сокол я изгледа косо.

— А защо не? — отвърна на погледа му Меги. — Имам добър учител.

Ловен сокол се разсмя. Сетне погледът му беше привлечен встрани и той се напрегна. Откри орела, който летеше с риба в човката си към гнездото, намиращо се само на няколко стъпки от тях. Без да продума повече, той бързо завърза конете за един от долните клони на близкото дърво, после хвана Меги за ръката и я дръпна зад ствола му.

— Скоро и другият родител ще долети с храна, а когато и двамата отлетят, ние отново трябва да се скрием в заслона, който направих под дървото, преди да се върна в селото да те взема — прошепна предпазливо Ловен сокол.

— Заслон? — шепнешком попита Меги. Очите ѝ претърсваха околността за нещо, което би могло да наподобява заслона, за който говореше той. — Къде е? Защо ще го използваме?

— Погледни под дървото, точно под гнездото. — Ловен сокол се беше наклонил съвсем близо до нея, надявайки се острият слух на орела да не долови гласа му. — Когато открих гнездото, изчаках двамата родители да се отдалечат за по-дълго време и тогава изкопах една яма и я покрих с клони. Веднага щом ни се удаде възможност, ще се скрием в нея. Там търпеливо ще изчакаме да настъпи удобният момент да уловим едно от малките пилета.

— Как ще го направиш от дупка в земята? — прошепна Меги.

— Когато голишарчетата се нахранят, ще се опитат да летят. Не всяко успява. Когато някое от тях падне върху клоните на нашето скривалище, ще го взема. То ще заеме мястото на онзи, който отлетя от моите грижи и обич.

— Ами ако и този орел избяга? — Меги зададе въпроса си предпазливо.

— Лош късмет беше, че изгубих един орел — сурово отвърна Ловен сокол. — Това няма да се повтори.

Меги извърна поглед от него и се опита да изтрие от съзнанието си ехидната усмивка на Нежен глас, когато те двамата бяха разговаряли за птицата. Меги не желаше и нямаше да постъпи така, че да я вземат за натрапник. Нямаше да се меси в чуждите работи и затова реши да не изразява гласно подозренията си към Нежен глас.

Трябваше да мобилизира всичките си сили, за да се въздържи да не издаде подозренията си пред Ловен сокол!

Съсредоточи се върху орловото гнездо.

— Трябва да са им били нужни седмици да изградят голямо гнездо като това — прошепна, долепила устни до ухото на Ловен сокол.

— Орлите свиват ново гнездо всеки размножителен сезон. — Меги подскочи стреснато, когато той внезапно сграбчи ръката ѝ. — Хайде. — Беше напрегнат. — Време е да се мушнем в скривалището. Родителите отлетяха, но няма да оставят гнездото дълго без наблюдение.

Меги последва Ловен сокол с припрени стъпки и го изчака, докато отмести клоните, които бе подредил върху голямата яма. Когато беше готов, тя влезе след него в дълбокия и тъмен трап. Отвсякъде бяха заобиколени с влажна и студена пръст и Меги се сви до Ловен сокол, докато той бързо покриваше ямата с клоните.

Меги не бе в състояние да се удържи и започна да трепери от студ. Беше благодарна, когато Ловен сокол усети неспокойството ѝ и я обгърна с топлите си, мускулести ръце.

— Колко дълго мислиш, че ще се наложи да чакаме? — прошепна Меги и надзърна нагоре през една пролука в клоните.

— Докато хванем птица.

Очите на Меги се разшириха, мислите ѝ бяха отхвърлени назад към дъщеря ѝ. Не искаше да прекара цяла нощ отдалечена от Небесни очи. По-рано същия ден Ловен сокол бе казал, че ще се върнат у дома малко след залез-слънце. Но сега упоритостта му да улови птица я накара да се усъмни в това!

— Трябва да разбереш колко е важно да уловим друга птица — прошепна Ловен сокол. Топлата му буза бе залепена за страната на Меги. — Аз съм от рода на Орела. Всички ние от този род пеем песни за орела. Има танци на орела и ритуали на орела. Рисунки на орли са хералдичните знаци на нашия род. Ако при ритуалното посвещение

видението е орел, посветеният получава много привилегии. Измежду тях е правото да изрисува кръста на орела върху магическия щит. Той е нарисуван на щита на баща ми, който сега е мой.

Докато чакаха, Ловен сокол продължи шепнешком да разказва.

— Перата на орела са символ на могъщество. Най-ценни са онези от кичури на опашката на бойния орел — дълги, красиво оформени пера с черен край. Една опашка с всичките ѝ пера струва колкото едно пони. — Замълча и я притисна по-близо до себе си. — Но този индиански вожд не държи птици, за да ги убива за перата им. Ловен сокол събира пера, които са опадали в сезона на смяна на перушината.

— Толкова съм доволна — въздъхна с облекчение Меги. — Те са прекалено красиви, за да бъдат убивани заради перата.

— Те не само са красиви, но и свещени. Някои вярват, че големият скален орел е и птица, и човек и в някои случаи може да свали дрехата си от пера и да слезе сред хората.

Меги понечи да отговори, но се спря, когато зърна размаханите над главите им крила. Единият от орлите се беше завърнал. Испита благоговение, докато го наблюдаваше. С размах на крилата, надхвърлящ шест фута, той величествено се спусна над малките с изпъкнали нокти, сякаш се готвеше да ловува.

Меги пое шумно въздух, когато за първи път зърна малките пилета. Едно по едно те започнаха да се изкатерват на ръба на гнездото. Много скоро бяха наредени едно до друго. Опитваха се да запазят равновесие.

— Ловен сокол, толкова са сладки — прошепна Меги.

Той се отдръпна от нея, извърна поглед нагоре, по устните му заигра усмивка.

— Сладки? — от възхита гласът му звучеше меко. — Сега — може би. Но скоро ще изглеждат величествено.

И двамата наблюдаваха как двойката орли кръжи над гнездото и показва на своите малки как да летят.

— Двата орела изглеждат така предани не само на своите малки пиленца, но и един на друг. — Меги не изпускаше от поглед кръжащите птици.

— Орлите се събират за цял живот. — Ловен сокол извърна поглед към Меги. — Също като нас, моя жено. Ние се събрахме за цял

живот.

Приятна топлина обхвана Меги, когато долови искреността в думите му и осъзна, че в този момент Ловен сокол потвърждава обещанието, че се обвързва с нея. Точно сега не искаше нищо повече, освен да е в прегръдките му и да бъде целувана.

Но много скоро мислите му се върнаха отново към птиците. Меги се надяваше днес той да има късмет, защото през нощта го искаше за себе си!

— Виж! — Тя посочи малките птичета, които се опитваха да летят. Много от опитите свършваха с тупване на земята.

И тогава се случи. Едно от птичетата падна върху клоните отгоре им. Меги ахна, поразена от бързината, с която Ловен сокол промуши ръката си през клоната, сграбчи птицата за опашката, после за краката и я вмъкна в ямата при себе си и Меги.

Тя не можеше да разбере какво стана после. Вечерните сенки вече се бяха източили по земята и в трапа бе станало още по-тъмно.

— Какво правиш с птичето? — попита тихо.

— Под ризата си носех торба от еленова кожа. Сега пъхам пилето там, за да не избяга.

— Няма ли да се задуши? — Меги беше притеснена.

— В тъканта има изрязани дупки — рече Ловен сокол. — Трябва да изчакаме, докато се стъмни напълно и мракът прикрие движението ни. Тогава ще си тръгнем и в моята колиба ще видим какво сме хванали: мъжко или женско.

— А как ще разбереш? — Меги изпитваше нетърпение да разгледа птичето отблизо.

— Ще измеря краката му. Така ще определя пола — прошепна Ловен сокол. — Женските израстват по-големи от мъжките и тежат няколко паунда повече.

— Значи тогава женските са доминиращите в двойката — изсмя се тихо Меги.

— При птиците — да — отвърна Ловен сокол. — При хората — не. — Той замълча, сетне добави: — Това притеснява ли те?

Меги плъзна ръката си в неговата.

— Моя любов, не бих искала нищо да се променя в отношенията ни — изрече тихо. — Не и откакто те срещнах — добави припряно. В ума ѝ оживя сцената, когато Франк я изнасили. Беше я наранил и

обидил. Тогава бе разбрала, че мъжът може да използва с лоши намерения силата си спрямо жената.

Но с Ловен сокол и Мелвин бе открила, че доминирането на мъжа не е задължително свързано с нещо грозно и непоносимо!

Светът отвън потъваше в мрак и около тях започваха да извират звуците на нощта, когато Ловен сокол се залови да размести клоните.

Меги бе доволна, че най-накрая може да напусне ямата. Лунната светлина се лееше от небето, а тя яздеше щастлива редом със своя индиански вожд, нетърпелива да се завърне в неговата колиба не само за да е с дъщеричката си, но и за да е с Ловен сокол през дългите часове на нощта. Чувстваше, че мястото ѝ е там. И това чувство бе великолепно.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Меги не усещаше, че нощта е спуснала черния си плащ от небесата. Тя седеше на дебела мечка кожа край огъня. Пламъците му мудро проблясваха.

Небесни очи доволно сучеше от коравото зърно и пръстчетата ѝ мачкаха гърдата на Меги. Усмивката, Меги наблюдаваше как Ловен сокол разглежда малкия орел. Сега беше отпуснат, но скоро щеше да изглежда величествено. Ловен сокол ѝ бе обяснил, че след четири до шест седмици птицата ще се измени напълно.

Сега всичко, което се виждаше, бяха сплъстени пера, големи, доверчиви очи, жълта човка и крака.

Усмивката на Меги избледня. Не можеше да не си спомни за родителите му. Нали самата тя знаеше колко боли да дадеш детето си другиму.

Утеши се със спомена за многото голишарчета, които се въртяха в просторното гнездо, опитваха се да запазят равновесие, преди да дойде редът им да полетят. При толкова много деца, може би това нямаше да им липсва. Беше доволна, че нейният любим индиански вожд е щастлив с новата си птица.

— Моят нов приятел е от женски пол — внезапно се обади Ловен сокол, след като бе измерил краката на птицата. — Макар че ще ми е крайно неприятно, по-късно ще трябва да се откажа от нея. Трябва да ѝ бъде дадена възможност да си намери другар и да създаде още много орли.

— Кога ще го направиш? — Меги беше изненадана да узнае, че той се готви да пусне птицата на свобода.

— Ще разбере по перушината ѝ. — Ловен сокол бе оставил птицата да се крепи на показалците му. Тя като че ли харесваше новия си дом, новия си господар. — Появата на бели пера по главата и опашката показва, че птицата вече може да снася яйца. Точно това помага да бъде привлечен мъжкият. — Той замълча и извърна

искрящите си, топли очи към Меги. — Някой ден тя ще намери своя другар — изрече с дрезгав глас, — така както аз намерих моя.

Лицето на Меги почервения от залялата я гореща вълна. Усети как я облива топлина и нахлува в слабините ѝ при мисълта какво щеше да се случи след малко. Разбираше, че желанието ѝ за него е толкова силно, че ѝ се струваше безнравствено.

Извърна поглед от мъжа, когото обожаваше, и се взря в Небесни очи. Откри, че е потънала в дълбок унес, устничките ѝ все още бяха на гърдата на майка ѝ.

— Отново сънуваш ангели — прошепна Меги, уви одеялото плътно около детето и я отдръпна от натежалата от мляко гърда. — Скъпа щерко, и аз имам мечти, но в този момент те не са свързани с невинността, а с един мъж, един прекрасен, благороден мъж, който беше толкова добър, че не само обяви мен за своя жена, но и теб за собствена дъщеря.

Меги се изправи бавно, занесе Небесни очи до люлката и я положи върху постелката от одеяла. Докосна замечтано бузката на момиченцето, сетне се наведе и целуна челцето ѝ, докато я завиваше с изработеното от парчета юрганче, което бе ушила сама.

— Доста дълго се занимаваш с Небесни очи — обади се Ловен сокол, който бе приближил и бе обвинил ръцете си около нея, обхващайки гърдите ѝ, които тя все още не бе закрила с роклята.

Меги притвори очи от желание и се облегна назад върху гърдите му. Пръстите, които я милваха, бяха топли и деликатни. Зърната ѝ щръкнаха срещу палците му, които ги масажиреха.

— Тя е... толкова красива! — изрече Меги и простена, когато ръцете на Ловен сокол се плъзнаха по-надолу, подхванаха роклята ѝ и тя скоро се оказа на земята. Ръката му обхвана кичура косми, под които се криеше центърът на желанието ѝ, вече пулсиращ от очакване.

Въздъхна и отпусна глава назад, така че бузата ѝ докосваше бузата на Ловен сокол, когато той вкара нетърпеливо пръст в нея и започна бавно да го движи, доставяйки ѝ удоволствие, на което бе готова да се наслаждава вечно.

Облегна се още по-плътно върху него и усети със задницата си издутината, която жадно се притискаше в нея, макар и все още заточена в бричовите от еленова кожа.

Неочаквано ръцете му се озоваха на кръста ѝ и той я извъртя с лице към себе си. Тя се разтапяше в прегръдките му, устните им се срещнаха в бурна целувка, а ръцете ѝ бяха на кръста му. С нетърпеливи пръсти смъкна дрехата до бедрата му и изпита облекчение, когато тя се свлече на земята и направи безпрепятствен достъпа до онази негова част, която изскочи на свобода — напрегната, дълга и готова.

Сърцето ѝ запрепуска, когато обхвана с ръка твърдостта му и започна да я движи бавно. Чуваше го как стене срещу устните ѝ, усещаше как се втвърдява, когато пръстите ѝ ускориха темпото, в един момент извършващи въртеливи движения, в друг — нагоре-надолу сякаш помпаха.

Ловен сокол усещаше топлината да се надига, да го залива като поток от лава. Бе стиснал здраво очи. Всичко ставаше прекалено бързо. Той я желаше. Копнееше да почувства горещината на тялото ѝ около пулсиращия си член, не само пръстите ѝ. Припомни си колко е стегната и потръпна, предвкусвайки удоволствието.

Нежно отблъсна ръката ѝ, коленичи пред нея и за пореден път ѝ разкри истинския рай, когато най-напред горещият му дъх, а после и езикът му започнаха да я докосват.

Коленете ѝ омекваха от върховното блаженство на милувката. Меги затвори очи и отпусна глава назад, така че дългата, пищна коса се посипа по гърба ѝ. Вкопчи се в раменете му и захапа долната си устна, за да не извика от удоволствието, което изпитваше.

Ловен сокол беше замаян от нарастващата нужда да се освободи. Той се изправи, грабна я на ръце и я понесе към леглото. Положи я толкова внимателно, сякаш беше порцеланова кукла.

Последва я и коленичи над нея. Започна да покрива с кратки целувки страните и шията ѝ, после се прехвърли на гърдите. Галеше косите ѝ, прокарваше език по затворените ѝ очи, леко хапеше дългата, изящна шия, после отново зацелува гърдите и корема ѝ.

Меги бе изпаднала в унес от блаженство, когато почувства твърдостта му да я изследва, да търси вход. Бавно, много бавно, плъзгайки се все по-навътре и по-навътре, той навлезе в нея, а тя въздъхна и потръпна от копнежа да го усети как я изпълва цялата.

Обви го с крака и го подкани да започне да се движи. Обхвана страните му с ръце и привлече устата му към своята. Целуваше го със

страст, за чието съществуване не бе и подозирала, а той я държеше в мощната си прегръдка.

Тя усещаше влажната топлина, която свързваше телата им. И двамата спряха, застинали в предчувствие, погледите им се срещнаха и задържаха, споделяха мълчалива страст, а после отново започнаха да се целуват, устните му се сляха с нейните, докато тя почувства, че е едно цяло с него.

Телата им се люлееха и извиваха.

Езиците им танцуваха.

Стенания се изливаха през долепените им устни. Ръцете им се търсеха и галеха.

Нежен глас бе видяла завръщането на Ловен сокол и Меги. Беше се измъкнала крадешком от своето типично и се бе скрила зад една друга колиба, близо до тази на Ловен сокол, за да наблюдава сенките, които играеха по платнището. Когато зърна Ловен сокол и Меги да се прегръщат и после различни как той я вдига и отнася до леглото, пропълзя още по-близо до типичното и се заслуша в тишината, а после и в звуците на телата, които си доставяха удоволствие едно на друго.

Искаше ѝ се да избяга, да се скрие зад някой висок хълм, да потъне в земята, защото това бе единствения начин да се освободи от горещите чувства към мъж, когото винаги бе мечтала да притежава.

Но нещо я застави да остане тук, неподвижна, заслушана в звуците, които се чуваха от типичното.

Бе чула звука на целувката.

Бе чула стенанието, което означаваше, че в колибата на вождата са достигнали кулминацията на страстта.

Извърна гръб към типичното на Ловен сокол и скри лице в ръцете си като простреляна в сърцето. Едва удържа сълзите, които напиха в очите ѝ и чувствата, които я караха да се втурне вътре и да забие нож в изпотените тела.

Тръсна глава и я вдигна, присви очи, на устните ѝ заигра зловеца усмивка. Тихо напусна скривалището си и заброди между типичната, откъдето долиташе смях или се чуваха звуци, подобни на онези, които току-що бе чула от колибата на Ловен сокол.

Погледът ѝ бе съсредоточен върху едно типично.

Това на дядото на Ловен сокол!

Трябваше с хитрост да накара Дълга коса да откаже на внука си правото да се ожени за тази бяла жена. Останала ѝ бе само тази възможност да спечели любовта на Ловен сокол за себе си.

Тя също можеше да е топла и отзивчива в ръцете му. И тя можеше да направи любовта удовлетворяваща, също като бялата жена. Можеше да бъде всичко за Ловен сокол. Всичко!

Да, Дълга коса бе единствения ѝ шанс. Той я считаше за красива. Ако беше млад, щеше да я вземе за своя невеста и тя щеше да покаже някои неща на Ловен сокол!

Но сега Дълга коса бе възрастен мъж с остаряло тяло. А тя искаше млад мъж с младо тяло, което да откликва на нейното.

Ловен сокол. Тя искаше само него. Само Ловен сокол!

Стъпките ѝ станаха още по-решителни и тя скоро стигна колибата на Дълга коса. От сенките по платницето разбра, че огънят е все още силен и приканващ и че Дълга коса седи край него, може би размишлявайки за смъртта си, а може би за изминалия живот. Напоследък беше забелязала, че той живееше повече в миналото, отколкото в настоящето. Бе тъжно да наблюдаваш как човек, който някога е бил толкова жизнен и красив, бавно умира.

А тя си спомняше, че когато бе достигнала възрастта да забелязва различията между мъжете, а Дълга коса беше към шестдесетте, той все още радваше погледа.

— Дълга коса? — Нежен глас бе доближила устните си до кожата, закриваща входното платнище. — Дълга коса, аз съм, Нежен глас. Ще пожелаеш ли присъствието ми край твоя огън? Нежен глас е самотна. И ти ли си толкова самотен тази нощ?

Дълга коса разклати ветрилото от орлови пера пред голите си гърди и се втренчи във входа. Сърцето му слабо подскочи при мисълта, че красивата Нежен глас се нуждае от присъствието му, за да запълни самотата, която усещаше тази нощ.

Той я разбираше. Тя не бе успяла да спечели Ловен сокол. Нямахше какво да ѝ каже, но присъствието ѝ, макар и за момент, можеше да го накара отново да се почувства млад.

— Влез. — Той направи жест с ветрилото към входа. — Сподели огъня с един стар човек, ако искаш?

Сърцето ѝ биеше силно. Тя знаеше, че много внимателно трябва да подбира думите си, докато е с Дълга коса. Когато Дълга коса потупа дебелия постелка от кожи и одеяла до себе си, тя не се поколеба да се настани близо до него. Ако се вгледаше съсредоточено, можеше да открие някои от чертите, които го бяха правили един от най-желаните от жените воители през всичките тези години.

След като се настани край него, Нежен глас се усмихна едва-едва.

— Много мило от твоя страна да се смилиш над една самотна млада жена тази вечер — примигна няколко пъти с клепачи насреща му. — *Nahou*.

— За този стар човек нощите стават все по-дълги и все по-студени. — Дълга коса нервно потупваше с ветрилото по голото си коляно, където одеялото, с което се бе увил, се бе отметнало. — Приятно е да имаш наоколо някой, който не само изглежда добре, но и мирише хубаво.

Нежен глас се престори на срамежлива и сведе поглед, сетне отново го вдигна към него.

— Стари дядо, аз също усещам нощите по-дълги и по-студени. Нима ти се струва справедливо твоят внук тази вечер да топли една бяла жена, вместо жена от своето племе? Не можех ли аз да сгривам одеялата му, а, дядо?

Известно време Дълга коса остана загледан в нея, изучаваше я внимателно, почувствал в себе си раздвижване, което му беше познато, макар и отдавна отминало, сетне кротко отмести поглед.

— Ако този стар човек можеше да диктува на внука си, ти щеше да си избрана за негова съпруга. — Сега се беше втренчил в огъня, но се наслаждаваше на жаравата, разгоряла се в слабините му. Караше го отново да се почувства в мъжката си сила. Съзнаваше, че усещането скоро ще отmine и той отново ще изпитва празнота.

— Ако така го чувстваш, стари дядо, тогава защо не наредиш на твоя внук да отхвърли бялата жена? — замоли Нежен глас, забравила всички намерения да бъде предпазлива. — Откажи на своя внук, когато той дойде да ти говори за брак с бялата жена. Подкани го да се ожени за жена от неговото племе — да се ожени за Нежен глас!

Дълга коса бързо извърна поглед към индианката.

— Забравяш ли, че сега моят внук е вожд? Неговата дума е последна. По всички въпроси. — Гласът му беше изтънял.

— Ти си по-стария, той те слуша и ще направи това, което изискаш от него. — Нежен глас застана на колене. Без да се колебае, взе ръката на Дълга коса и я притисна до гърдите си. — Моля те, стари дядо? Моля те? За Нежен глас ти ще направиш това, което знаеш, че е правилно — то е за доброто на Ловен сокол и на цялото племе.

Дълга коса измъкна ръка от нейната и положи изкривените си, кокалести пръсти на страната ѝ. Прокара ги по гладката плът и си припомни колко често в миналото бе правил това.

Нежен глас отпусна страна на ръката му, преструвайки се, че се е развълнувала от близостта му.

— Ако беше млад, изобщо нямаше да погледна Ловен сокол — притвори очите си тя. — Ти щеше да си мъжът на желанията ми. Само... ти...

Сърцето му блъскаше така, сякаш барабан биеше в гърдите му, и той осъзна, че съвсем не беше престанал да изпитва вълненията, които изпитваше един млад мъж. Отдръпна ръката си, защото докосването до нея беше като допир до неугаснал, парещ въглен.

Нежен глас отвори очи и се втренчи в него. Беше притаила дъх, защото се опасяваше, че е прекрачила границата, допустима с този стар човек, който някога бе велик вожд на своя народ. Испита облекчение, когато той не даде признак да се е ядосал или засегнал. Приятелството, което винаги бе съществувало помежду им, не беше помрачено.

— Дошла си да говориш за моя внук — изрече Дълга коса и остави ветрилото. Придърпа одеялото нагоре и загърна измършавелите си и отпуснати рамене. Внезапно бе съзнал, че е стар и съсухрен. — Но този стар човек не може нито да направи, нито да нареди нещо. Моят внук има свои собствени желания. Не мога да ги променя.

— Значи няма да разговаряш с него? — Гласът на индианката бе станал пресеклив. — Няма да го посъветваш да се огледа и да проумее, че жените от неговото племе са по-мили и по-добри от тази бяла жена?

— Този стар човек вече даде благословията си на своя внук — изрече сериозно Дълга коса.

— Дал си я? — Гласът на индианката бе стържеща въздишка.

— Но той трябва да дойде да говорим за церемонията. — Дълга коса се усмихна. — Тогава отново гласно ще изразя мнението си пред него.

Нежен глас сведе поглед и въздъхна.

— Не мога да искам повече.

Дълга коса подхвана брадичката ѝ с пръст и я повдигна бавно.

— Красива си — поклати глава. — Огледай другите мъже. Намери някой, който те удовлетворява. Ако продължаваш да търсиш това, което никога не може да бъде твое, няма да изпиташ задоволство.

Очите на Нежен глас се изпълниха със сълзи. Когато рукнаха по бузите ѝ, тя скочи на крака и избяга от типито.

Дълга коса поклати глава, после бавна усмивка изви устните му. Радваше се, че тя дойде при него — беше го накарала да осъзнае, че изобщо не е толкова стар!

Взе една лула и я запали, сетне се наклони по-близо до огъня, очите му отново бяха пълни с мечти и смях.

Когато Меги видя, че малкият орел е заспал в напълнената със слама кутия, се осмели да прокара ръка по меката, пухкава перушина. После отново покри кутията с еленовата кожа, в която бяха прорязани дупки.

Меги отиде да надзърне дъщеря си, но дори и това не намали тревогата ѝ. Ловен сокол бе отишъл отново да говори с дядо си, този път за церемонията по приемането на Меги за негова жена. Все още усещаше погледа на стария човек върху себе си, когато се движеше из селото сред другите от племето или когато отиваше към реката, за да се изкъпе или да донесе вода с ведрото. Беше сигурна, че ще е много по-доволен, ако тя си събере нещата и си замине.

Меги седна край огъня и започна да бродира рокличката, която бе ушила за дъщеричката си. Тя забодде иглата в плата и отново я извади, но в действителност не виждаше листото, което току-що бе оформила. Страхуваше се прекалено много. Само ако можеше да е малка мишка, скрита в ъгъла на колибата на стария дядо, та да чуе какво си говорят двамата мъже.

Ловен сокол всмука дима от лулата на дядо си. И двамата бяха сериозни. После Дълга коса остави лулата настрани. Тази вечер бе вечер за посещения. Дълга коса отново се почувства уважаван както в миналото.

— Какво те е довело в колибата на стария ти дядо тази нощ? — запита, съзрял неловкостта на Ловен сокол, който сякаш не знаеше къде да постави ръцете си. Най-накрая обхвана коленете си.

— Ти вече даде благословията си за моя съюз с Очи на пантера. — Гласът на Ловен сокол бе сподавен. — Тази вечер дойдох да получа втора благословия и да обсъдим церемонията, на която моята жена ще бъде приета в племето и ще стане моя *nata-aa*.

Дълга коса остави одеялото да падне от раменете му и то се свлече на слабите му бедра. Кръстоса ръце върху гърдите си и се усмихна към Ловен сокол.

— Добър е този внук, който два пъти моли за благословията на дядо си — изрече, очевидно поласкан. — Ти изчака търпеливо да дойде това време в живота ти, защото при арапахите е обичай да не се задомяват рано — кимна Дълга коса — ти, който си на тридесет зими, едва сега говориш за женитба, а имаш своя собственост и слава.

Погледът на Ловен сокол светна, защото си помисли, че дядо му приема неговата невяста. Но очите му зашариха неспокойно, когато старецът продължи:

— Не бих искал да ти го казвам, но, внуко мой, на мене ми се струва, че ти изглеждаш твърдо решен да се ожениш за бялата жена, затова ме чуй: — Гласът на Дълга коса бе сериозен и хладен. — Този твой стар дядо никога не би пожелал неговият внук да има за жена не индианка, а бяла жена.

— Но, стари дядо, не разбра ли, че в сърцето си тя е истинска индианка? А това е по-важно. — Ловен сокол се опитваше да защити Меги.

— Нищо не може да промени цвета на нейната кожа, коса и очи — измънка Дълга коса. Той повдигна ветрилото от орлово крило и започна нервно да потупва с него по голото си коляно.

— Нима тя не прие промените в живота си, откак стана част от нашето ежедневие? — този път Ловен сокол звучеше по-решително.

Дълга коса сякаш не го чу. Вместо това рече:

— Искаш ли да имаш бели синове и дъщери?

— Не видя ли, че вече приех детето, което излезе от утробата на моята бяла жена, сякаш е моя собствена дъщеря? — Ловен сокол усещаше, че не е редно да продължава този спор с човека, който от детството му бе за него идол. Но заради Меги трябваше да отхвърли всичко, и да настоява тя да стане негова жена.

— И ти мислиш, че това е мъдро? — Дълга коса изви вежда.

— За мен това е нещо възможно. *Наа*. А що се отнася до децата, родени от връзката ми с бялата жена, нима се съмняваш в мъжествеността на своя внук? Съвсем сигурно е, че моят син ще прилича на мен.

— А ако грешиш и синът ти е бял? — запита изпитателно Дълга коса.

— Ако е писано да бъде така, момчето, което ще роди Меги, ще е мой син, без значение какъв е цветът на кожата му — изрече решително Ловен сокол.

— Внуко мой, наше свещено задължение е да пазим кръвната линия чиста, за да запазим народа си. — Това беше последният аргумент на Дълга коса.

— *Naba-ciba*, забрави ли настъпилите вече промени в живота ни? — Ловен сокол положи ръка на рамото на дядо си. — Трябва да приемеш и тази промяна. Сърцето ми вече принадлежи на Очи на пантера. Тя е моя въздух, моя живот. Да не я притежавам, означава да се чувствам половин човек.

Клепачите на Дълга коса трепнаха. Той остави ветрилото и се пресегна към Ловен сокол да го привлече в прегръдката си.

— Тогава върви при нея — изрече тихо. — Нито дума повече няма да бъде спомената срещу това, което искаш да направиш, никога. Отново, внуко мой, вожде на нашия народ, ти имаш благословията на този стар дядо. Но направи едно последно нещо за него. Иди, отдай се на пост и молитва за просветление.

— *Наа*, това и ще направя. — Ловен сокол прегърна дядо си.

Сетне излетя от типито на Дълга коса и се върна при Меги. Тя вдигна поглед от огъня. Питаше го с безмълвен въпрос.

Ловен сокол се отпусна на колене край нея и я пое в ръцете си.

— Всичко е наред — прошепна. — Имаме много за празнуване, моя прекрасна Очи на пантера.

Устните им се срещнаха в изпепеляваща целувка. Меги се вкопчи в него, сърцето ѝ пееше от щастие.

Но когато той се отдръпна, а очите му я загледаха умоляващо, тя разбра, че все още не ѝ е казал всичко.

— Какво има? — Гласът ѝ бе уплашен. — Защо ме гледаш по този начин?

Ловен сокол взе ръцете ѝ в своите.

— Има нещо, което трябва да свърша не само заради дядо, но и заради себе си — изрече сериозен, а очите му настойчиво молеха за разбиране. — Трябва да те оставя за четири дни.

— Четири дни? — Меги ахна и пребледня. — Но защо?

— Ще се отдам на пост и молитви за напътствие във всички дела. — Ловен сокол я привлече в ръцете си. — За теб дните ще минат бързо. Имаш дъщеря си. Имаш също и орела. Преди да се отправя за постенето, ще остана още един ден и ще те науча как да започнеш обучението на орела. Ще видиш.

— Четири дни? — Тръпки полазиха Меги, когато си помисли, че ще бъде оставена на милостта на Нежен глас толкова дълго.

Франк Харпър бе навлязъл навътре в индианската територия. Яздеше решително и смело, вглеждайки се в далечината за индианско селище. Искаше известно време да го наблюдава, за да разбере дали в него има бяла жена. След това щеше да се придвижи към следващото, ако не забележеше Маргарет Джун.

Отпусна ръка на кобура на пистолета. Днес решимостта му да я открие не бе по-малка от вчера, нито от завчера, нито от деня, когато бе открил празния сейф.

— Тя ще си плати — прошепна на себе си, а студеният вятър пощипваше страните му. — Жестоко ще си плати.

Изсмя се демонично и заби шпори в хълбоците на коня, подкарвайки го в шеметен галоп по заляната от лунна светлина равнина.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Денят беше слънчев, подухваше лек ветрец. Меги изнесе Небесни очи отвън на ливадата, където Ловен сокол обучаваше своя орел. За тях двете на земята бе разстлано одеяло. Меги се отпусна върху него, без да отделя поглед от орела. Ловен сокол го подтикваше да литне от ръката му, към която бе завързан с връв за единия крак.

Сега разбираше, че за да се обучи орелът, са необходими голямо умение и търпение. Но беше очевидно, че това предизвикателство доставя удоволствие на Ловен сокол. Неговото търпение проличаваше всеки път, когато птицата трябваше да бъде накарана да полети във въздуха и после, пърхайки с криле, да кацне непохватно на земята. Ловен сокол я вдигаше и започваше всичко отначало.

Меги реши, че е достатъчно топло, за да отбие дъщеричката си и да я подържи на слънцето. Самата Меги се чувстваше толкова добре. Тя разгъна одеялото. Клепачите на момиченцето потрепваха срещу ярката светлина. Скоро бебенцето се отпусна и започна да оглежда заобикалящия го свят.

— Предлагам прекрасен ден на прекрасна дъщеря. — Меги остави Небесни очи да стисне с пръстчета единия от нейните пръсти.

Гърленият и доволен смях на Ловен сокол привлече погледа ѝ към него.

— Виждаш ли? — извика той. — Тя полетя, макар и само за миг.

Птицата беше кацнала отново върху китката на Ловен сокол и кълвеше от парчето месо, което ѝ беше поднесъл.

— Накарай я да го направи отново, заради мен. — Меги се усмихна на Ловен сокол. Със свободната си ръка засенчи очи и се загледа. Ловен сокол отново отпусна ръка, принуждавайки малкия орел да отлети от нея и после да се върне, когато индианецът пак я вдигна и леко подръпна връвта, с която орелът бе завързан за крака.

Отново птицата бе наградена с парче месо.

— Целта е да я науча при команда да излита от ръката ми и после да се връща — обясни той. — Когато изпълни това, което ѝ е наредено,

получава прясно месо от друга, наскоро убита птица. Ако месото е още топло, толкова по-добре. В противен случай трябва да се затопля на огън или на слънцето.

— И ти очакваш аз да упражнявам птицата по този начин през цялото време, докато отсъстваш? — попита Меги, която люлееше Небесни очи, защото детето бе започнало тихичко да помрънква. — Опасявам се, че нямам твоя опит, Ловен сокол. Птицата може да избяга.

— Ако не можеш да правиш това, просто се занимавай с нея вътре в колибата — отвърна Ловен сокол, който навиваше връвта на орела след поредния кратък полет. — Това ще бъде последната й възможност да остане свободна, без да е завързана за крака към стойката пред типито. Както виждаш, съвсем не гори от желание да лети. Ще е доволна просто да се разхожда вътре из колибата. Но внимавай с огъня. Няма да й е приятно, ако крилата й се опърлят.

— Ще се погрижа да не й се случи нищо лошо, докато те няма — обеща Меги, вирнала решително брадичка, защото мислите й я отнесоха към Нежен глас. — И тя също като мене ще очаква завръщането ти.

Слънцето полека се спускаше и под дърветата сенките се удължиха. Меги уви Небесни очи в одеялото и се изправи.

— Прибирам се в колибата да нахраня Небесни очи. — Меги бавно се отдалечаваше. — Скоро ли ще дойдеш, скъпи?

— *Наа*, скоро. — Ловен сокол потупа меката, пухкава перушина на орела. — Още малко упражнения за моя приятел тук и после ти и аз ще стоплим одеялата, нали?

— След това може и да не те пусна да тръгнеш — подметна през рамо Меги и тихичко се разсмя, макар че дълбоко в себе си й се искаше да го направи наистина. Ужасяваше се от четиридневното му отсъствие.

Въпреки това знаеше, че няма друг избор, освен да приеме и да използва времето, за да научи повече за бита на арапахите и да го изненада при завръщането му.

Отново усети погледа на Нежен глас върху себе си, когато влезе в селото, и това я накара да се напрегне.

Вътрешно я обзе хлад. Вероятно Нежен глас вече знаеше за предстоящата сватбена церемония и че Ловен сокол се готви да

отсъства няколко дни.

Меги очакваше индианката да се възползва по някакъв начин от неговото отсъствие. Страхуваше се от онова, което би направила, за да отърве селото от бялата жена и детето ѝ.

Доволна, че най-накрая се е озовала в безопасната територия на колибата на Ловен сокол, Меги приседна край тлеещата жаравя и поднесе детето към гърдата си. Люлееше го бавно напред-назад, докато бебето сучеше. Меги притвори очи и забрави за всичко друго, освен как Ловен сокол щеше да я пренесе съвсем скоро в рая. С тялото ѝ той правеше неща, които тя не беше и сънувала.

Дори сега, при спомена за чудесата, които вършеха устните, езикът и ръцете му, я заля топлина. Пое шумно въздух, когато се сети за неговата мъжественост и как страхотно я изпълваше, хвърляше във възторг и възнасяше в облаците.

— Насити ли се вече със сладкото ти, топло мляко? — запита Ловен сокол, който току-що бе влязъл в типито. С него сякаш бе влязло и слънцето. Орелът се бе вкопчил в ръката му.

Мислите ѝ все още бродеха в царството на най-чувствените наслади и тя не разбра какво я пита. Когато вдигна очи към него, се изчерви.

— Какво каза?

Ловен сокол я изгледа, досетил се коя може да е причината за изчервяването ѝ и какво му обещаваеше то. Разсмя се тихичко, после приклепна и постави малкия орел в кутията със слама. Изправи се, отиде при Меги и погледна надолу към детето.

— Не знаеше ли, че вече е заспала? — приведе се, за да го поеме от гърдата ѝ. — Мислите ти не бяха с бебето. Бяха с твоя мъж.

— Да, с моя мъж — потвърди Меги и се надигна. Смъкна роклята си от раменете, прекара я през ханша и я остави да се свлече в краката ѝ, откъдето внимателно я отритна.

Последва Ловен сокол до люлката и застана зад него, докато той слагаше Небесни очи върху одеялата. Когато се увери, че дъщеричката ѝ спи спокойно, Меги плъзна ръце по тялото му и го привлече назад към себе си. Притисна изкусително гърдите си в гърба му, а едната ѝ ръка се плъзна по кръста му вътре в панталоните и притисна с нетърпеливи пръсти неговата мъжественост.

Чу го да простенва от удоволствие и усети как мъжествеността му нарасна в пръстите ѝ и започна да пулсира срещу дланта ѝ, сякаш имаше собствен живот. Когато се изправи в пълния си размер, Меги започна да движи пръсти. Ловен сокол притвори очи и се стегна. Движенията на ръката ѝ вливаха удоволствие във вените му. Той се присегна и охлаби хватката около вкоравения орган.

Измъкна ръката ѝ от панталоните, улови я за кръста, завъртя я с лице към себе си и я притегли плътно. Целуна я силно, а в същото време ръката му се придвижи към хълбоците ѝ. Започна да я движи в кръг по облото, нежно кълбо, пръстите му потънаха в деликатната плът, за да я привлекат още по-близо към него. Когато вече бяха така здраво притиснати един в друг, че дъх не можеха да си поемат, той започна да търка бедрата си в нея, за да може тя да почувства неговата мъжественост.

Меги повдигна крака си и го обви с него, привличайки неговата готовност към центъра на своята женственост, която туптеше, жадуваща да бъде докосвана, милвана, вкусвана...

Загубила всякакъв срам, тя се затърка в издутината в панталоните му. Но това не беше достатъчно. Копнееше да почувства горещата плът на неговата мъжественост. Искаше да разтвори крака така, че той отново да може да навлезе в нея. От силното желание изпитваше слабост, страстта я заливаше, така както вълните обливат топлия пясък на плажа.

Отдръпна се от Ловен сокол, усмихна му се прелъстително и протегна ръце към кръста му за връзката на панталоните. Само след миг той стоеше пред нея гол, кожата му блестеше в меката светлина на жаравата в огнището.

Взорът ѝ го обгърна и тя отново се възхити на мускулите, на гладката кожа, на мистерията на тъмните като нощта очи и на устните, които изглеждаха създадени само за целувки.

С бясно препускащ пулс тя отиде до леглото и се изтегна. Протегна ръце, канейки Ловен сокол при себе си.

Той се приближи и я покри с тялото си, като проникна в нея с настойчиви и силни тласъци.

Меги кръстоса глезени зад гърба му, а той обхвана гърдите ѝ с ръце. Зърната им се втвърдиха в дланите му.

Устата му се оказа върху нейната в целувка, каквато досега не бяха споделяли. Целуваха се дълго и жадно, езиците им се преплитаха, диханията — горещи и сладки — се сливаха.

Неочаквано Ловен сокол се отдръпна. Извърна я, като постави ръце на кръста ѝ и я накара да застане на колене. Беше като зашеметен от пулсиращата във вените му кръв. Застана зад нея, сграбчи с треперещи ръце задницата ѝ и затърси вход изотзад.

Докато тласъците му ставаха все по-бързи и проникваха все по-надълбоко, тя притвори очи и почувства, че се унася и отплува нанякъде. Той запълваше нейното меко, топло място още известно време по този начин, после отново я обърна по гръб.

Меги започна да се извива и въздиша, когато той я зацелува и заблиза тялото ѝ, жадно започвайки от гърдите, после придвижвайки се по-надолу, по корема. Когато откри пулсиращия център на желанието ѝ, той му отдаде заслуженото, докато по стенанията ѝ разбра, че е напълно готова отново да се качи отгоре ѝ.

Легна върху ѝ, навлезе дълбоко в нея и започна своите ритмични тласъци, като я целуваше, а ръцете му я обгръщаха. Дватамата заедно отново откриха чудото на удовлетворението. Извиваха се и потрепваха, после останаха да лежат неподвижни, един до друг, задъхани.

— Наистина трябва да тръгвам — прекъсна мълчанието Ловен сокол.

Тялото на Меги все още беше будно за страстта. Затвори очи, не искаше и да чува, че той трябва да тръгва.

— Чу ли ме, моя жено? — Ловен сокол се извърна към нея и обхвана лицето ѝ с ръце. Докосна в нежна целувка устните ѝ, после гърдите. — Наистина сега трябва да те оставя.

— Толкова скоро? — проговори най-накрая Меги и тежко въздъхна. Притвори очи и потрепери, когато зъбите му лекичко ухапаха отново гърдите ѝ. — И ще ме оставиш така, когато все още толкова силно те желая?

— Ще ме желаеш още по-силно, след като си била разделена с мен цели четири дни и нощи — изсмя се тихичко Ловен сокол.

Когато се надигна от леглото, очите на Меги се ококориха. Тя се извърна настрана и го загледа умолително.

— Нека се любим още веднъж, преди да тръгнеш, а? Моля те, само още един път!

Ловен сокол бе обул панталоните си само до колената и отново ги пусна да паднат на земята.

Смеейки се, той се върна обратно в леглото при Меги.

— Още един път, после може би два пъти? — целуна я закачливо по пъпа.

— Лошо ли е, ако помоля и за трети път? — запита Меги, като галеше гъстата му коса. Сетне вплете пръсти в нея и привлече главата му за целувка. — Толкова те обичам. Мога безкрайно да се любя с тебе, скъпи мой.

— Не казвай такова нещо, защото по-късно мога да го подложя на проверка — изсмя се Ловен сокол. Коленичи над нея и започна да вкарва наедрелия си орган в нейното любовно гнездо. — Само още един път и после трябва да се примириш, че се налага да се сбогуваме за известно време.

Меги обви с ръце шията му.

— Люби ме тогава, скъпи мой — прошепна, — какво, за бога, чакаш?

С последен тласък той се оказа вътре в нея. Тя се вкопчи в него. Люлееше се, затворила очи за света. Съществуваше само настоящият момент и вълшебното тайнство на преплетените им тела.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Четири дни по-късно

Небесни очи бе подпряна в люлката, която се намираще до Меги пред весело пращящия огън. Задушено еленово месо къкреше в гърнето над пламъците. Пръстите на Меги я боляха. Опитваше се да изучи тънкостите на бродерията на арапахите. Искаше да изненада Ловен сокол при завръщането му.

Тя хвърли поглед към Нежен глас. Не искаше да приеме предложението на индианката да я учи как да бродира красивите шевици, но Нежен глас бе настояла пред други индианци, когато се намираха пред колибата на Ловен сокол, така че на Меги не ѝ остана друго, освен да се съгласи.

Тя погледна към гърнето, окачено над огнището. От него се разнасяше великолепа, разпалваща апетита миризма. Днес беше четвъртия ден от гладуването на Ловен сокол. Беше се погрижила храната да го чака, за да засити глада му, който със сигурност вече бе станал болезнен.

Отмести поглед нагоре към отвора в покрива на колибата, който бе оставен за пушека. Установи, че небето е все още яркосиньо. Оставаха още много часове от деня. Надяваше се, че когато слънцето започне да слиза зад планините, той ще бъде отново с нея и ще е победил в битката с всичко онова, което терзаеше душата му. Най-големият ѝ страх беше, че докато е общувал с Великата невидима сила, може да е променил решението си да я вземе за своя жена.

— Работиш усърдно. — Нежен глас се насили да звучи приятелски, докато вътре в нея се таеше ненавист, която се надигаше и едва можеше да бъде прикривана.

Усмихна се злобно към Меги, чиито пръсти непохватно се бореха с шилото от кост и конеца от сухожилие. Разсмя се вътрешно, защото съвсем умишлено показваше на Меги погрешни неща. Бялата жена щеше да бъде унижена, когато връчеше на Ловен сокол завършеното

одеяло. Той щеше да разбере, че тази бяла жена е глупава и от нея няма полза. Щеше да престане да я желае за своя жена!

Меги повдигна вежди и се спря, за да огледа направеното. Върхчетата на таралежовите иглички стърчаха нагоре и шевовете се измъкваха от одеялото.

— Чувствам, че още доста много има да уча и още дълго да се упражнявам, преди да направя нещо, което поне малко да се доближава по красота до ушитото от теб. — За Меги бе крайно неприятно, че трябва да признае пред Нежен глас, че това, което е направила индианката, е по-красиво.

Тя бе започнала да се настройва все повече срещу Нежен глас и ѝ се доверяваше още по-малко отпреди.

Не можеше да понася присъствието ѝ, но Меги знаеше, че няма избор, и трябваше да чака и да види какво ще се случи.

— Нежен глас е изработила много одеяла — избъбри индианката. — Бялата жена е направила само едно.

Меги бързо я поправи.

— През живота си съм ушила много повече одеяла. — Погледна към прекрасното одеяло, изработено от съшити парчета, в което бе повита дъщеричката ѝ. — Но материалите, с които съм ги правила, са много по-различни от тези, с които се уча да правя индианско одеяло.

Нежен глас проследи погледа на Меги и видя бебешкото юрганче. Изработката му наистина будеше възхищение.

Но тя в никакъв случай нямаше намерение да я хвали. Искаше да унищожи гордостта на бялата жена, а също и самочувствието ѝ — малко по малко — а не да го изгражда.

Нежен глас се пресегна и разгъна единия край на индианското одеяло, върху което работеше Меги. Поклати неодобрително глава.

— Работата ти днес изобщо не е хубава. Може би ще се справиш по-добре с боите, отколкото с таралежовите иглички — въздъхна тежко. — Или може би ще си по-добра с малките стъклени мъниста?

Почувствала, че бузите ѝ пламват от изчервяването, Меги дръпна одеялото от ръцете на Нежен глас.

— Трябва ми време — рече решително. — Ще се науча.

— Днес е четвъртия ден от гладуването на Ловен сокол. — Нежен глас отново захвана ръкоделието си. Пришиваше оцветените и пресовани таралежови иглички много стегнато по повърхността на

одеялото, което украсяваше. Преди да ги използва, тя ги бе омекчила с уста и сплескала с една кост.

— Аа, това е четвъртият ден. — Меги също продължаваше непохватната си работа. Спря и изпитателно загледа Нежен глас. — За теб не би трябвало да има някакво значение кога ще пристигне. Днес. Довечера. Или дори утре.

Пръстите на индианката спряха и тя остро погледна Меги.

— Използваш индианската дума „да“ толкова естествено. — Интонацията ѝ бе ледена. После бавно се усмихна. — Но това е единствената дума, която съм те чула да произнасяш. Учиш много бавно. Ще бъдеш една мързелива съпруга.

Меги ахна и бузите ѝ пламнаха от гняв. Понечи да нареди на Нежен глас да напусне колибата, но за кой ли път осъзна, че всяко действие, което предприеме срещу индианката, впоследствие може да се обърне срещу нея.

Нежен глас беше индианка — арапах.

Меги беше бяла.

— А ти ще станеш по-добра съпруга, така ли? — очите на Меги хвърляха искри.

— Аа, така е. — Нежен глас беше учудена, че Меги не я отпраща от колибата.

Меги прекъсна шева и остави ръкоделието си встрани. Наклони се по-близо до индианката.

— Ами тогава защо не си омъжена? — усмихна се полека тя. — Имала си един съпруг, защо не и втори?

— Много са искали Нежен глас — отвърна нагло индианката.

— Тогава защо не си омъжена? — настоя Меги. — Ти лъжеш, като твърдиш, че е имало мъже, които са те искали. Нима не са прозрели всички воители под тази нежна усмивка, че ти не си такава, на каквато се преструваш? За мене си напълно прозрачна, Нежен глас, а ти ме наричаш глупава.

Индианката метна ръкоделието си встрани и рипна. Сви ръцете си в юмруци до тялото, очите ѝ святкаха към Меги.

— Не смей да говориш на една индианка от племето на арапахите по този начин! — просъска тя. — Когато Ловен сокол чуе какво ще му разкажа за презрителното ти поведение, той ще те изгони от колибата си и от селото.

— Каквото ще направи с тебе, ако му кажа, че ти си виновна за страданията, които той изживя наскоро. — Меги бавно се изправи на крака. Приблужи се към Нежен глас и заговори право в лицето ѝ: — Да му кажа ли кой пусна орела?

Устните на Нежен глас се открянаха в едва чуто ахване и погледът ѝ зашари.

— Какво в действителност знаеш за това? — процеди през зъби. — Какво знаеш *изобщо*?

— Можеш да ме наричаш глупава колкото си искаш или да се опитваш да ме изкараш неспособна за каквото и да било, но няма да постигнеш нищо с това. — Меги постави ръце на кръста си. — А сега се махай от тук и повече не се връщай. Но те предупреждавам. Ако ми причиниш още някоя неприятност, ще кажа на Ловен сокол за орела. — Меги се спря и постави показалец на брадичката си, сякаш размишляваше върху нещо, после лукаво добави: — А може би така или иначе ще му кажа. Тогава ще видим кого ще изгонят и откъде.

Нежен глас замахна и бе готова да зашлеви Меги, когато кожата на входа се повдигна и една стара жена, която Меги още не бе срещала, влезе в типито.

Внезапното появяване на жената прекъсна караницата между Меги и Нежен глас, която тутакси отпусна ръка и отстъпи назад, така че възрастната жена да може да влезе.

Меги също отстъпи назад и преглътна трудно. Надяваше се, че лицето ѝ не е прекалено зачервено. Не ѝ се искаше някой в селото да узнае, че толкова силно се е ядосала на една от техните. Заразглежда удивена жената. Тя беше ниска, набита и страдаше от задух. Побелялата ѝ коса бе сплетена на две плитки, дълги до кръста. Очите ѝ бяха присвити и бе облечена в свободно падаща рокля от сърнешка кожа, богато украсена с мотиви на цветя, изработени от мъниста. По една червена точка бе боядисана на всяка от страните ѝ и на челото. Меги знаеше, че червеният цвят символизира напредналата възраст, но Ловен сокол ѝ бе обяснил, че този вид оцветяване на лицето най-общо символизира щастие или желание за щастие.

— Жена на иглата, приятно ми е да те видя. — Нежен глас подхвана възрастната индианка за лакътя и ѝ помогна да се отпусне върху меките кожи пред огъня. Същевременно хвърли притеснен поглед към одеялото, на което показваше на Меги как да шие.

Надяваше се, че Жена на иглата няма да го види. Тя веднага щеше да разбере, че този, който шие греша, защото нарочно е подведен.

Жена на иглата кимна, после обърна поглед към Меги, която се настани срещу нея от другата страна на огъня, до детето.

— Дойдох да се запозная с бялата жена. — Гласът ѝ стържеше. — Тази стара жена щеше да дойде по-рано, но болест ме задържа в одеялата край моя огън.

Меги се изправи, заобиколи огъня и протегна ръка на индианката. Надяваше се да е приятелски настроена. Беше трудно да се определят чувствата ѝ само от изражението на лицето. Очите и мимиката бяха скрити нейде дълбоко из хълмовете и долините на бръчките.

— Хубаво е, че мога да се запозная с теб — промърмори Меги. Зарадва се, когато Жена на иглата пое ръката ѝ. — *Na'hou*, че дойде. Радвам се, че се срещаме.

Жена на иглата кимна, задържа за момент ръката на Меги, после я пусна.

— Ловен сокол все още ли гладува? — Тя огледа типито.

— *Aa*, все още. — Меги се върна на своята постелка от одеяла и кожи до Небесни очи.

— А ти за какво си тук, Нежен глас? — вдигна индианката поглед към съплеменничката си, която или трябваше да седне, или да си тръгне.

Нежен глас не успя да скрие смущението си. Тя хвърли пореден поглед към одеялото на Меги, после фалшиво се усмихна на старата индианка.

— Нежен глас е тук, за да запълни празнината, оставена от Ловен сокол — отвърна тихо. — Бялата жена се нуждае от приятел. Нежен глас предлага своето приятелство.

Годините бяха донесли мъдрост на Жена на иглата. За момент тя се втренчи в Нежен глас, сетне извърна въпросителен поглед към Меги и към нескопосано ушитото одеяло, което бе разстлано до нея.

— Значи Нежен глас те учи на ръкоделие, за да минават дните по-бързо, така ли? — повдигна побеляла вежда тя. — Покажи ми го, Очи на пантера. Да видим на какво те е научила.

Нежен глас скочи като пантера, за да грабне одеялото. Скри го зад гърба си и започна да отстъпва от старата индианка.

— Точно сега няма какво да гледаш. — Гласът ѝ едва се чуваше.

Като видя реакцията на Нежен глас, Меги внезапно проумя, че тя не крие одеялото, защото не иска Жена на иглата да види грешките ѝ.

Тя се опитваше да защити самата себе си.

Нали *тя* бе показвала на Меги тези бодове с грубите инструменти и със странното шило.

Сега ѝ стана ясно, че съвсем умишлено Нежен глас ѝ бе показвала погрешни неща, за да я направи смешна в очите на останалите арапахи и особено пред Ловен сокол.

Тя стана и решително се доближи до Нежен глас. Взе одеялото от нея.

— Нежен глас, не е нужно да криеш моите недостатъци — изрече насмешливо. — Жена на иглата сигурно е получила името си заради уменията в шева. Нека сега видим твоите умения в *преподаването*.

Нежен глас си пое шумно дъх и очите ѝ станаха огромни, когато Меги разстла одеялото на пода пред Жена на иглата. На старата индианка ѝ бе нужен само миг, за да разбере какво се бе случило и защо. Тя хвърли гневен поглед към Нежен глас.

— Ти грешно си ѝ показала как да направи всяко нещо. — Гласът ѝ бе леден. — Напусни. Засрами се от това, което си сторила. Тази жена принадлежи на нашия вожд. Никога не го забравяй, Нежен глас!

Объркана, Нежен глас се взираше в Жена на иглата невярващо, после побягна навън от колибата.

За миг между Меги и старата индианка се възцари напрегнато мълчание. Двете жени се гледаха една друга.

— Ела. Седни до мен. Донеси си ръкоделието — изрече най-сетне Жена на иглата и потупа възглавницата до себе си. — Аз съм приятел на всички. Ще бъда и твой. Нека ти помогна да поправим грешките, преди да се е върнал Ловен сокол.

Поразена от това, че старата индианка може да скастри по този начин Нежен глас, а после така неочаквано предложи на нея приятелство, Меги бе загубила способността си да говори. Искаше да благодари отново и отново. Но в поведението на Жена на иглата имаше нещо, което казваше, че благодарности не са необходими. Тя бе видяла злината в действията на Нежен глас. Беше разбрала, че тя се опитва да злепостави жената, която скоро щеше да се омъжи за техния вожд!

Меги събра всичките си шивашки принадлежности и одеялото и усмихната се настани край Жена на иглата.

— Детето спи добре. — Старата индианка посочи Небесни очи с костеливата си ръка. Момиченцето бе потънало в дълбок, спокоен сън. Разсмя се, когато погледът ѝ спря върху пълните му бузки. — А се храни добре.

— Аа, и двете неща ги върши добре. — Погледът на Меги танцуваше от радост. Най-последно бе намерила приятел. Би предпочела някой на нейната възраст, но точно сега, когато си нямаше никого ѝ стигаше, че Жена на иглата е при нея.

— Дойдох точно днес не само за да се запозная с теб, но и за да ти кажа, че дядото на Ловен сокол е малко болен. — Тя погледна към котлето със задушеното, което къкреше на огъня. — Може би по-късно ще отидем заедно да му предложим малко храна?

Усмивката на Меги угасна и сърцето ѝ прескочи. Страхуваше се да отиде в колибата на дядото на Ловен сокол. Той все още не ѝ бе обърнал никакво внимание, дори не я бе заговарял. И винаги, когато я погледнеше, сякаш гледаше през нея, сякаш тя не беше там.

Това ѝ причиняваше болка, защото осъзнаваше, че сигурно я мрази, за да се отнася така хладно към нея. Така или иначе, тя нямаше друг избор, трябваше да е мила с него. А днес това щеше да стане, без Ловен сокол да е край нея.

— Аа, ще дойда с теб да занесем храна в колибата на Дълга коса — промърмори Меги. — Съжалявам, че е болен.

— Състоянието му всекидневно се мени. — Жена на иглата взе одеялото от ръцете ѝ. — Един ден изглежда добре, а на другия така, сякаш ще умре преди залез-слънце. — Тя замълча и се загледа в огъня. — Много странно, преди четири съня се бе съживил и изглеждаше като много по-млад мъж. В погледа му имаше нещо, което говореше, че е влюбен. — Жена на иглата сви рамене ѝ насочи погледа си върху погрешно украсеното одеяло. — Макар че в миналото често съм си пожелавала да бъда избрана за жена на Дълга коса, сега съм прекалено стара, за да си мисля, че се е увлякъл по мен — изкиска се тя. — А и Дълга коса е прекалено стар за такива мисли и желания. Сигурна съм, че това, което видях, беше един стар мъж, който в мислите си се беше върнал към стари, приятни спомени.

За малко замълча, сетне продължи да бърбори, докато шиеше, а Меги се чувстваше все по-спокойна, макар че никак не ѝ беше удобно да слуша да се говорят такива работи за дядото на Ловен сокол.

— Трябва да разпорим всичко, което си направила, и да започнем отначало — изкривените, умели пръсти на Жена на иглата вече измъкнаха конците от одеялото на Меги. — Няма да си свършила до идването на Ловен сокол, но ще му покажеш едно добро начало. Той ще бъде доволен. Срам и позор за Нежен глас. Трябва да се каже на Ловен сокол и това ще го направи тази стара жена. Какво ли още може да измисли това дете, защото иска Ловен сокол за себе си? Трябва да бъде спряна сега, преди да е отишла прекалено далеч, та да се наложи Ловен сокол да я изгони от селото.

— Искаш да кажеш — завинаги? — осмели се да попита Меги.

— Щом някой е прогонен от селището, това е завинаги. Хайде да започваме. — Тя измъкна от джоба си костта за сплескване на таралежовите иглички. На нея имаше тридесет чертички. — Тази стара жена е изработила тридесет халата през живота си. И това няма да е всичко. Ще има още много, преди тази жена да си поеме дъх за последен път.

Меги внимателно слушаше и наблюдаваше Жена на иглата, възхищаваше се на уменията ѝ както да шие, така и да разказва.

— Всеки път, когато тази стара жена изработи и даде един халат, получава за него кон — изкиска се индианката. — Сетне конете се разменят срещу конци, платове и мъниста. Старата жена прави доста добра сделка.

Меги слушаше и кимаше, когато бе нужно. Научи, че робата с бели иглички символизира зрялата възраст и че петдесет малки нокътя от недоразвятия пръст на бизона се окачват като висулки или тракалки по долния ръб на така наречения двадесетреден халат.

Щеше да запомни завинаги, че бизонският халат обикновено има двадесет реда бродерия и се нарича *Niisa-uxti*. Покрай долния ръб на халата се изработваха седемнадесет и после още три, по-близо разположени един до друг, реда. Обичайно те бяха жълти.

Меги и Жена на иглата работиха, докато почти една четвърт от одеялото стана готово, сетне старата индианка неочаквано се надигна.

— Време е да занесем храна на Дълга коса. — Тя вече отсипваше от еленовото задушено в една дървена купа. Погледна към детето,

сетне към Меги. — Да побързаме, та детето да не остава дълго само.

Меги остави ръкоделието си настрана и последва Жена на иглата въвн от колибата. Когато пристигнаха пред типито на Дълга коса, индианката връчи купата на Меги.

— Ти я занеси. Ти предложи храната — тихичко я окуражи тя. — Важно е Дълга коса да те види от добрата ти страна. Той никога не е обичал белите.

Меги преглътна с мъка и отправи мълчалива, благодарствена усмивка на Жена на иглата за нейната предвидливост.

И когато индианката повдигна платнището на входа, Меги влезе. Краката ѝ се преплетоха, когато откри Дълга коса да седи край огъня в не по-лошо здраве от всеки друг път. Запита се дали понякога той не се държи така с хората, че да привлече съчувствието им.

— Дълга коса, донесох ти малко храна. — Меги протегна купата към стария човек. — Задушено от елен. Надявам се да ти хареса.

Дълга коса размахваше ветрилото от пера пред голите си гърди. Втренчи присвити очи в Меги.

Вътрешно я обзе хлад, докато чакаше някакъв отговор, после се запита дали изобщо някога в сърцето му щеше да се намери топло чувство за нея!

Отново поднесе купата към него.

— Моля те, вземи я — промърмори тя.

Погледът на Дълга коса се премести върху храната, оттам върху Жена на иглата и после отново към Меги. Той кимна и протегна ръка.

Меги се усмихна с облекчение и му я подаде. Но усмивката ѝ повяхна, когато той продължи да мълчи, а само я дари с онзи поглед, от който ѝ се искаше да умре! Трябваше да ѝ каже поне една дума! Бе дълбоко наранена, знаеше, че сигурно я ненавижда.

Меги се извърна и побягна от колибата, оставила Жена на иглата с Дълга коса. Ридаейки, се завтече обратно в колибата на Ловен сокол и се хвърли на леглото му. Бе жестоко обидена от Дълга коса. Той я бе отблъснал и тя се страхуваше, че това може да стане причина Ловен сокол да не я вземе за своя жена. Знаеше се, че старият индианец има своето влияние, защото навремето сам бе предвождал племето на арапахите. Сигурно имаше начин да възпре внука си от женитбата с бяла жена.

— Каква ти благословия! — В сърцето си Меги плачеше. — Той не е направил това, което е искал от него Ловен сокол!

Нежен глас стоеше зад колибата на Ловен сокол. Беше там през цялото време, докато Меги и Жена на иглата бяха шили. Беше останала до завръщането на Меги от колибата на Дълга коса. Индианката знаеше за решението на Жена на иглата да разкрие пред Ловен сокол нейната измама и се ужасяваше от завръщането му.

Когато чу колко разстроена е бялата жена от това, че не е била приета от Дълга коса, Нежен глас почувства, че все пак в негово лице има един съюзник! Трябваше да намери начин да му се отблагодари!

Промъкна се покрай колибата на Ловен сокол и започна да наблюдава типито на Дълга коса. Чакаше Жена на иглата да си тръгне. После тя влезе вътре. Застана мълчаливо тъкмо до входа и загледа как Дълга коса лакомо яде задушното. Обзе я нещо, което тя самата не можеше да разбере. Беше дошла с намерението да изиграе театър пред стария човек, но докато го наблюдаваше, сърцето ѝ се размекна. Всички го обичаха. Притежаваше всичките добри качества на Ловен сокол.

Не беше сигурна защо и какво я обзема в този момент, но днес беше в състояние да не забелязва бръчките и да види в стария човек красивия мъж, който някога е бил.

Пулсът ѝ се ускори, тя излезе от сянката.

Когато той вдигна старите си очи към нея, тя се усмихна искрено, сетне се приближи и седна край него.

— Защо си дошла в колибата на този стар човек? — Дълга коса остави купата настрана. — Изминаха четири съня, откак изпълни типито ми с твоята сладост. Защо толкова време не се върна?

— Делят ни много години. — Нежен глас сведе поглед.

— Когато е с теб, този стар мъж отново е млад. — Гласът на стария индианец беше дълбок.

— Аз те виждам млад.

Ускорените удари на сърцето ѝ, ѝ показаха, че думите му криеха истината. Изведнъж образът на Ловен сокол в мислите ѝ избледня. Най-накрая осъзна, че никога не би могла да го притежава. А този стар човек я искаше. Можеше да го почувства в докосването му!

— Нима чувствата ти към Ловен сокол са изчезнали и ти си изпитала нещо към този стар човек? — Дълга коса почувства как

топлина бавно залива слабините му.

Нежен глас не отговори. Вместо това се изправи пред него и бавно започна да се съблича. Отхвърли дрехите настрани и пристъпи напред. Затвори очи и потрепери, когато ръцете му започнаха да се движат по нея. Откак мъжът ѝ бе умрял, много пъти бе жадувала за мъжко докосване. И не на кой да е мъж. Искаше той да е с много качества и най-вече да е от благородно семейство на вождове. Дълга коса беше такъв.

Старият индианец се протегна да хване ръцете на Нежен глас. Привлече я върху меките кожи, разстлани на пода край него. Отметна одеялата, с които бе увит, легна отгоре ѝ и отново се почувства мъж.

Наслаждаваше се на крехкото ѝ тяло, притиснато в неговото. Извиваше се от ласките и целувките ѝ. Обгърна я с ръце и я притисна още повече и когато достигнаха върха на страстта, телата им се разлюляха.

След това Нежен глас лежеше край Дълга коса с притворени очи. Беше изненадана от неговата мъжественост. Беше изненадана, че бе изпитала наслада от този контакт с него!

Опита се да изтрие всички мисли за Ловен сокол. Искаше да обича Дълга коса. Дори се надяваше семето му да покълне в утробата ѝ и тогава щеше да има дете родено от връзката между тях. И нямаше да се чувства самотна.

— Ти си по-прекрасна от всички звезди на небето. — Дълга коса милваше гърдите ѝ. — Ако те бях срещнал като млад, нямаше да има нощ, в която да не те любя. Друг път този стар мъж може да не е способен като тази вечер. Ще бъде ли справедливо по отношение на теб, ако те помоля да останеш и да бъдеш моя жена? Ще си щастлива ли в онези нощи, когато няма да мога да те взема в ръцете си и да те любя?

— Дали ще ме любиш или не няма значение, важното е само да съм в прегръдките ти — прошепна Нежен глас и се сгуши до него. — Толкова дълго имах нужда от някого.

— Няма ли да те е грижа за хорските приказки, че един стар мъж и една млада жена са открили щастието? — Дълга коса докосна устните ѝ в лека целувка.

— Не ме е грижа — реагира със злоба тя.

Дълга коса повдигна въпросително вежда при този тон, но го забрави, когато тя се надигна над него и го обзиди, и той откри, че отново е в състояние да намери с мъжествеността си достъп в нея. Дишаше тежко, докато на тласъци проникваше в нея, а тя изви глава назад и започна да стене.

Той затвори очи. Наслаждаваше се на възможността отново да получи *naii-tate-ihī* — сбъдване на желанието.

От върха на високия хълм Ловен сокол разглеждаше богатата земя, ширнала се под него. Над долината плуваха бели облаци, сенките им се плъзгаха и продължаваха нататък, докато се сгущаха в скута на далечните планини. Неспирният вятър галеше тревата в ливадите и я превръщаше в покрита със сребърни гребени накъдрена повърхност.

Но на тази височина всичко бе спокойно. Ловен сокол не чуваше нито птиците в гората, нито ромона на потока, който се извиваше в краката му. Тук беше сам с Великата невидима сила и молитвите, които отправяше към небесата през изминалите четири дни, когато не събираше необходимите съставки за целебната торбичка, която бе измайсторил от кожата на язовец.

Сега в нея имаше корени. Щяха да бъдат използвани при нужда от него и жена му против кашлица. Бе събрал и корени, които често се употребяваха в ритуалните церемонии на арапахите. Бе поставил вътре и едно наподобяващо кръгъл речен камък образуване, което намери в тялото на умрял бизон. Казваше се *hanataca* „бизонски камък“. Щеше да се използва за лечение на възпалени места.

Както беше прието, Ловен сокол издигна могила от камъни на хълма, където гладуваше. Един череп на бизон използваше за възглавница.

Немощен и измършавял, но със сгрято сърце, че Великата невидима сила бе благословила него и бъдещето му с Меги, Ловен сокол взе целебната торбичка и се отправи надолу по стръмния склон на хълма. Крачеше бавно, колената му се огъваха, сърцето му биеше учестено.

Когато стигна коня, едва намери сили да го възседне. Обърна жребеца и се отправи към дома.

— *Haih-nyah-weh*, благодаря Велика невидима сило — пророни, а в главата му звънтеше и го заливаха вълни на световъртеж. — *Na'hou*, че направи така да проумея правилността на избора ми — бялата жена да бъде моя съпруга. *Na'hou*, за прозрението, че моят народ ще приеме тази жена в сърцето си. — Вдигна глава към небето. — Все още не съм напълно сигурен за дядо си — прошепна. — Благословиите му бяха направени без желание.

Отпусна глава и продължи да язди, а в мислите си виждаше Меги, която с добротата и предаността си се бе докоснала до най-съкровеното у него. През изминалите четири дни бе намерил отговор за много от въпросите, които го вълнуваха. Времето, прекарано далеч от любимата жена, бе засилило чувствата му към нея.

Само и единствено към нея.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Меги отстрани Небесни очи от гърдите си и загърна роклята. Нежно уви дъщеричката си в одеялото и я сложи в люлката. Полюшка я малко, като тихо ѝ припяваше, после отново се върна и седна край огъня да продължи безкрайното очакване на Ловен сокол. Сложи ново дърво в огнището. Изправи се на колене и за кой ли път разбърка задушеното. Съзнаваше, че вече е преварено, но пак щеше да е вкусно. Това единствено бе от значение.

Пресегна се към малкото вързопче, което бе оставила край пепелта, и отгърна единия край. Подсмихна се доволно, когато установи, че хлябът, който бе замесила, за да минат по-бързо вечерните часове, все още бе топъл. Самата тя не беше яла. Той бе за Ловен сокол — да има нещо специално, което да хапне със задушеното.

Малка порция бъркани яйца бе оставила в едно плато край огъня, когато Небесни очи заплака от глад.

Всичките тези дни бе яла само задушено и сега с удоволствие бе хапнала от яйцата. С тях потисна глада, причинен от дългите часове на очакване.

Вече не беше гладна, но не искаше да изхвърли яйцата в огъня.

Шум от кутията с орела я накара да се обърне. Когато ококорените, приятелски очи надникнаха към нея над кутията — орелът някак си бе успял да избута покриващото я парче плат — ѝ хрумна една идея. Откак Ловен сокол бе заминал, Меги хранеше орела с прясно месо, което ловците от селото оставяха в една торба пред типито. Но може би тази вечер орелът щеше да опита друга храна.

Меги се пресегна за платото с яйцата и го занесе при орела. Коленичи, взе едно парченце и го предложи на птицата, която отвори човка и го издърпа от нея.

— Я, ти *наистина* го харесваш, нали? — И тя започна да дава на птицата още парченца. Разсмя се тихо. — Когато Ловен сокол си дойде у дома, ще му разкажа, че в тази колиба не само аз обичам бъркани яйца.

— Май чух някой да произнася името ми? — Ловен сокол влезе в колибата. Опитваше се да се държи, но коленете му заплашваха да се подгънат. Като реакция на аромата от врящата на огъня храна, стомахът му изкъркори. Устата му се напълни със слюнка от познатата миризма на печения от Меги хляб.

Но се въздържа и не се втурна към храната, а отиде до Меги. Взе я в прегръдките си, опиянявайки се от докосването на тялото ѝ до неговото, и от начина, по който тя го притискаше, с което доказваше, че ѝ е липсвал толкова, колкото и тя на него.

Меги го целуна страстно, когато той впи устни в нейните. Хълцаше щастлива, че дългото изпитание на очакването най-накрая е приключило.

Още при влизането му в колибата тя разбра, че трябва най-напред да се нахрани. Останалото щеше да последва по-късно, когато щеше да е възстановил силите си и да я отнесе до леглото, за да се любят, изпаднали в екстаз.

— Скъпи, скъпи! — Меги отстъпи крачка назад и го загледа с жаден поглед. — Изглеждаш толкова изтощен.

Тя го улови за ръката и почти го завлече до огнището. Набързо насипа голяма купа задушено и без да се бави, му я подаде. Той вече чакаше с лъжицата. Меги отви хляба, отчупи един голям комат и му го подаде.

После седна до него и го загледа как лакомо се храни.

— Много време те нямаше — изрече сериозно. — Само се виж. Бузите ти са хлътнали. Очите ти са изрязани. — Погледът ѝ го обхождаше и той бе доволен, че е с риза, та тя не може да види колко е отслабнал през последните четири дни и нощи на лишаване от храна.

Меги вдигна кафеника от въглените в края на огъня и му наля кафе в една глинена чаша. Подаде му го и макар че пареше още, той го погълна на големи глътки. После ѝ подаде празната чаша.

— Още от всичко — проговори и избърса уста с опакото на ръката си. Изхили се. — Този вожд на арапахите почти бе забравил колко вкусно нещо е храната.

Меги напълни отново чашата на Ловен сокол с кафе и му я подаде, а после сипа още задушено в купата.

— Получи ли това, към което се стремеше, докато бе отдаден на постите? — запита тя и му хвърли кос поглед. — Аз... ще бъда ли твоя

жена?

— Имало ли е някога съмнение в това? — Ловен сокол остави кафето и пое вдигащата пара купа.

— Ти пости заради мен. — Меги коленичи пред него и обхвана ръце в скута си. — Не е ли така, Ловен сокол?

— Гладувах, за да успокоя дядо си, а не толкова за успокоение на духа. Но съм доволен. Завърнах се у дома с чувство, че съм се очистил от съмненията, от усещането, което понякога имам — че двама души се борят в дълбините на душата ми.

— Какво имаш предвид? — Меги изчака отговора, който той й даде, след като изяде още няколко пълни лъжици задушено. Тя сложи още един комат хляб до чинията му, а той го грабна и го изгълта набързо.

— Загубата на майка ми ме разстрои дълбоко. — Погледът му бе прикован в пламъците. — Нуждаех се от близост с Великата невидима сила, за да приема, че бе отнета от живота ми по такъв жесток начин. Не е леко да си мислиш, че може би е умряла, докато е бродела съвсем сама, далеч от своя народ. Така че, нали виждаш, тези пости, в края на краищата, се оказаха точно навреме. *Наа*, добре че дядо ми ги предложи. Добре, че отделих тези четири дни за общуване с Великата невидима сила.

— Толкова е жалко за майка ти. — Сърцето на Меги бе обхванато от печал при спомена за обичните на сърцето й хора, които бяха отишли във вечното си жилище преди нея. — Може би някой ден ще откриеш, че е жива. Няма ли да е прекрасно?

— Тази надежда не е умряла в сърцето ми. — Ловен сокол остави купата настрана. Когато Меги понечи да я вземе, за да я напълни отново, той я покри с ръка. — Стига толкова. Сега стомахът ми се чувства добре. — Той хвърли поглед към люлката. — Пораснала ли е Небесни очи през тези четири дни? — извърна очи към Меги.

— *Аа*, много. — Меги се премести в скута му и го прекрачи. — А също и орелът ти. — Обхвана с длани страните му. Наболата брада одраска дланите й. Леко докосна устните му със своите. — Скъпи, твоята птичка всеки ден беше хранена с месото, което донасяха воините ти. — Наклони се назад, а погледът й се къпеше в неговия. — Тази вечер установих, че й харесва и друго. Нахраних я с останалото

от бърканите яйца. Ловен сокол, тя ги изгълта, сякаш бяха черешов пай.

— Черешов пай? — Той вдигна въпросително вежди.

Меги тихо се разсмя.

— Забравих, че не познаваш тази храна, употребявана от белите хора. Някой ден, ако намерим достатъчно череша, ще ти направя такъв пай.

Прокара ръка по наболата четина на лицето му и промърмори:

— Никога не съм те виждала с бакенбарди. Мъжът ми понякога носеше брада, но ми е странно да те гледам в този вид.

— Нямах време да отстраня бакенбардите, нито да се изкъпя. — Ловен сокол я вдигна от скута си. — Ще се погрижа за това след срещата с дядо. — Хвана я за китката и отново я придърпа надолу. Закачаше я с леки, едва докосващи устните ѝ целувки. — И тогава, моя красива жено, ще изправя всички грешки. Била си пренебрегвана цели четири нощи. Днес, на петата, ще се любим до зори, докато слънцето се издигне над планините.

— През всичките нощи, в които те нямаше, те сънувах — сгуши се Меги в ръцете му. — Моля те, побързай с банята. А трябва ли да безпокоиш дядо си толкова късно?

— Повечето хора в селото са все още будни. Огньовете в колибите горят и по стените играят сенки. Сянката на дядо също се вижда на платнището на неговата колиба.

— Докато те нямаше, се запознах с Жена на иглата. — Меги се надигна от скута му. — Тя е много благородна.

— Донесе ли си шилото и конците, за да шие, докато се опознаете? — Ловен сокол се изправи. Прокара измършавелите си пръсти през дългата, разпиляна коса. — Почти не ходи никъде, ако не може да шие, докато разговаря.

— Аа, донесе ги. — Меги се бореше с порива да му разкаже за новите обиди и лъжи на Нежен глас. Беше ѝ много трудно да се въздържа. Пък и не беше необходимо да се тревожи за това. Жена на иглата бе обещала да разкаже на Ловен сокол за интригите на младата индианка. — Жена на иглата ми донесе новини за дядо ти. Каза, че той не бил добре. Тя и аз му занесохме задушено. Но на мен той не ми се видя болен.

— Понякога се преструва — отвърна Ловен сокол. Той грабна Меги, целуна я нежно, после се откъсна от нея и се отправи към изхода. — Пригответи одеялата. Този път отсъствието ми ще е кратко.

— Моля те, побързай, моя любов — прошепна на себе си тя, докато Ловен сокол напускаше колибата.

Беше замаяна от възбудата, че Ловен сокол си е отново у дома. Започна да се приготвя за нощта. Искеше, когато той се върне, за да се оттегли за почивка, единствено тя да бъде неговата грижа.

Тананикайки си, Меги събра мръсните съдове и гърнето от задушеното и ги остави отвън да чакат за миене на следващия ден. Пригответи и кафеничето за сутринта.

Сетне отиде при орела да го погали за последен път. Когато откри, че птицата е дълбоко заспала, тя само придърпа платното над кутията, после се извърна и се загледа в леглото.

Пулсът ѝ се ускори от мисълта за дългата нощ, която я очакваше.

Ловен сокол се бе съсредоточил в колибата на дядо си и подскочи от изненада, когато някой се измъкна от сянката и тръгна редом с него. Когато сведе поглед и откри, че това е Жена на иглата, веждите му се вдигнаха изпитателно.

— Жена на иглата, защо бродиш навън в този час на нощта? — попита я тихо той.

Старата индианка повдигна глава и загледа Ловен сокол с присвити очи.

— Има неща, които би трябвало да знаеш и които бялата жена няма да ти каже, от страх да не разгневи нашите хора — изрече със сериозен глас.

Ловен сокол се спря. Сърцето му подскочи, страхуваше се от това, което тази възрастна жена от неговото племе имаше да казва за жена му. Знаеше, че щеше да е вярно. Никой не беше толкова почтен и честен като тази стара жена. Някога тя беше най-добрата приятелка на баба му.

— Какво имаш да казваш за моята жена? — запита предпазливо, а погледът му търсеше истината в присвитите очи на Жена на иглата.

— Не заради жена ти дойдох при теб под светлината на луната и звездите. Става въпрос за Нежен глас и това, което *тя* стори на твоята

бяла жена.

Ловен сокол стисна здраво зъби, очите му яростно засвяткаха.

— Какво е направила? — запита вирнал брадичка. Трябваше да предвиди, че Нежен глас ще създава грижи в негово отсъствие. Ако имаше как, би й дал ново име! Името Нежен глас не подхождаше на човек, който беше злобен интригант!

Надълго и нашироко Жена на иглата разказа как Нежен глас умишлено бе показвала на Меги да бродира погрешно. Сетне каза нещо, което толкова поразя Ловен сокол, че той занемя.

— Тя... тя мести нещата си при стария баща? — Той ахна отвратен от значението на това действие.

Не беше необходимо Жена на иглата да казва нищо повече. Изневиделица Нежен глас се оказа пред тях, ръцете й бяха пълни с част от принадлежностите й. Тя се разтрепери, когато ги видя заедно, защото знаеше за какво говорят. Когато Ловен сокол се извърна и я изгледа свирепо, тя сведе поглед. Настръхнала се приготви за камшика от думи.

Жена на иглата си отиде, оставяйки ги сами под черното було на нощта.

— Как можа да направиш това? — Ловен сокол едва се въздържа да не я улови и разтърси. — Първо тормозиш жена ми... а сега и дядо ми. Нима не знаеш, че той е човек почтен, мъдър и уважаван? Този внук няма да позволи да го опетниш!

Когато тя продължи да гледа надолу, той посегна към нея и грубо я хвана за брадичката, принуждавайки я да вдигне очи и да посрещне гнева в неговите.

— Сега върни нещата си в твоята колиба — разпореди се с равен глас.

Когато Нежен глас не помръдна от мястото си, той посочи с ръка към типито й.

— Ловен сокол каза! — извиси глас. — Как разрешават родителите ти да се подиграваш с дядо ми?

— Те винаги са желали най-доброто за своята дъщеря — най-накрая проговори тя и го погледна предизвикателно. — Щом не си ти, то нека да бъде дядо ти.

— Ти си порочна до мозъка на костите си — просъска Ловен сокол. — Върви. Махай се от очите ми!

— Ние вече се любихме — промълви Нежен глас. — Не разбираш ли какво означава това? Той разбра, че все още е истински мъж. Не разбираш ли колко важно е това? Аз му върнах нещо, което той мислеше за изгубено. — Погледът ѝ се смекчи. — Ловен сокол, аз открих любовта в прегръдките му — пророни тя.

— Ти го използваш единствено за да осъществиш интригите си. — Ловен сокол отказваше да ѝ повярва. — Иди си вкъщи и се моли на Великата невидима сила да ти прости, че си се възползвала от един възрастен човек, който бе доволен от старините си.

— Не си прав да ме прогонваш от него! — горчиво отвърна Нежен глас, извърна се и се отдалечи.

Ловен сокол си помисли, че може би звукът, който чу, бе ридание, означаващо, че чувствата ѝ към дядо му са искрени. Нервно прокара пръст през косите си. Притвори очи и изрече тиха молитва към Великия дух, после продължи към колибата на дядо си. Преди да влезе вътре, си пое дълбоко дъх.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Ловен сокол беше застанал в сянката и изучаваше този любим човек, дядо си, все още незабелязан от него. Когато разбра какво бе сторила Нежен глас, той бе изпитал болка, сякаш някой го промушва в сърцето.

Но промените, които виждаше сега, го накараха да премисли факта, че такъв възрастен мъж е легнал с млада жена. Дългата му посивяла коса вече не беше разбъркана, сплъстена и мръсна. Сега падаше по раменете му чиста и блестяща. Халатът, с който беше облечен, също бе чист и спретнат, и украсен с цветни мотиви, изработени от таралежови иглички.

Но това не беше най-важното. Външният вид на дядо му бе променен. Имаше доволно изражение, очите му гордо искряха, докато се усмихваше на себе си, загледан в танцуващите пламъци на огъня в колибата.

За Ловен сокол не съществуваше никакво съмнение какво е предизвикало тези промени у дядо му и бе наранен до дъното на душата си, че това бе сторено от Нежен глас, а не от някоя друга от многобройните жени, които с желание биха станали съпруги на Дълга коса. Защо не беше Жена на иглата? Ловен сокол знаеше, че чувствата ѝ към дядо му са искрени. Дядо му заслужаваше някой като Жена на иглата.

Дядо му беше почитан. Беше обичан. Всички му се възхищаваха!

Някога именно той бе великия вожд, който предаде титлата на сина си преди много зими, когато съпругата му го остави, за да поеме по дългия път в отвъдното, при своите предшественици.

Сега Ловен сокол беше вожд и тази вечер може би не беше взел правилно решение, когато отпрати Нежен глас обратно в нейната колиба. Припомни си колко много пъти дядо му го бе подтиквавал да вземе Нежен глас за своя жена.

Едва сега Ловен сокол разбираше защо. Още тогава дядо му е бил влюбен в младата жена, макар че не си е позволявал и да помисли,

че тя може да има очи за него. Всички знаеха, че Нежен глас желае Ловен сокол.

А с изключение на дядо му, изглежда, всички останали знаеха, че Ловен сокол не я иска. Дядо му очевидно не можеше да разбере как някой може да не я иска!

За първи път старият индианец обръщаше такова внимание на друга жена, след като го бе напуснала скъпата му съпруга. Доколкото му беше известно, това беше първата жена, която дядо му бе взел в одеялата си, откак жена му бе умряла!

Поклати бавно глава. Чувстваше се объркан. Какво да направи? Как да реши този деликатен въпрос? Още малко остана скрит в сянката и после пристъпи в ярката светлина на огъня. Дядо му тутакси излезе от своя унес.

— *Naba-ciba*, този внук се върна от своето гладуване. — Ловен сокол се приближи към дядо си и се наведе да го прегърне.

Сетне се отпусна край огъня, много по-сковано от друг път. Дори изпитваше неудобство да погледне дядо си в очите, които със сигурност бяха пълни с въпроси, защото това не бе обичайното поведение на Ловен сокол в присъствието на любимия старец.

Възцари се напрегната тишина. Ловен сокол стисна зъби. Той си даде сметка, че или трябва да приеме случилото се между дядо му и Нежен глас, или бързо да изрази неудоволствието си. Ако го отложеше, по-късно щеше да му е още по-трудно да повдигне този въпрос.

Но Ловен сокол си спомни гордостта в погледа на стареца и променения му външен вид. Това имаше голямо значение и бе наклонило везните.

— Погледни към мен, внуко мой. — Дълга коса протегна костелива ръка към рамото на Ловен сокол. — Вече знаеш за жената, която сподели постелята ми? Точно за това се колебаеш да погледнеш в очите твоя стар *naba-ciba*, нали?

Когато Ловен сокол извърна глава, за да срещне зора на стареца, нещо в един отдалечен ъгъл на типито привлече вниманието му и го накара да затаи дъх. Нежен глас вече бе пренесла някои от вещите си в колибата. Разпозна четката за коса и ръчното й огледало. Чифт мокасини бяха сложени до тези на дядо му до леглото, сякаш мястото им беше точно там.

Сърцето му заби лудо и той бързо отмести поглед, за да открие, че дядо му все още е загледан в него и търпеливо чака отговор.

— *Наа*, този внук знае — потвърди с надебелял глас.

— И от поведението ти личи, че не одобряваш. — Дълга коса отдръпна ръка от рамото на Ловен сокол и я сложи при другата в скута си.

— Не е работа на този внук да одобрява или да не одобрява. — Ловен сокол искаше да оттегли думите си още в мига, в който ги беше изрекъл. Но не можеше да нарани дядо си, като му каже как се чувства заради това, което се беше случило. Всъщност Ловен сокол знаеше, че трябва да отиде при Нежен глас и да ѝ каже, че може да продължи да пренася вещите си, преди тя да бе дошла при стария индианец, за да разкаже какво бе сторил внукът му. Трябваше набързо да приключи този съвет.

— Тогава повече няма да говорим за това — кимна Дълга коса. Той се пресегна за ветрилото и започна да се потупва по коляно. — Ти се отдаде на пости. Разкажи на стария си дядо за това. Намери ли покой, реши ли да се ожениш за бялата?

— И преди да отида и да се отдам на пост не изпитвах съмнения. — Ловен сокол пъкна едно дърво в огъня. — Гладувах от уважение към теб, *naba-ciba*. Но е добре, че го сторих. Завърнах се с чувството, че съм обновен и пречистен от всички тревоги, свързани с изчезването на майка ми. Може би сега ще успея да приема, че вече я няма.

— Сънищата ми казаха, че тя ще се върне — изрече тържествено Дълга коса. — Но е добре, че си приел нейното изчезване. Така е по-добре за сърцето ти. То ще тупти, без тръните на скръбта да се забиват в него.

— *Naba-ciba*, време е да продължим с приятната страна на живота ми. — Ловен сокол си представи Меги, която го чакаше в колибата. Беше нетърпелив да я вземе в прегръдките си. — Нали ще участваш в празненството, което ще бъде устроено за приемането на моята жена в селото на арапахите? Нали ще участваш и в тържеството за сватбата ни?

— *Наа*, този стар дядо ще бъде там. — Дълга коса отново положи ръка на рамото на Ловен сокол и придърпа внука си в любяща прегръдка. — Бъди щастлив, внуко мой. Не тая лоши чувства. Решението, което си взел е добро.

Ловен сокол усети как прилив на любов към дядо му изпълва цялото му сърце. Той го прегърна силно, после го освободи и бързо се изправи на крака. Прибързаното му оттегляне не беше подбудено само от желанието да се върне при жената, която обичаше. Той трябваше да отиде при Нежен глас и да ѝ каже, че е променил решението си, колкото и да му беше неприятно да се унижава по този начин.

Но заради дядо си щеше да направи и това. Само заради своя *naba-ciba*. В никакъв случай не заради Нежен глас.

Прости се със стария индианец, напусна колибата и пристъпи в нощната тишина. Погледът му обходи околността. По платницата на типитата вече не се отразяваха сенки. Единствено светлините на огньовете, които трепкаха в нощта, танцуваха по тях.

Имаше едно изключение. Когато погледна към колибата на Нежен глас, той я видя да седи пред входното платнище, главата ѝ бе сведена в ръце. Слухът му долови тихо ридание и той отново беше готов да повярва в искреността на чувствата ѝ към дядо му.

Тя беше измъчена.

Изпълнен с достойнство, Ловен сокол закрачи между притихналите колиби. Когато достигна типито на Нежен глас, той се изправи над нея и я зачака да вдигне очи. Но тя не го направи и той коленичи край нея и постави ръка на рамото ѝ.

— Сълзите ти доказват това, което ми се струваше невероятно — изрече, когато тя най-сетне бавно вдигна поглед към него. — Но внимавай, ако това са измамни сълзи и ти нараниш дядо ми или го обидиш по някакъв начин, ще съжалиш, че изобщо си се осмелила да го погледнеш.

— Защо говориш тези неща сега, след като ми забрани да споделям неговата колиба? — Нежен глас избърза сълзите от лицето си с опакото на ръката.

— Видях дядо си и щастието, което си вляла в очите и сърцето му. — Неволно стисна силно ръката ѝ. Разбра го едва когато тя примигна от болка. Отдръпна се от нея. — Заради това промених решението си и ти можеш да споделиш одеялата и колибата му.

— Ти... ти си променил решението си? — Очите на Нежен глас се разшириха от недоверие.

— *Наа*, и може би постъпвам глупаво — промърмори той. — Но чуй това, Нежен глас, аз все така прозирам зад красивата ти външност.

Все още мога да видя твоята злонамереност! Ако играеш някаква игра, то тя ще е последната в селото на арапахите!

Този вид предупреждение не се понрави на Нежен глас. Тя стисна челюсти и впи яростен поглед в Ловен сокол. Любовта ѝ към него се превърна в ненавист. Истински го мразеше. Да, мразеше го заради толкова много неща! И нямаше да престане да търси начин да се разплати, задето не я бе допуснал в сърцето си.

— Не е необходимо повече да се безпокоиш за чувствата на дядо си. — Нежен глас се насили да прозвучи мило и кротко. — Тази жена наистина е загрижена за Дълга коса. Ще видиш доказателство за това в нещата, които ще направя за този стар човек, който ми предложи сърцето си.

Ловен сокол я погледна, сетне се завъртя на пети и се опита да не мисли повече за безпокойствата си. Трябваше да се изкъпе в реката. Трябваше да отстрани четината от лицето си. Всичко това трябваше да бъде направено, преди да се вмъкне между одеялата с жена си.

Луната се отразяваше в реката, по чиято повърхност се рисуваха големи бели петна. Ловен сокол смъкна дрехите и се хвърли в реката с главата надолу. Потрепери при контакта със студената вода. Изплува обратно на повърхността и с широки махове заплува надолу към тесния речен остров. Сетне неочаквано осъзна, че още някой плува редом с него. Когато извърна глава, занемя поразен, защото видя Меги, великолепна в голотата си.

— Достатъчно дълго чаках. — Меги доплува до него и се зарадва, когато той я обгърна с ръце, щом стъпиха на покритото с дребни, кръгли камъни дъно на реката. — Небесни очи заспа. Помислих си, че няма никаква опасност да дойда тук, при теб.

— Не усещаш ли студената прегръдка на реката? — запита Ловен сокол и отметна един мокър кичур от челото ѝ.

— Аа, усещам студа. — Тя бръсна с устни неговите. — Но зная, че скоро ще ме стоплиш.

— Все още не съм махнал бакенбардите — изрече дрезгаво Ловен сокол. Мъжествеността му се втвърдяваше, допряна до корема ѝ, а тя се притискаше още по-силно в него. — Ще те бодат, докато се любим.

— Не ме е грижа за бакенбардите — прошепна Меги и пое бързо и шумно глътка въздух, защото той започна да търка плътта си в

нейната. Независимо от студената вода усещаше топлината на неговата мъжественост. — Искам само да сме заедно. Четирите дни бяха толкова дълги. Скъпи, никога повече не отсъствай толкова продължително. Моля те, а?

— Задълженията на вожда понякога го разделят с народа му... и с неговата съпруга — прошепна срещу бузата ѝ Ловен сокол. Дъхът му излизаше на пресекулки и учестено, защото страстта се надигаше в него. — Сега бяха четири дни. Друг път ще е само една нощ. Но докато ме няма, мисли за това, че чакането винаги засилва удоволствието.

— Ами дядо ти? — запита Меги, когато Ловен сокол я вдигна и я понесе към брега. — Добре ли е? Постигнахте ли отново съгласие за всичко, свързано с мен? Той ще попречи ли на нашето щастие?

Ловен сокол се изсмя.

— Ти преливаш от въпроси. Ще отговоря на всичките, като ти кажа, че съветът с дядо ми премина добре и отсега нататък не е необходимо да се тревожиш за нищо. Мисли само за бъдещето с този мъж, който те обича.

Меги не можеше да остави въпроса за дядо му. Когато му бе занесла задушеното, той се бе отнесъл към нея без всякаква сърдечност. Само как я гледаше! Не беше сигурна, че може да се вярва на думите му, че разрешава на Ловен сокол да се ожени за нея!

— И не е казал нищо лошо за мен? — настоя, докато Ловен сокол я изнасяше на брега.

— Нищо. — Той я положи на одеялото, което тя бе разстлала за двамата, преди да влезе във водата. Дрехите ѝ лежаха сгънати край него. Бе събрала и неговите и ги бе подредила до своите.

Той коленичи край нея. Мислеше си колко е хубава на лунната светлина. Прокара ръка по гърдите ѝ, сетне надолу по корема. Усещаше под пръстите си чувственото потрепване при допира. Обхвана в шепа възвишението на желанието ѝ и бавно вкара пръста си. Усмихна се надолу към нея, когато чу стона на удоволствие. Сетне усмивката му избледня и в същия миг той оттегли пръста си.

— Дядо ми наистина е много добре — изрече суховато. — Сега има млада любовница, която да стопля нощем леглото му.

Очите на Меги се разшириха и тя се надигна на лакът.

— Ооо? — промърмори. — Не би ли трябвало да си щастлив? Звучиш така, сякаш имаш нещо против тази жена.

— Този внук има основателна причина за това. — Челюстта на индианеца се стегна. — Жената е Нежен глас.

— Нежен глас? — побледня Меги.

— *Наа*, Нежен глас — пророни унило Ловен сокол. — Не мога да ѝ имам доверие. Особено когато се отнася за чувствата ѝ към дядо ми. Имам усещането, че тя го използва.

— Има ли нещо, с което да можеш да я спреш?

— *Nan*, нищо — изрече сериозно той. — Но я предупредих. Сега ще чакаме и ще видим дали го е взела под внимание.

Подхвана тила на Меги и привлече устните ѝ към своите.

— Стига вече приказки за чувствата на другите хора — прошепна дрезгаво. — Истинската любов е тук, лежи в ръцете ми.

— Да, да — прошепна в устните му Меги, докато те нежно я целуваха.

— Студено ли ти е? — Той вдишваше сладкия ѝ дъх. — Можем да отидем в колибата.

— Не, не ми е студено — прошепна в отговор Меги и обвини шията му с ръце. Неговият горещ дъх се сливаше с нейния. Докосването му разпалваше страстта ѝ. — Не и с теб. Ти възпламеняваш плътта ми. Вземи ме, моя любов. Вземи ме сега. Нека се любим до полуда.

Притиснал я към себе си така, че тялото ѝ следваше всяка извивка на неговото, той проникна в нея с един-единствен изгарящ тласък. Тя затрептя от желание и го обхвана с краката си. Той се задвижи ритмично в нея. Хълбоците му действаха в отговор на възбудата му.

Тръпки на удоволствие я пронизаха, когато той обхвана набъбналите ѝ гърди. Милувката му беше омагьосваща. Устата му ненаситно изпиваше нейната. Той я взе на ръце и я внесе в колибата.

Вече вътре, отново я привлече и я целуна силно, притискайки устни в нейните, от което главата ѝ се завъртя. Тя потрепери, защото отново се пробуди под ласките му. Отново се впуснаха в изпепеляващо любене.

— Цялата нощ — прошепна Меги, докато той отнасяше голото ѝ, меко като коприна тяло към леглото си. — Люби ме цяла нощ, скъпи мой вожде на арапахите.

Ловен сокол взря натежал от страст поглед в нея.

— *Наа*, цялата нощ — изрече гърлено. Положи я напреки на леглото и ѝ се любуваше. За него беше трептяща като струна, искряща, безупречна.

Ръката му се плъзна по тялото ѝ и накара кожата ѝ да настръхне. Тя се надигна към него, потърси с устни неговите. Телата им жадно се притиснаха. Нежността бавно прерасна в страстен порив. Горещите им стенания изпълниха хладния нощен въздух.

Франк се установи на лагер в един каньон, където димът от огъня му нямаше да бъде забелязан. Постави седлото на земята и като се опъна на одеялото, положи глава върху него. Очите му наблюдаваха пламъците, които поглъщаха дървата в ямата. Той я бе заградил с кръгли, гладки камъни. Намираще се близо до един лагер на шошоните. Утре щеше да започне да го наблюдава. Утре дори можеше да се реши да влезе в лагера и да попита дали някой е виждал бяла жена с фургон. Не можеше да губи повече време само в наблюдение.

Пое отново дълбоко от пурата и хвърли угарката в огъня. Отпи последната глътка кафе и захвърли тенекиеното канче встрани. Отпусна се върху разгънатото одеяло и се зави с друго.

— Утре — прошепна, докато потъваше в сън.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

В деня на приемането на Меги в селото на арапахите небето беше неописуемо синьо. Само далеч на хоризонта се забелязваха няколко пухкави бели облачета. Сив вълк, застанал на една могила, наблюдаваше група антилопи, които преминаваха по далечния хребет. Орелът, кацнал на стойката пред колибата на Ловен сокол, изглеждаше величествен.

Меги пристъпи навън от типито на Ловен сокол. Беше облечена в красива рокля от еленова кожа с изкусно изработени мотиви от мъниста. Сърцето ѝ блъскаше като чук. Сякаш в такт с големия барабан, който се намираще в средата на селцето. Тъкмо бе започнал да издава равномерните си и вибриращи звуци, когато бойците от племето на арапахите захванаха своите песни.

Меги нагласи люлката под лявата си мишница и гордо вдигна брадичка. Знаеше, че днес изглежда съвсем като жените от племето на арапахите, защото Жена на иглата бе дошла и се бе занимавала с нея в продължение на часове. Още от изгрева.

Старата индианка бе оплела косата на Меги и после, докато боядисваше пътя по средата на главата ѝ, се бе впуснала в обяснения за червената боя, която бе донесла Нежен глас. Боите на Жена на иглата се намираха в издълбани мечешки зъби, украсени с по една голяма перла. Любимата ѝ боя беше получена от червен железен окис.

Жена на иглата бе обяснила, че тези червени пигменти се стриват в малки хаванчета и се смесват с определени мазнини, така че да могат да се нанасят лесно. Тук бе спряла и бе посочила лицето си, горда с точките, линиите и червените петна по страните и на челото ѝ.

След като бе приключила с косата на Меги, тя бе извадила малка, кокетна кутийка, в която държеше пудрата за лице. Обясни, че тази пудра се цени високо от арапахите. Когато я нанесе върху лицето ѝ, Меги усети колко е мека и се наслади на приятния ѝ аромат.

Жена на иглата бе обяснила, че тази пудра се използва не само за лицето, но и за телата на деца и възрастни. Приготвяше се от червената

дървесина в сърцевината на боровите дървета. Това вещество се отделяше на големи парчета, лесно се трошеше и раздробяваше на прах.

— Представата за красив цвят на кожата е свързана с червеното — бе казала Жена на иглата, докато украсяваше лицето на Меги. — Това е цветът, който слънцето придава на тези, чиито тела са подложени на лъчите му.

Меги изпитваше гордост, че носи знаците на народа на Ловен сокол. Беше нетърпелива да стане една от тях. Тормозеха я някои съмнения, които от време на време изплуваха в мислите ѝ, особено сега, когато усещаше, че не един, а два чифта очи я наблюдават.

Бегло погледна към колибата на Дълга коса и установи, че той и Нежен глас тъкмо излизат от типито. Тя вървеше към центъра на селото, където всички се бяха събрали около лумналия към небето огън. В очите на стария индианец Меги различи смесени чувства, а в погледа на Нежен глас — омраза и завист.

Когато младата индианка хвана Дълга коса за ръката, на Меги ѝ се стори, че го прави не защото е горда, че е избрана от този бъдещ възхищение мъж. Направи го, за да покаже, че опитите ѝ да сполучи, мъж от висок ранг да се влюби в нея, не са пропаднали.

Отвратена от мисълта, че Нежен глас може да причини болка на Дълга коса, Меги бързо извърна поглед към Ловен сокол и отново се наслади на красотата му — висок, с широки рамене и твърди мускули, изражението му излъчваше спокойна бдителност, сила и увереност.

Погледът ѝ бавно го обходи. Косата му бе идеално пригладена, черна, спускаше се съвършено права върху раменете му. За този специален случай бе облечен с риза от сърнешка кожа, която достигаше коленете му и бе украсена с пришити таралежови иглички. Прикачените ръкави бяха с ресни от лакътя надолу и около китките. Прилепналите по краката му гамаши бяха украсени с хоризонтални ивици боя и по шевовете, с ивици бодлички. В основата на тези ивици имаше ресни от конски косми.

Ловен сокол пресрещна Меги и внимателно пое люлката от нея. Очите му не я изпусаха.

— Ти си като видение — изрече, а погледът му искреше срещу нейния. — Жена на иглата те е направила истинска жена на арапах. По-красива си дори от първия миг, в който те зърнах.

Страните на Меги пламнаха от руменина.

— Искам да се гордееш с мен — промърмори.

— Червена, бяла, жълта — изсмя се тихо Ловен сокол. — Щях да те обичам, дори да беше с цвета на небето!

Меги също се разсмя. Сетне, сякаш се носеше из облаците, тръгна редом с Ловен сокол и когато тълпата се раздели и им направи път, стресната осъзна, че я изучават отблизо. Опита се да съсредоточи поглед върху платформата, от едната страна на огъня. От другата барабанчикът отмерваше постоянния ритъм. Почувства как кръгът се затваря зад тях.

Изрече мълчалива молитва към своя Господ да я преведе през този ден, без да разочарова Ловен сокол.

Толкова много неща зависеха от днес.

Ако народът му намереше причина да не я приеме, какво щеше да направи тогава Ловен сокол?

Той беше техен водач. Неговата жена трябваше да бъде обичана колкото него, така че това да не отслабва силата на водачеството му.

Меги приседна на платформата, която беше покрита с дебели, пищни кожи. Усмихна се на Ловен сокол, който нагласи люлката до нея, а после мина от другата ѝ страна и също седна. Сърцето ѝ биеше силно, а гърлото ѝ пресъхна. Чудеше се какво предстои по-нататък.

Искаше за момент да отклони вниманието си, да даде възможност на сърцето си да възстанови нормалния си ритъм. Затова се загледа над хората и впери поглед в малкия орел, кацнал на своята стойка. Изглеждаше напълно доволен, сякаш мястото му бе точно там. Още преди слънцето да се бе вдигнало над планините, тя бе нахранила орела с бъркани яйца. После Ловен сокол му даде прясно месо, още топло.

— Разглезен е. — Тя се кискаше, докато наблюдаваше птицата, която поглъщаше всичко, което ѝ предложи. — Миличка, но разглезена.

Изпитваше радост, че точно този орел няма да бъде убит само заради перата! Онези орли, които летяха свободни, бяха оставени на милостта на всеки и всичко.

Ловен сокол се наклони по-близо към Меги.

— Ще ти обяснявам нещата едно след друго — прошепна. — Барабанът е съществена част от всяко събиране на арапахите. Той

представя ударите на сърцето на Майката Земя. Неговите удари изпращат съобщения към Великата невидима сила. Онзи, който свири на барабана, чрез песните и ритъма определя вида на танца. Човекът, който днес свири за нас, се нарича Плачещия вятър.

Меги притаи дъх, когато неколцина мъже танцьори излязоха напред. Облеклото им беше красиво и привличаше погледа. Носеха прилепнали по краката гамаши и квадратни нагръдници, направени от дълги, бели костени низи, наречени *hairpipl*. Броят на костите отразяваше богатството на притежателя им.

На главата си имаха украшения, изработени от таралежови игли, подрязани така, че да стърчат. Бяха направени така, че да пасват на челото и на тила. По две орлови пера бяха прикачени към тези две части. До един бяха само с къси набедрени препаски. Държаха вретена — пръчки, които бяха пищно украсени с ярко оцветени пера, прикачени свободно към краищата. Щом танцьорите започнаха своето изпълнение, пръчките се завъртяха и заизвиваха.

— Това е традиционен танц — обясни Ловен сокол.

Меги кимна и продължи да наблюдава. Танцьорите се движеха в правилен кръг по тревата около огъня. Ту потъртяха крака, ту подскачаха, бясно повдигайки колена и тупайки със стъпала по земята. В този танц участваха не само краката, но и телата и ръцете.

Някои танцуваха толкова разгорещено, че им се налагаше на всеки две или три минути да спират. През това време барабанът потропваше енергично, докато танцьорите отново започваха изпълнението си.

Краката им се спускаха с кънтящ тропот, сетне подскачаха полеко или пък се хвърляха напред. Това се придружаваше от жестикулиране с ръцете и извиване на тялото. Думкането на барабана подаваше ритъма.

Тези танцьори се оттеглиха и се появиха други.

— Сега ще наблюдаваш танц с обръчи. — Ловен сокол се усмихна на Меги, а танцьорите започнаха своето изпълнение и скоро бяха последвани от други.

По време на този танц жените използваша по няколко дървени обръча, които държаха или въртяха около ръцете, краката или кръста си и образуваха сложни фигури.

След тях идваше танцът на жените с шалове. Това беше копие на мъжки танц на фантазията. Облеклата на танцърките бяха изработени от блестяща материя, пъстра и наподобяваща коприна. В този танц имаше много пресечени стъпки.

Следваше танцът на заека, при който няколко двойки зигзагообразно се придвижваха зад една водеща двойка. Танцърите трябваше да приложат ловкост, за да запазят равновесие по време на двата последователни подскока, които изпълняваха в такт с барабания ритъм.

Меги откри, че е запленена от веселието на дългия ден — кънтящият ритъм на барабана, гласовете на хората от племето, издигащи се високо в изпълнение на древните песни.

Това беше празник и за очите: цветовете искряха в своята яркост върху дрехите на бавно извиващите се тела на жените от племето на арапахите.

За Меги това се превърна в истински празник на душата — така разчувстващо, обаятелно и живо! Тя започна да клати глава в такт с мелодията на песните.

А после всичко изведнъж притихна тържествено. Тишината наподобяваше леката мъгла, която се издигаше над реката във влажна лятна сутрин.

Ловен сокол улови Меги за ръката и я подтикна да се изправи. Краката ѝ се подкосиха, когато я поведоха към неколцината възрастни воители, насядали като на съвет. Между тях беше и дядото на Ловен сокол, Дълга коса.

Когато Меги и Ловен сокол се спряха пред събралите се възрастни, той я улови под лакътя, за да я подкрепи. Тя му се усмихна смутено, после отново внимателно се загледа към старите мъже. Погледът ѝ се спря върху ветрилото на Дълга коса, което той бе вдигнал и държеше над очите си, за да се предпази от слънцето, запълзяло надолу към западния хоризонт.

— Аз, вождът на това племе арапахи, довеждам тази жена в селото ни, да бъде приета. — В гласа на Ловен сокол звучеше горда непоколебимост. — Старейшини, моето желание е да ѝ дадете вашето добро посрещане и благословия. Тогава тя ще бъде като всеки от нас.

Настъпи напрегната тишина, а после единият от старейшините — „представящият“ — проговори:

— Да започне церемонията. — Той се изправи на крака. Дългата му, свободно падаща дреха се влачеше по земята, когато тръгна към Меги и я улови за ръката.

За Меги тишината в селото бе изпълнена с напрежение. Старият мъж я водеше към един камък, поставен сред хората. Той я накара да застане върху него. Бяха ѝ донесени нови мокасини. Тя ги прие със смирение.

— Камъкът и мокасините, и бялата жена, която ги прие, са доказателство за нейната устойчивост и сила — изрече представящият.

Той отстъпи встрани, а напред излезе жрец, също облечен в дълга и свободна дреха. Дългата му коса, която стигаше кръста, беше омотана около него, защото с падането на нощта се засили и вятърът. Той вдигна ръце към небесата и започна монотонно да припява.

— Хо! Всички вие от Небесата, всички вие от въздуха, всички вие от Земята, умолявам ви всичките да ме чуете! Сред вас е дошъл нов живот. Съгласете се вие, съгласете се всички вие, умолявам ви аз. Направете пътя ѝ равен, а после той ще продължи зад четирите хълма!

Ловен сокол се изпълни с гордост. Знаеше, че делото е сторено, и мислеше за последната строфа на песента и за нейното значение. Четирите хълма бяха детството, младостта, зрялата възраст и старостта, а призивът към силите на земята и на въздуха беше признание за зависимостта на човека от създадените от тях неща.

Днес неговата жена бе станала член на племето на арапахите не само в неговите очи, но и за съплеменниците му.

Когато възрастните мъже се изправиха и започнаха да се смесват с техните съплеменници, Ловен сокол се приближи до Меги и я отведе от скалата. Усмихна ѝ се, а тя притискаше мокасините към гърдите си.

— Сторено е. — Той я улови за лакътя и я поведе през навалищата.

Тя вдигна поглед към него, беше доволна, че всичко е свършило. Макар и тържествен, празничен, денят бе прекалено дълъг. Когато не наблюдаваха някое изпълнение или не слушаха певците, индианците пируваха. Сладкият като мед пържен хляб и индианските такос силно възбуждаха апетита ѝ.

Сега можеше да се отпусне и да продължи да живее като истинска частица от народа на Ловен сокол.

— Изтощена съм — изрече и се облегна на него, докато вървяха към типито му. — Надявам се Небесни очи все още да спи. Толкова съм благодарна на Жена с много деца, че я взе и се погрижи за нея.

— Тя винаги ще е на разположение за нас и за Небесни очи. Дори и когато гърдите ти се напълнят с мляко за второ дете, дори и тогава...

— Второ дете? — погледна го Меги. — Колко ще се радвам да имам второ дете.

— *Нунh*, то скоро ще стане — изрече простичко Ловен сокол.

Меги въздъхна доволно. Нощта се простираше пред нея като могъщо заклинание на синя магия. Никога не бе била по-щастлива. Когато влязоха вътре и се съблякоха за лягане, тя потъна в ръцете му и се изгуби в прегръдката му. В мрака лицето ѝ запламтя от целувките, с които дразнеше чувствителните ѝ места. Но само за миг.

Беше толкова изморена, че очите ѝ замигаха и скоро бе дълбоко заспала.

Ловен сокол се надигна на лакът и я загледа невярващо, сетне тихо се разсмя, изтегна се край нея и се отдаде на чудото на съня. Знаеше, че утрешният ден им принадлежи — и не само той. А вечността!

Сгуши се до Меги и заспа с усмивка.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Меги заметна около раменете си една от робите, които бе донесла с фургона, и се настани край ямата на огнището. Загледа се в горещите въглени, останали от огъня, и започна да ги разбърква с една пръчка. Наблюдаваше как искрите се разхвърчават в разни посоки, напомняйки ѝ за фойерверките на Четвърти юли в Канзас Сити.

Мислите ѝ се върнаха на празненството по случай приемането ѝ в селото на арапахите. Все още си спомняше звуците, усещаше трептенията, които минаваха през тялото ѝ от барабанните удари и тропота на краката. Все още можеше да усети вкуса и аромата на великолепната храна, която бе опитала.

Сега ѝ предстоеше друго празненство, което тя очакваше много повече — празненството, на което щеше да стане съпруга на Ловен сокол по обичаите на арапахите. Вълнуваше се от мисълта, че ще може да нарича този благороден мъж свой съпруг.

— Съпруг — прошепна на себе си.

Да, самото звучене на думата ѝ харесваше.

Внезапно застана нащрек и загледа внимателно към входа. Нададе ухо. Ето отново. Звук от движещи се крака. Който и да беше, се приближаваше. Обзе я страх. Минаваше полунощ. Кой ли бродеше отвън?

Припомни си омразата в погледа на Нежен глас всеки път, когато младата индианка я погледнеше. Преместването ѝ при Дълга коса не я бе намалило. Тази омраза бе породена от ревността и, изглежда, все още измъчваше Нежен глас.

Тишината бе нарушена от гласа на Жена на иглата, който отърси Меги от страха ѝ.

— Ловен сокол? — Жена на иглата подраска по типито. — Очи на пантера? Моля ви, събудете се.

Меги хвърли поглед към Ловен сокол. Когато видя, че продължава да спи дълбоко, тя бързо се изправи на крака и излезе

навън при Жена на иглата. Двете размениха кратка прегръдка, после Меги отстъпи от милата жена и я погледна въпросително.

— Защо си тук? — прошепна. — Много е късно.

— Нежен глас дойде при мен и ме събуди. — Жена на иглата хвърли напрегнат поглед към колибата на Дълга коса.

Меги проследи погледа ѝ. Изстина, когато установи, че вътре огънят не е угаснал до тлеещи въглени, както ставаше с повечето огньовете по това време на нощта. Светлината на пламъците осветяваше вътрешността на типито и стените му. Различаваше се силуетът на Нежен глас, която бе коленичила над нещо.

Очите на Меги се разшириха и тя сграбчи ръката на Жена на иглата.

— Нежен глас е идвала при теб? — запита разтревожена. — Защо? Да не би да се е случило нещо с Дълга коса?

— Точно така. — Погледът на Жена на иглата бе потъмнял и тъжен. — Дойдох за Ловен сокол. Той е единствения жив родственик на Дълга коса и затова той е човека, който трябва да даде позволение над дядо му да бъде изпълнена церемонията на свещеното колело.

— Не разбирам. Каква е тая церемония на свещеното колело?

— Сега нямаме време за обяснения. — Жена на иглата потупа Меги по гърба на ръката. — Важното е да разбудим Ловен сокол. Двете ще си поговорим по-късно.

Меги искаше да пита за толкова много неща. Та тя все още не знаеше какво се е случило с Дълга коса! Не беше сигурна колко е болен! И доколко Нежен глас е виновна за внезапното влошаване на здравето му.

Този път не изглеждаше Дълга коса да се преструва, за да привлече вниманието на заобикалящите го. Жена на иглата говореше твърде сериозно.

Значи и аз трябва да го приема сериозно — помисли си Меги.

— Ще извикам Ловен сокол — изрече бързо.

— А аз ще се върна край леглото на Дълга коса. — Жена на иглата вече се отдалечаваше.

Меги припряно влезе обратно в колибата на Ловен сокол. Коленичи до леглото и положи нежна ръка на гладката медночервена кожа на гърдите му.

— Скъпи? — прошепна, за да не го стресне.

Очите на Ловен сокол се отвориха. Той ѝ отправи разбираща усмивка, улови я за китките и започна да я привлича към себе си.

— Разбуди ме, защото искаш да се любим? — Освободи едната ѝ китка и плъзна ръка под робата, обхващайки гръдта ѝ в шепа.

Повдигна вежди, когато не получи очаквания отговор, после отдръпна ръцете си и бързо се изправи в леглото.

— Какво има? — Очите му сезираха в лицето ѝ. — Ти си сериозна, сякаш ми носиш лоши новини. — Погледът му се отмести от нея към спуснатото платнище на входа, после отново потъна в очите ѝ. — За мен ли беше? — запита внимателно. — Отвън ли ме чакат?

— Жена на иглата беше тук, но сега е при Дълга коса — отвърна Меги. Ловен сокол вече бе станал от леглото и нахлузваше панталоните с ресните.

Когато погледна Меги, тъмните му очи искряха от ярост.

— Ако с дядо ми се е случило нещо заради Нежен глас, тя ще плати скъпо — процеди през стиснати зъби. — Той трябва да е сериозно болен, иначе Жена на иглата не би ме пробудила от дълбокия сън в средата на нощта.

— Точно същото си мислех и аз — кимна Меги.

Ловен сокол нахлузи мокасините си, а после се приближи до нея и я стисна за рамото.

— Ела с мен — помоли.

Меги се стегна. Двоумеше се. Погледът ѝ спря върху него.

— Твоят дядо не ме обича — промърмори тя. — По-добре е да се държа настрана. — Кимна с глава към люлката на Небесни очи. — По-добре да остана с бебето.

— Тя спи през цялата нощ и няма да усети отсъствието ти. А дядо ми те прие.

— Но той все още не ми е проговорил. — Меги говореше трудно. — Аз... аз само ще преча. Присъствието ми може да не е желано от него.

— Има причини, поради които не ти говори, но сега не е време да ти обяснявам — настоя Ловен сокол. — Ще ти кажа по-късно. Точно в този момент времето ми е враг, то минава много бързо, щом не съм край леглото на дядо.

Виждайки, че тя е причината за това закъснение и от желание да стори всичко, за да достави удоволствие на Ловен сокол, Меги кимна.

— Добре. — Вече бе тръгнала към входното платнище. — Ще дойда с теб. Да не губим повече време и да вървим.

Заедно стигнаха колибата на Дълга коса. Когато влязоха, намериха Нежен глас коленичила край леглото на Дълга коса да ридае. Беше се вкопчила в ръката му. Цареше напрегната тишина. Не само защото Дълга коса се бореше за всяка глътка въздух, но и защото Нежен глас изглеждаше действително разтревожена, че е болен.

Ловен сокол се втурна към другата страна на леглото на дядо си. Той не обърна внимание на Нежен глас и положи нежно ръка върху челото на стария човек.

— *Naba-ciba* — изрече тихо, — можеш ли да отвориш очи и да видиш този внук, който е дошъл да даде разрешение за церемонията на свещеното колело? Можеш ли да говориш и да ми кажеш какво те мъчи?

Дълга коса бавно отвори очи и погледна към Ловен сокол. Тихичко се разсмя.

— Тази нощ този твой дядо откри, че действително е стар човек — изрече и повдигна ръка да потупа Ловен сокол по рамото. Затвори очи и простена, когато болката отново го обзе. Притисна ръка към гърдите. — Сърцето също... е старо... прекалено старо, че да утоли желанията на една млада жена.

Ловен сокол хвърли към Нежен глас обвинителен поглед, от който тя се изчерви и наведе глава.

— Любехте ли се, когато това се случи с дядо ми? — просъска към нея.

Тя не отвърна нищо. Само кимна.

— Напусни колибата на дядо ми — изръмжа Ловен сокол.

Меги се приближи до Нежен глас, коленичи край нея, подхвана я за лакътя и я подтикна да се изправи.

— Ще е най-добре, ако излезеш — повтори тя и подскочи стресната, когато младата индианка се изтръгна от нея и ѝ изръмжа в отговор.

Нежен глас вдигна своенравно брадичка и отрицателно заклати глава.

— Нежен глас, ако си искрено загрижена за Дълга коса, ще направиш това, което е най-добро за него. — Меги отново подхвана Нежен глас за лакътя и я подтикна към изхода.

Младата индианка избухна в сълзи и хвърли разтревожен поглед през рамо.

— Аз го обичам — изплака тя. — Не исках това да се случи! Аз... исках само да го направя щастлив. Грешно ли е да искаш да направиш някого щастлив?

— Ако е направено без егоистична умисъл. — Меги изведе Нежен глас под тъмния балдахин на нощта. — А ти не правиш нищо без умисъл, без на първо място да е твоят собствен интерес.

— Какво знаеш ти за желанията и нуждите на жените от племето арапахи? — Нежен глас се тикна в лицето на Меги, очите ѝ бяха изпълнени с омраза. — Ти си бяла — просъска тя. — От горе до долу си в ужасния бял цвят.

Меги ахна и отстъпи встрани, когато Нежен глас мина покрай нея. Никога по-рано не беше срещала толкова сложна, толкова объркваща личност като Нежен глас. Въздъхна дълбоко.

После се върна обратно в типито на Дълга коса и седна в отдалечения край, в сянка, а Ловен сокол продължаваше да стои край дядо си и тихо да говори. До него седеше Жена на иглата и слушаше.

Меги много се страхуваше за живота на стария човек. Очевидно бе получил сърдечен пристъп. Това, което го беше причинило, караше Меги да се чувства неудобно заради този прекрасен човек. Опасяваше се, че ако новината се разпространи сред арапахите, Дълга коса можеше да се почувства засрамен. Беше си помислил, че отново е млад мъж, а се беше оказало, че може би дори е по-стар за действителната си възраст.

Видя как Жена на иглата си тръгва.

Ловен сокол се отдръпна от леглото на дядо си и се приближи до Меги. Коленичи край нея.

— Дадено е разрешение за церемонията на свещеното колело — протегна нежно ръка към бузата на Меги. — Сърцето на дядо ми е слабо. Може би Пазачът на колелото ще може да върне силата на сърцето му, така че да дочака своето първо правнуче.

Вниманието им бе отвлечено, когато Жена на иглата и Пазачът на колелото влязоха в колибата. Старият човек носеше вързоп, в който можеше да се различи нещо с формата на колело с диаметър около стъпка и половина.

Ловен сокол седна до Меги, а Пазачът напръска пода на колибата с пелин и кедър за аромат. Ловен сокол започна тихо да ѝ обяснява.

— Обръчът на колелото символизира змия — прошепна той. — Затова се държи във вързоп, докато не настъпи моментът да бъде развита и пожертвана церемониално за благо на болния. — Той спря и погледна дядо си, чиито очи бяха затворени, ръцете — сгънати на гърдите. После продължи: — Свещеното колело се пази от специален човек. За изпълнението на церемонията трябва да се осигури неговото одобрение. А сега трябва да се пази тишина. Ще се чуят думи само ако Пазачът реши да произнесе молитва.

Меги се притисна до Ловен сокол. Пазачът бе извадил от вързопа една кърпа и сега монотонно се молеше. Сетне млъкна и започна да увива кърпата около колелото. Когато то бе напълно закрито, Пазачът застана заедно с него над Дълга коса. После взе вързопа си и излезе от колибата.

— Това ли е всичко? — Очите на Меги се бяха разширили.

— Сега ще видиш. — Ловен сокол се надигна.

Меги го последва към постелята на дядо му, сетне се извърна и замръзна, когато видя, че до нея е застанала Нежен глас.

Тя извърна поглед към Ловен сокол.

Ловен сокол понечи да я наругае, но гласът на дядо му го накара да се овладее и да ѝ обясни, че този път е отишла твърде далеч. Не беше послушала нареждането на своя вожд!

— Ела при мен, моя прекрасна жено — промълви Дълга коса и махна с ръка на Нежен глас. — Ела и седни до мен, и послушай тези слова на мъдростта.

Очите на Нежен глас се изпълниха с доброта, когато сведе поглед и се усмихна на Дълга коса. Вече не обръщаше внимание на никого от присъстващите в колибата, освен на стария човек.

Коленичи край него. Взе ръката му в своите ръце и любовно я притисна. Сетне я положи на леглото до него.

— Съжалявам, че ти причиних нещастие. — Гласът ѝ беше тих, тонът — искрен. — Нежен глас никога не е имала намерение да ти стори някакво зло, искаше само да те накара отново да се чувстваш като мъж — във всяко отношение. — От дълбините на гърдите ѝ се откъсна ридание и тя сведе поглед. — Изглежда тази жена не е достатъчно умна. — После отново вдигна поглед към Дълга коса. —

Желаеш ли да изнеса вещите си и повече да не се връщам? — Гласът ѝ беше слаб, в гърлото ѝ затрептя ново ридание.

— *Nan*, не ме оставяй отново да живея сам. — Очите му я молеха.

— Но аз не съм достойна за теб. — Нежен глас протегна ръка към челото му и започна нежно да го милва.

— Добра си в много отношения без едно. — Устните на Дълга коса се извиха в слаба усмивка. — Остани. Бъди ми компания. Топли нощем тялото ми със своето. Но никога повече не очаквай да се държа като млад мъж. Това време отдавна е отминало в моя живот. Само за кратко имах удоволствието да се чувствам отново млад. Сега е време да се държа така, както подобава на мъж на моята възраст. — Той направи пауза. — Или сърцето ще предаде този стар човек, който обича по-млада жена.

— Няма значение, че не можеш да ме обичаш точно по този начин. Искам да остана. — Нежен глас допря буза до неговата. — Толкова те обикнах.

Ловен сокол трябваше да мобилизира всичките си сили, за да се удържи да не дръпне Нежен глас от дядо си. Но нещо го възпираше. Макар дълбоко вътре в себе си да се страхуваше, че тя използва стария човек, в гласа и в поведението ѝ имаше нещо, което му говореше, че любовта ѝ към Дълга коса е истинска.

Меги се вкопчи в ръката на Ловен сокол. Тя разбираше, че в него вероятно се борят противоречиви чувства. Подскочи стресната, когато той внезапно се освободи от нея и тръгна към Нежен глас и Дълга коса. Затаи дъх, когато той втренчи в младата индианка поглед, пълен с неодобрение, и отново я предупреди, а тя го гледаше стеснително.

— За мене дядо ми е земята, луната и звездите — предупреди я той. — Ако останеш с него, то ще е, докато диша. Няма да стоя и да наблюдавам как му причиняваш мъка.

Дълга коса се присегна за ръката на внука си и го привлече към себе си.

— Хубаво е, когато внукът ти те обича така силно и всеотдайно. Но не мисли, че този стар човек не може сам да се пази. Внуко, чувствата на Нежен глас към мен са истински. Разбрах го от начина, по който ме прегръща. Мъдър стар глупак като мен не може да греши за такова нещо.

Меги видя презрението в погледа на Нежен глас, когато тя вдигна очи към Ловен сокол. Тя знаеше, че макар и младата индианка да обича искрено Дълга коса, все още силно мрази Ловен сокол. Меги ѝ нямаше доверие, но не можеше да каже на никого. Освен това Ловен сокол знаеше как да се справи с Нежен глас, ако станеше нужда.

Дълга коса извърна поглед към Меги. Вдигна ръка към нея и ѝ помахна да се приближи.

Меги преглътна с труд. Питаше се дали най-сетне щеше да ѝ проговори и какво ще ѝ каже.

Страхуваше се от първите му думи към нея, но се приближи до Ловен сокол и коленичи, за да е достатъчно близо до Дълга коса и да може да чуе думите му ясно. Понякога, когато говореше с внука си, той използваше езика на арапахите. Надяваше се, че на нея ще говори на английски.

— Бяла жено, която открадна сърцето на моя внук, този стар баща иска да ти каже, че те приветства с отворени ръце. — Дълга коса пое ръката ѝ и я стисна. — Досега не съм ти говорил, за да изразя чувствата си, защото според обичая на арапахите дядо и снаха не бива да си говорят.

Очите на Меги се разшириха и тя хвърли бърз поглед към Ловен сокол. Само преди мигове тя го бе питала, защо дядо му не ѝ е продумвал и ѝ бе казано, че ще ѝ се обясни по-късно. Сега вече знаеше! Заля я топлина. Прекрасно беше, че знае истинската причина. А веднъж започнал, той не спираше да говори. О, колко го харесваше! Обичаше го! Ценеше го!

— Според нашия обичай дядо и снаха не си говорят — повтори Дълга коса и спря да поеме дъх дълбоко и мъчително. Сетне продължи: — Присъствието ти днес, желанието ти да си редом с този старец по време на церемонията на свещеното колело доказват, че си загрижена за мен. Сега вече знаеш, че този старец отвърща на всеотдайността на внука си, с добри чувства към теб.

Спря и ѝ направи знак да го прегърне. Тя коленичи над него.

— *Nahou* — прошепна Меги. — Благодаря ти за благословията и затова, че не ме мразиш, задето се намесих в живота ти.

— Но ти не си направила нищо лошо. — Дълга коса я потупа нежно по гърба. Когато се усмихна, остарелите и избледнели очи

заискриха и разкриха топлотата, която струеше отвътре. — Ти си желанието на моя внук.

Меги се измъкна от ръцете му.

— Как се чувстваш? — попита тя и успокоително поглади крехката му ръка. — По-добре ли си след церемонията? Ще се справиш ли?

— Как може да не се справи този стар мъж, когато две млади жени го обичат? — тихо се изсмя той. Очите му полека се затвориха. — Но този стар човек е изморен. Тръгни си сега, но идвай често. Сега, след като реших да пренебрегна обичая на арапахите мълчанието между снаха и дядо да е изпълнено с хлад и да трае дълго, имаме да си кажем много.

Меги се изправи и застана редом с Ловен сокол. И двамата погледнаха предупредително Нежен глас и после оставиха нея и Жена на иглата със стария индианец и си тръгнаха.

Докато вървяха към колибата, слънцето се показа иззад далечната планина.

— Той ме направи толкова щастлива — сияеше Меги. — Благодарение на него животът ми с теб придоби завършен вид. Толкова съм му задължена за това.

— Той е добросърдечен. — Ловен сокол отметна входното платнище и Меги влезе в колибата. Последва я и коленичи край огнището. Започна да нарежда дърва върху искрящите въглени. — А може би и сърцето на Нежен глас не е толкова подло, колкото си мислех. Наистина изглежда искрена по отношение на дядо ми. И заради него, аз съм доволен.

Меги усети отново студа, който се втурна по вените ѝ, когато си припомни очите на Нежен глас и това, което се криеше в дълбините им: пълно неодобрение на Ловен сокол!

Потрепери. Но тихо помрънкване откъм люлката скоро отвлече вниманието ѝ.

Застана над люлката и загледа как Небесни очи бавно се пробужда. Бебето се протегна, прозина, ритна с крачета и облиза устнички. Беше самата невинност.

Но какво ли щеше да е *нейното* бъдеще, питаше се отчаяна Меги. И Нежен глас някога е била така невинна и сладка, но уви!

— Те са двама самотници, които намират утешение в близостта си. — Ловен сокол все още разсъждаваше за отношенията между дядо му и младата индианка. — Макар че ми се искаше на нейно място да е Жена на иглата.

Меги се извърна и го изгледа разсеяно. Този силен мъж, който скоро щеше да стане неин съпруг, беше толкова добър! Мълчаливо се закле да не позволи Нежен глас отново да влезе в живота му.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

След последната церемония дните бяха отлетели много бързо. Но през днешния ден, по време на дългата церемония, която предхождаше омъжването ѝ за Ловен сокол, минутите сякаш се влачеха. Вече беше вечер. Множество огънове пред всяко типично извиваха ленив, син пушек в черното кадифе на нощта. В мрака се носеше тътенът на индианските барабани, а някъде далече вълк извисяваше дрезгав вой.

За втори път от три дни насам Меги седеше върху платформа, покрита с кожи. Ловен сокол беше до нея. Още при пукването на зората Небесни очи бе дадена на Жена с много деца. Почти веднага след това първите барабанни удари бяха оповестили началото на изпълненията, които щяха да продължат до късно през нощта, когато всички щяха да приемат техния вожд и избраната от него жена за съпрузи.

Меги беше облечена в красива рокля от сърнешка кожа, съвсем нова, излязла изпод умелите пръсти на Жена на иглата. Мотивите по нея наподобяваха естествени природни форми. Меги се опитваше да забрави слабата болка, която се бе събудила в основата на гърба ѝ от дългото седене на едно място. Зарадва се на наметката от заешка кожа, която Жена на иглата бе така мила да ѝ донесе и да заметне около раменете ѝ, когато лекият бриз се превърна в хладен вятър.

А танцьорите продължаваха своите изпълнения, представяйки ту един ритуал, ту друг, и всяко следващо представяне бе по-живописно от предишното.

Меги бавно зараглежда представителите на различните племена, които бяха дошли на празненството — неколцина шошони и шайени.

Ловен сокол бе обяснил как се изпращат поканите до тези гости, всеки от които бе донесъл не само подаръци, но и много храна. Той ѝ бе показал снопчето пръчки — покани, преди да ги изпрати.

Петнадесетата пръчка от комплекта бе оставил при себе си. На нея бяха нанесени орнаментите на другите пръчки. Тя щеше да служи

за проверка на истинността на поканите на всеки гост при неговото пристигане.

Когато гостите пристигаха, оставяха пръчките върху съдовете с храна, които носеха. Раздадоха се много подаръци, главно коне. Когато ги видя, Меги бе удивена от външния им вид. Повечето бяха боядисани в жълто. По гърбовете им имаше точки и ленти, а при някои и по задницата. Около очите им бяха изписани кръгове, а гривите и опашките им бяха жълти. Няколко коня с по-тъмен цвят бяха боядисани в зелено.

Ловен сокол бе изпълнен с любезност към онези, които бяха дошли да споделят неговия специален ден и самият той раздаде изключителни подаръци. Една жена от племето на шайените, която бе донесла повече храна от всеки друг, получи няколко одеяла. Други получиха пари, за да могат да се върнат у дома.

Четиридесет от конете на Ловен сокол бяха подарени.

— Следва танцът на гарвана и после танците ще спрат, докато си разменим клетвата — прошепна ѝ Ловен сокол. — Денят беше доста дълъг, но много се интересуват от нас и искат да ни дадат благословията си. Сърцето ми е изпълнено с толкова топлина и благодарност към тези хора, които празнуват заедно с нас. Сигурен съм, че и ти изпитваш същото, моя красива Очи на пантера.

Меги го погледна с усмивка. В очите ѝ се четеше нежна любов.

— Сърцето ми е така изпълнено, че не може да се опише — прошепна в отговор тя и положи ръка на гладката му буза. — Обичам те, мой красиви вожде на арапахите. Мога да издържа цяла седмица церемонии, ако това е необходимо, за да станеш мой съпруг.

— Още когато те видях за първи път, облечена в онова грозно пончо, знаех, че някой ден ще бъдеш моя. Когато те погледнех, не виждах нищо друго, освен това красиво лице, косите и омагьосващите очи — продължи да шепне Ловен сокол. Очите му, вперени в нейните, искряха. — И каква изненада, когато открих, че съм си избрал прекрасна, закръглена девойка.

Кратък пристъп на гадене обзе Меги и стопи усмивката ѝ. Тя плъзна ръка към корема си, чудейки се дали е възможно да е забременяла отново. Разбира се, че беше възможно! От раждането бяха минали много седмици. И току-що си даде сметка, че скоро не бе

имала месечно течение. Бе го отдавала на кърменето. Дали не бе грешала?

Меги се насили да се усмихне — не искаше Ловен сокол да разбере, че се чувства зле или пък вероятната причина за това. Искаше да запази новината за евентуалната си бременност, докато останат сами, за да ѝ се насладят заедно.

Молеше се да е *бременна*. Това щеше да направи живота ѝ още по-пълнен.

— Само преди миг в очите ти имаше нещо — прошепна Ловен сокол и въпросително пречупи вежда. — Не беше израз на задоволство. Беше смесица от болка и объркване. Кажи ми защо, Очи на пантера.

— Изпитвам само задоволство — прошепна в отговор Меги и не го мамеше, защото наистина беше доволна. В толкова много отношения.

Още известно време Ловен сокол се вглеждаше в очите ѝ, сетне отново извърна поглед към изпълнителите пред платформата и широкия кръг от наседали хора. Когато продължи да оглежда нататък, бе изумен от израза на блаженство, който съзря на лицето на седналата до Дълга коса Нежен глас.

Няколко мига остана загледан в нея, а после бе погълнат от танците и тътена на барабана, поклащаше глава и потропваше с пръсти по коляно, кръстосал пред себе си крака. Все още усещаше погледа на Меги.

Днес бе облечен в най-хубавите си одежди. За това трябваше да благодари на Жена на иглата. Всъщност трябваше да ѝ е благодарен за много неща. Тя бе успяла да накара Меги да се отпусне по време на уроците за начина на живот на арапахите — повече от всеки друг, дори и от самия него. Възрастната жена си имаше свои начини, за които ѝ завиждаха почти всички жени, които познаваше.

Мислите го отведоха при дядо му. Колко щеше да му е приятно, ако старият човек бе взел Жена на иглата в типито си, защото тя бе сама. Бе овдовяла преди много зими, по време на битките между ута и арапахите.

Но Дълга коса гледаше на тази благородна възрастна жена само като на приятелка.

А Ловен сокол имаше чувство, че през последните си години дядо му се нуждаеше много повече от приятел, отколкото от млада жена, която да го омайва.

Не искаше да мисли за Нежен глас. И също колкото своята Очи на пантера бе нетърпелив изпълненията да приключат. Затова съсредоточи цялото си внимание върху танцьорите. Самият той много пъти бе участвал в танца на гарваните, особено като много млад. Сега изпитваше гордост, че е зрител. Днес се гордееше и с повода за тези изпълнения. Най-сетне всички негови бъдни дни щяха да са слети с тези на жената, която обичаше.

Барабанът се намираще на източната страна на огромния огън на открито. Висеше окачен на четири пръта, чиито оцветени краища бяха закрепени в земята. Долната страна на барабана се наричаше *Naa teta* — океанът; горната бе оцветена в червено и представяше слънцето.

Осем мъже бяха седнали близо един до друг край барабана. Те пееха и едновременно го удряха с пръчки, чиито краища бяха обвити с платно. Заедно с това всеки един движеше цялото си тяло. Гласовете идеха от гърлото, звучаха напрегнато, а и те не правеха опит за по-ясен звук. Тези свирачи на барабана или гледаха в него или право напред, изобщо не поглеждаха танцьорите.

А те бяха облечени по най-разнообразен начин. Някои имаха гарванови опашки, други — орнаменти от пера, трети пък бяха почти голи, с изключение на една надбедрена препаска. Мнозина бяха навързали по коленете и кръста си колани с дрънкалки. Един мъж целият се беше боядисал в червено, други няколко — в жълто, а някои в черно.

В хода на танца някои изпълняваха движенията бурно, други — бавно, спокойно, равномерно.

Очите на Меги се разшириха, когато и много жени се включиха, а сред тях и Жена на иглата. Всички те, с изключение на нея, танцуваха много по-бавно и по-тежко от мъжете. Тя повдигаше високо крака и с леко залюляване подскачаше. Лицето ѝ сияеше, а огънят я осветяваше.

Меги и Ловен сокол си размениха усмивки, сетне отново извърнаха поглед към огъня. По-рано същия ден бе имало много други специални танци — за храна, с лъкове и стрели, с лъжици. На няколко пъти бяха прекъсвали, за да похапнат от положените пред всеки блюда, но скоро отново захващаха различните видове танци.

На Меги този танц ѝ допадна най-много — защото беше последният!

Ударите на барабана прекъснаха. Танцьорите напуснаха кръга и се сляха с останалите, които до момента бяха тяхна публика. Гърлото на Меги се сви, когато Дълга коса, клатушкайки се, се надигна от одеялото си и пристъпи към средата на събралото се множество. Когато започна да говори, беше гърбом към огъня. С бавно движение на ръката сякаш обхвана всички, към които се обръщаше.

Ловен сокол се присегна и улови ръката на Меги. Задържа я в своята с много обич, когато Дълга коса с тих и напевен глас започна своята реч.

— Мои приятели, този стар баща е дълбоко благодарен, че сте дошли заради моя внук, който се жени. — Гласът му бе изпълнен с дълбоко чувство. — Желанието на мъжете е, когато техните внуци се женят, да са направили мъдър избор. — Дълга коса извърна своите стари и мъдри очи към Меги и се усмихна, но продължаваше да говори на всички. — Моят внук направи своя избор и този стар баща ви казва с много гордост, че внукът му е избрал добре. Макар цветът на кожата им да е различен, а също и обичаите им, тази жена, която отдаде сърцето си на моя внук, показва, че може и има желание да приеме живота на нашия народ.

Сълзи нахлуха в очите на Меги. Думите на този стар човек, който я приемаше безрезервно, дълбоко я разчувстваха. Тя му се усмихна и безмълвно изрече „благодаря“ на езика на арапахите.

Когато той бавно кимна в нейната посока, тя беше сигурна, че я е разбрал, че е щастлив да я приеме в сърцето си, докато склопи очи и се отправи по дългия път към отвъдното.

Меги изтри сълзите от страните си и погледна Ловен сокол, защото неотклонното внимание на Дълга коса не бе насочено към него. И отново, заслушана в думите на Дълга коса, тя бе разчувствана до сълзи. Попиваше всичко изречено — слова, които никога нямаше да забрави.

— Внуко мой, аз съм доволен, че ти се жениш. — Дълга коса гледаше Ловен сокол в очите и се усмихваше. — Отнасяй се добре към своята жена. Само онези, които се стараят да са добри, получават добро. А сега обърни се към бъдещето и към много деца. Отдавна този стар баща не е държал дете в ръцете си. Дай на този стар баща внук,

преди небесата да са се отворили, за да се присъединя към своите прародители.

Меги положи ръка на корема си, сега повече отвсякога искаше да е бременна. Ако не беше, щеше да направи така, че скоро да бъде. Не само заради себе си и Ловен сокол, но и заради този прекрасен стар баща.

Ловен сокол изрази благодарността си с едно безмълвно кимване към Дълга коса. Меги наблюдаваше как старецът отново заема мястото си край Нежен глас. Премести поглед върху младата жена. Изстина, когато видя омразата, стаила се в дълбините на кафявите очи, в мига, в който се спряха открито на Ловен сокол. Меги знаеше, че такава омраза може да е като люта рана, която непрекъснато яде отвътре душата на човека. Заради отмъщението Нежен глас можеше да се реши на всичко. На всичко!

Мислите ѝ бяха прекъснати, когато Ловен сокол стана от платформата и се изправи пред нея, протегнал ѝ ръце.

Коленете ѝ бяха омекнали, а сърцето ѝ лудо биеше, когато тя се надигна и тръгна редом с него.

Усети как душата ѝ започна да се разтапя, когато той подхвана клетвата. Никога по-рано по време на сватбените церемонии, на които бе присъствала в Канзас Сити, не бе чувала нещо толкова прекрасно. Думите, които той изричаше, не бяха нещо написано на книга, което хората да могат да повтарят отново и отново. Те идваха от сърцето, от дълбините на неговото аз.

— С благоговение взимам теб, Очи на пантера, за моя съпруга. Никога няма да те изоставя. Искам да живея в щастие с теб, докато слънцето прекосява небето, докато звездите осветяват тъмните небеса с магическата си светлина. Нашата обител ще бъде добър и сигурен дом за децата ни. Обещавам ти, моя жено, че от този миг нататък ще живеем дълго заедно. Животът ни ще е хубав. Болестите ще са далеч. И денем, и нощем ще сме заедно като едно тяло, едно дихание, една душа.

Когато завърши и зачака нейната клетва, очите на Меги бяха замъглени от сълзи на щастие. С охота заизрича мислите си на глас, та да ги чуе и той, и всички други.

— С благоговение вземам теб, Ловен сокол, за мой съпруг — започна Меги с гордо вдигната брадичка и поглед, прикован в неговия.

— Никога няма да те изоставя. Обещавам да се опазя неопетнена. Искам да живея в щастие с теб, винаги, и ти обещавам, че в колибата ни ще царува добросърдечието и радостта. Обещавам ти също, че утробата ми много пъти ще износи рожба и семейството ни ще расте, за да споделя любовта, която ние двамата изпитваме един към друг. И през деня, и през нощта ще бъда на твое разположение, за да удовлетворявам нуждите ти. Издигам глас към небесата и изричам тази клетва така, че небето, звездите, добрият вятър и добрата земя да ме чуят, защото са част от нас, както е и твоят народ. Чуй добре това, което казвам днес, Ловен сокол, защото заявявам, че с гордост ставам твоя жена. При теб намерих покой, любов и щастие. Открих това, което по-рано не бях познавала. Нека ни очаква дълъг живот, Ловен сокол. Благословена съм, че те намерих.

Ловен сокол бе дълбоко разчувстван от думите ѝ. Струваше му се, че всички наоколо си мислят, че барабанчиците са се върнали край своите инструменти, а всъщност сърцето блъскаше в гърдите му. Погледна надолу към Меги. Отново бе омаян от нейното очарование, от благородството и загрижеността ѝ. Ако някой бе благословен тази нощ, то това беше той! Ловен сокол привлече Меги в обятията си.

— Сега си моя съпруга — прошепна в ухото ѝ. — Завинаги.

— Ти си моят съпруг — отвърна Меги и сълзите ѝ отново рiekнаха. Благоговееше пред посланието на мига, пред това, което в действителност се случваше. — О, колко щастлива ме направи!

Понесе се вълна от мощно хорovo припяване, а барабаните заизпращаха тътена си към небесата, когато Ловен сокол вдигна Меги и я понесе във от кръга хора, към своята колиба.

Меги се беше вкопчила във врата му и му се усмихваше нежно и дяволито.

— Не би ли искал да се присъединиш към останалите за пиршеството?

Ловен сокол се усмихна. И този отговор ѝ беше достатъчен.

— Така си мислех — тихо се разсмя тя.

Ловен сокол внесе Меги в колибата, занесе я до леглото и нежно я положи. Наведе се над нея и пръстите му бавно я заразсъбличаха. Когато гърдите ѝ се разкриха пред погледа му, той сведе глава и целуна първо едната, после другата, изтръгвайки чувствена въздишка от

устните на Меги. Тя затвори очи и се отдаде на разгарящия се в нея огън.

Франк Харпър се бе придвижвал от село на село, наблюдавайки отдалече. Големият брой шайени, които се отправиха нанякъде, разбуди любопитството му и той реши да ги последва. Бе се държал на достатъчно разстояние зад тях, та да не го забележат. Когато установи, че целта им е едно арапахско село, той зае позиция на един стръмен хълм. Оттам реши да наблюдава празненството, което беше в разгара си.

Като видя Меги, която пристъпи напред, облечена в индианска носия, той едва не припадна от удивление.

През целия дълъг ден, чак до вечерта, бе следил с любопитство Меги до момента, когато един воин арапах я отнесе в прегръдките си.

— Дяволите да го вземат — почеса се по челото той. — Мисля, че тя току-що се омъжи за червенокожия.

Мислите му се пренесоха върху парите — къде се намираха и как можеха да бъдат използвани, ако той не се добереше до тях.

Макар да усещаше, че трябва бързо да се действа, съзнаваше, че се налага да е много предпазлив. Ако го заловяха да се промъква в селото и Меги обяснеше, че е най-злия ѝ враг, нямаше да доживее да похарчи тези пари.

Изтегна се под одеялото и потрепери. Не можеше да запали огън толкова близо до индианското село. А и съзнаваше, че може би му предстоят няколко дни без огън и без пресен улов. Трябваше да открие някакъв начин да се добере до парите, без да влиза в селото. Щеше да чака, докато попадне на някоя от жените, които бродеха из гората да събират билки или за каквото и да било там. Щеше да я принуди да му помогне, или щеше да я убие.

Изсмя се и се наметна с още едно одеяло, кръстосвайки ръце пред гърдите си.

— Поне я открих тази кучка — прошепна. — Наслаждавай се на любовното си гнезденце, Меги. Тази твоя женитба няма да трае дълго.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Известно време Ловен сокол продължи да люлее Меги в ръцете си. Предвкушаваше спокойните мигове на споделената любов. Сетне, както си беше на колене, се наведе над нея, отпусна се и нежно притисна устни към нейните, а ръката му бавно се плъзгаше надолу по тялото ѝ с мека като коприна кожа. Езикът му леко бръсна устните ѝ, сетне той плъзна уста надолу към едната ѝ гърда и обхвана настръхналото зърно. Вълни на върховно удоволствие заляха Меги. Тя преживяваше великолепа, носеща наслада еуфория.

Меги усети жаждата му, когато устните му отново намериха нейните, набъбнали и настоятелни. Пулсиращата твърдост на члена му изследваше онази нейна част, която тя нетърпеливо отвори за него. Докато се притискаше в меките ѝ, еластични гънки, пръстите му милваха набъбналия център на нейното желание: ту нежно го подръпваха, ту просто го масажираха с кръгообразни движения.

Един мощен тласък и Ловен сокол се намери в дълбините на нейния стегнат пашкул на любовта. Изпълваше я страхотно. Пръстите му сякаш свиреха на нея. Устните му я целуваха жадно. Тялото му се движеше ритмично в нейното.

А тя се беше вкопчила в него и приемаше всичко, което той предлагаше с умели движения. Дланите ѝ пълзяха по тялото му, отново и отново се наслаждаваха на мекотата на кожата, на мускулите, които изпълваха ръцете ѝ, когато милваше раменете, гърба и ръцете му. Посрещаше тласъците с вдигнат нагоре таз. После го обхвана с крака и го привлече още по-дълбоко в себе си.

Ловен сокол зарови лице в гърдите ѝ. Ръцете му сега я държаха за задника, докато бавните тласъци на таза му го възнасяха все по-нагоре. Беше изпаднал в унес, имаше чувството, че плува, сякаш го издигаха към облаците и той се рееше с могъщия орел.

Стомахът му се сви на топка и той увеличи темпото, навлизаше все по-дълбоко и по-дълбоко. Устата му се върна върху устните ѝ и ги притисна силно. Целуваше я като обхванат от лудост, пулсиращият

хребет на страстта се приближаваше. Вече усещаше как първите ѝ парещи тръпки го изгарят. Опрял устни в нейните, простена. Наслаждаваше се на топлия ѝ дъх, примесен с неговия, питаше се как досега е могъл да живее без нея. Тя вече беше неделима част от него. Беше всичко за него!

Колкото по-разгорещено се любеха, толкова повече се увиваха телата им едно в друго, ръцете им търсеха и милваха еротичните точки на другия. Меги усещаше как страстта я омайва и завладява. Никога по-рано не се бе чувствала толкова освободена и жизнена, дори и когато бе правила любов с Ловен сокол.

Но това беше съвсем разбираемо. Едва сега тя бе негова съпруга. Това че му принадлежеше изцяло правеше всичко да изглежда добро и прекрасно.

Преди беше само мечта, сън, който обстоятелствата можеха да пометат с един замах.

Но сега беше негова. И той бе неин! Днес взаимната им любов и отдаване бяха вече свършени.

Нищо никога нямаше да се изпречи помежду им.

Нищо.

Ловен сокол усещаше бурята, която се разразяваше в него. Обгърна Меги в жарка прегръдка, а нейните ръце се вкопчиха в мускулестите му рамене. Той спря, целуна я нежно, а последният му тласък в нея го пренесе от другата страна на гребена на страстта, към свършената наслада. Изхвърли семето си в нея. Тялото ѝ се тресеше необуздано, отвърщаше на зова на неговото. Въздишките и стенанията им изпълниха нощния въздух.

Когато се приземиха от полета до рая, Ловен сокол я дари с ленива целувка и се отърколи от нея. Лежеше на една страна и с пръсти проследяваше контурите на тялото ѝ.

— Моя *nata-aa* — промърмори. — Ти стори така, че тази дума да означава нещо за мен. Това е вълшебна дума.

Меги му се усмихна и протегна ръка да отхвърли един гъст кичур коса назад през мускулестото му рамо.

— Мой *na-aa*. Преди да те срещна, никога не съм се замисляла особено много над тази дума или върху важността ѝ. Но сега тя е всичко за мен. — Наклони се към него и леко го целуна. — Ти си всичко за мен.

Ловен сокол се надигна на лакът.

— Чуй. — Той нададе ухо към входното платнище. — Барабаните вече не думкат. Никой вече не пее и не разговаря. Празненството е завършило и гостите са си тръгнали. Селото е смълчано като самата нощ.

— Аа, моя любов. Всичко е напълно спокойно. Може би трябва да взема Небесни очи. — Меги се изправи и седна в постелята. — Жена с много деца също се нуждае от почивка. Нещастната жена. Най-напред заради своите деца, а сега и заради нашите, нямаше възможност да участва в празненството.

— Нейното празненство са многото деца, на които е дала живот. — Ловен сокол улови Меги за китката и я привлече обратно в постелята и върху себе си. — А това може би не е толкова лошо. Точно колко деца искаме да седят в нашата колиба редом с нас около огъня? Вече имаме дъщеря. Ще очакваме ли следващото да бъде син?

Меги се изкиска. Нежно положи ръка на бузата му.

— Надявам се — изрече тихо. — И може би ще знаем дали е син след по-малко от девет месеца.

Ловен сокол се изправи на лакът, устните му се разтвориха. Впи поглед в нейния, а на лицето му разцъфна усмивка. Сетне отмести очи. Разпери пръсти над корема ѝ, сякаш медитираше, и се вторачи в него. Сега беше хлътнал, но той си припомни колко закръглен и съвършен бе изглеждал преди раждането на Небесни очи.

— Нима сега в утробата ти расте дете? — запита, наслаждавайки се на мисълта, че то е негово.

— Да. — По бузите на Меги се стичаха сълзи на радост. — *Твое дете.*

— Сигурна ли си? — запита Ловен сокол и впи поглед в нейния. — Възможно ли е да се случи толкова скоро?

— Почти сигурна — разсмя се тихичко Меги, когато той я привлече нетърпеливо в прегръдката си. Вкопчи се в него. — Скъпи мой. Толкова се надявам. Няма ли тогава щастието ни да е пълно? Да имам син, който да прилича на теб? Как ще го обожавам!

— Още една дъщеря, която да прилича на теб, напълно ще удовлетвори този вожд на арапахите. — Ловен сокол се отдели от нея, така че погледите им отново да се срещнат. — Има достатъчно много време да създадем синове.

Меги чувстваше как се топи в ръцете му. Притисна се в него, целуна го, а после се отпусна на постелята.

— Можем да приберем Небесни очи по-късно — прошепна срещу устните ѝ Ловен сокол. — Още малко те искам само за себе си. Само още за малко.

Меги се сгуши в прегръдката му, вече понесена на крилете на възбудата.

Нежен глас лежеше свита до Дълга коса. Дишаше едва-едва и се вслушваше в неговото дихание. Когато то стана дълбоко и равномерно, тя разбра, че най-сетне е заспал непробудно.

Стисна зъби и в очите ѝ заблестя ярост, когато си припомни колко дълго Жена на иглата бе останала край огъня в колибата им след края на празненството.

На Нежен глас ѝ се беше сторило, че Жена на иглата няма да си тръгне никога. Двамата възрастни говореха ли говореха за изминалия ден и сватбата.

Нежен глас се бе престорила, че е заинтересувана от разговора, и бе слушала внимателно, но през цялото време вътрешно бе кипяла, защото все още изпитваше ревност към жената, която се омъжи за Ловен сокол. Точно за това така страстно мразеше индианския вожд.

И независимо че беше неин вожд, за нея това вече не означаваше абсолютно нищо. Заради него не един път бе изглеждала глупачка. Нямахше да намери покой, докато не му плати — отново и отново!

Някакъв боботещ звук край нея я накара да се наклони над Дълга коса. С усмивка откри, че не само е дълбоко заспал, но и хърка. Най-накрая можеше да излезе. Той изобщо нямаше да разбере, че е отсъствала. Това, което се готвеше да направи, щеше да ѝ отнеме само няколко минути.

Внимателно отпусна крака върху покрития с черги и кожи под на типито и за няколко секунди остана така, преди да се измъкне напълно от постелята. Стегна се цяла, когато откри, че Дълга коса вече не хърка.

Но след малко той отново започна. Звуците, които издаваше, напомняха на Нежен глас за първите предвестници на гръмотевицата,

които толкова често бе чувала да се търкалят иззад близкия хълм преди буря.

Решителността ѝ се върна и тя стана от леглото и много тихо, боса, се приближи към единия край на типито, където коленичи край вързопчето с личните вещи на Дълга коса.

Ръцете ѝ трепереха, докато ровеше из торбичките и кесийките от кравешка кожа. Най-сетне се усмихна сатанински, когато напипа това, което търсеше.

Преди да вземе тази торбичка, която търсеше, хвърли нервен поглед през рамо към Дълга коса и известно време остана загледана в него.

Понеже той не се помръдна, тя отново прикова вниманието си към торбичката. Развърза връзките ѝ, бръкна вътре и обхвана с пръсти няколкото „копчета“ — надземната част на кактуса пейо. Знаеше, че се използват при церемонията пейо. Пейо предлагаше успокоение, но ако се поемеше в голямо количество, можеше да причини страшна болест, а понякога и смърт.

Ефектът му върху животните бе смъртоносен!

Знаеше точно кое животно ще нахрани с него тази вечер. Конят на Ловен сокол! Утре той щеше да открие, че конят му е болен, а може би и мъртъв. Искаше ѝ се това да е предупреждение за него, че не всички са му приятели, че има и врагове!

Нежен глас бе най-злия му враг. Омразата ѝ към него бе по-силна дори от тази срещу племето ута, с което арапахите все още не можеха да се помирят.

Нежен глас взе кактуса и на пръсти се отправи към входното платнище. Преди да напусне колибата, в която от огъня бе останала само искряща червена жарава, тя се извърна и за последен път погледна Дълга коса. Усмихна се и доволно поклати глава. Беше сигурна, че той никога няма да узнае, че тя е виновна за лошото, което щеше да се случи тази нощ. А когато истински студените часове на нощта настъпеха, тя действително щеше да е до него. А и той до нея. Този нов вид приятелство ѝ доставяше наслада, защото неговите корени се криеха много по-дълбоко, отколкото онези на любовта. Да бъде с него, да му принадлежи, ѝ беше напълно достатъчно.

Само се молеше той никога да не разбере, че тя е човека, извършил всички злини срещу внука му. Тогава щеше да бъде

отхвърлена не само от живота на Дълга коса, и то със скоростта, с която думите излизаха от устата му, но и от живота на арапахите. Щеше да бъде принудена да броди самичка, никога повече нейното племе нямаше да я приеме.

Но искаше да се възползва от случая. Трябваше да се разплати с Ловен сокол. Нямаше да намери покой, докато не го стори!

Големият огън за тържеството бе изгаснал и от него бе останала само светеща пепел. Докато крадешком се промъкваше покрай нея, тя си припомни поздравленията, които бяха продължили през целия ден. Настръхна и прехапа долната си устна, когато се сети за клетвите, разменени между Ловен сокол и Меги. Колко много пъти бе сънувала, че точно тя, Нежен глас, се е взряла любовно в очите му! В сънищата си той я взимаше в прегръдката си и я отнасяше в колибата си, където я любеше цяла нощ.

Но всичко ѝ бе отнето.

Сега тя също щеше да му отнеме нещо, на което Ловен сокол много държеше!

Промъкваше се между колибите към корала. Погледът ѝ бързо откри жребеца на Ловен сокол. Предпазливо, за да не подплаши животните, тя прекоси на пръсти мократа от нощната роса трева и пропълзя под оградата на мястото, където конят на Ловен сокол стоеше отделен от останалите.

Със съвсем бавно движение, притаила дъх, Нежен глас поднесе ръка към коня и го остави да подуши това, което държеше. Опасяваше се, че поради горчивия вкус на пейо, конят може да откаже да го поеме. Тогава плановете ѝ щяха да са провалени.

Сърцето ѝ подскочи и тя се усмихна, когато прекрасното животно хвана със зъби стъблото на пейо. Тя отстъпи назад и остана да наблюдава как и последната частичка от кактуса изчезва в устата на животното. Подпря се с гръб на оградата и вътрешно се стегна, когато конят изпусна леко пръхтене и започна неудържимо да тръска главата си нагоре-надолу.

Минути по-късно забеляза от ъгъла на устата му да потича бяла пяна и разбра, че мисията ѝ е успяла. Ако не умреше, то поне щеше да е тежко болен, когато Ловен сокол го откриеше.

Знаеше, че трябва да се върне в колибата на Дълга коса възможно най-бързо и затова пропълзя обратно под оградата и тичешком се

отдалечи от корала. Когато чу зад себе си тъп удар, тя спря и се извърна, за да види, че конят се е повалил на една страна.

— Умри, умри! — изсъска тихо.

Извърна се на пети и бързо затича към селото, прекоси го и силно задъхана най-накрая се оказа на сигурно място в колибата на Дълга коса. Остана в сянка, докато успокои дишането си, сетне невинно се отправи към постелята и пропълзя в нея.

Усмивната се сви до Дълга коса, но не можа да заспи. Изгаряше от нетърпение Ловен сокол да направи своето откритие.

А тя щеше да се наслаждава на скръбта му.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Първото утро след сватбата изглеждаше вълшебно за Меги. Преди Небесни очи да се събуди, тя и Ловен сокол се любиха отново, този път по-бавно, наслаждавайки се на всяка минута.

Ловен сокол бе запалил силен огън, за да затопли колибата. Двамата с Меги седяха край огнището, вперили поглед в Небесни очи, която сучеше лакомо.

После Небесни очи се оказа отново в люлката, дълбоко заспала. Меги се нахрани до насита с бъркани яйца, а Ловен сокол бе пред колибата и хранеше орела с месо, което предварително бе затоплил.

Меги решише дългата си коса. Чувстваше се изпълнена с покой. Вероятно така се чувстваше котката, излегнала се до огнището или в скута на господаря си.

— Ако можех да мъркам... — прошепна на себе си тя и се разсмя. — Тогава Ловен сокол щеше да чуе доволството ми от това, че съм негова съпруга.

Тя се протегна и остави четката настрана. Беше сигурна, че той не се нуждае други доказателства, освен от тези, които му бе предоставила през изминалата нощ по начин, който единствено имаше значение. Телата им бяха съвършено настроени, една симфония за двама.

Навън Ловен сокол разговаряше с някого и изведнъж гласът му се издигна до вик и привлече вниманието на Меги. Очевидно съпругът ѝ беше разстроен от нещо.

Тя отметна косите си зад раменете, завтече се към входа и се втурна навън, за да установи объркана, че наоколо няма никой — нито Ловен сокол, нито някой друг, само тези, които току-що се измъкваха от колибите си, за да се захванат с ежедневната работа.

Къде бе отишъл? Не беше обичайно да изчезне, без да ѝ се обади.

— Вождът Ловен сокол е в корала — изрече един млад воин, който пристигна запъхтян при нея. — Изпрати ме да ти кажа. Даде ми

позволение да вляза във вашата колиба и да взема торбичката с лекарствата му. Там са и церовете за коне. Обясни ми къде мога да я намеря.

— Лекарство за коня му? — попита Меги. — Защо му е нужно?

— Мое задължение е всяка сутрин да проверявам конете в корала, за да знаем дали някой не ни е бил откраднат — обясни младият воин. — Днес намерих коня на вожда Ловен сокол да лежи на земята. Тежко болен е.

Меги забеляза, че той нервно пристъпя от крак на крак и мести погледа си ту върху нея, ту върху входното платнище. Очевидно беше нетърпелив да изпълни нареждането колкото е възможно по-бързо.

Тя му кимна.

— Върви и направи това, което ти е наредено — изрече и го последва, когато той пристъпи в колибата, която тя вече приемаше и като своя.

Внезапен страх обхвана сърцето ѝ, когато го видя да отива направо към торбите от кравешка кожа, които принадлежаха на Ловен сокол. Макар че пътната чанта с парите бе заровена в земята, не можа да не изпита притеснение, че младият човек може да я открие. Докато той продължаваше да търси, сърцето ѝ блъскаше лудо в гърдите. Въздъхна успокоена, когато най-накрая той избра сред другите една по-особена торбичка.

— *Nahou* — обади се момчето и излезе тичешком.

С разтреперани крака Меги стигна до леглото и за момент се отпусна върху му. Почти бе забравила за парите. Сега си даде сметка как можеха да се променят нещата, ако чантата бъде открита.

При все това се страхуваше да я изрови и да я скрие другаде, защото се опасяваше да не я заловят в този момент. Засега трябваше да я остави и да се моли Ловен сокол да не я открие никога. Защото тогава щеше да разбере, че в сърцето си тя продължава да държи заключени мрачни тайни.

Искаше ѝ се да отиде при Ловен сокол, но погледът ѝ попадна на люлката на Небесни очи. Нещо дълбоко в нея ѝ говореше да не оставя детето без наблюдение, дори и за минути. Случваха се разни неща, които я караха да се тревожи за неговата безопасност. Най-напред бе пуснат на свобода скъпоценният орел на Ловен сокол, сега пък се беше разболял конят му.

Мислите ѝ пропълзяха назад към Нежен глас и подозренията, които хранеше към тази млада жена. Не беше в състояние да се отърси от тях. Възможно ли бе да е дала на коня на Ловен сокол нещо, от което той да се е разболял?

Отърси глава, опитваше се да не се разсейва с такива мисли. Не изглеждаше логично Нежен глас да продължава да има причини да наранява Ловен сокол. Тя бе открила мъж, който я обича повече, отколкото бе заслужила.

Или пък беше от онези, които винаги искат още нещо?

— Нима ще стоварва отмъщението си върху нас отново и отново? — прошепна на себе си, а в гласа ѝ се долавяше отчаяние.

— Искаш ли да отидеш при Ловен сокол?

Гласът на Жена на иглата, долетял иззад гърба ѝ, я накара да се обърне.

— Повиках те отвън, но ти не ме чу. — Жена на иглата пристъпи още по-навътре в типито към Меги. — Сигурна съм, че си разтревожена за коня на Ловен сокол. Върви. Бъди с него, докато той се грижи за своето животно. Аз ще се занимавам с Небесни очи.

— О, Жена на иглата, наистина ли? — Меги пресрещна бавно приближаващата се индианка. Тя сграбчи ръцете ѝ и ги стисна с много чувство. — Винаги си толкова мила с мен. Дали някога ще мога да ти се отплатя?

Жена на иглата тихо се разсмя.

— Отплатата е, че съм с теб и детето — отвърна, а старите, заобиколени с бръчки очи танцуваха, втречени в Меги. — Не знаеш ли, че караш тази стара жена отново да се чувства млада?

— Толкова е мило, че го казваш. — Меги пусна ръцете ѝ и я прегърна.

После се отдръпна от нея и погледна към люлката.

— Небесни очи се нахрани и току-що заспа. — Тя посочи с глава детето. — Ако се събуди, не би трябвало да е гладна.

— Това е добре, защото млякото на тази стара жена пресъхна преди много, много години — изкиска се тихо Жена на иглата. — За тази стара жена ще бъде достатъчно да я подържи.

— А също и за Небесни очи. Тя привикна към прегръдката ти като към моята. Вече разпознава лицето ти. Така задълбочено изучава лицата, забелязала ли си?

— Ще порасне умна и красива жена — кимна утвърдително Жена на иглата. Тя се отпусна бавно край огъня и направи знак към входното платнище. — Върви. Върви при Ловен сокол.

Меги грабна един шал, който държеше току до входа, окачен на един от прътите на колибата. Сутрините вече носеха дъха на есента.

Навън тя се втурна към корала и скоро бе коленичила край Ловен сокол. Сърцето ѝ натежа от мъка, когато се вгледа в жребеца, който знаеше като толкова силен. Не беше мъртъв, но бе тежко болен. Лежеше, дишаше тежко, а тъмните му, доверчиви очи се вираха в Ловен сокол.

— Какво му е? — запита Меги. Потрепери, когато нова пяна се появи от ъглите на устата на животното и то изцвили тихо, опитвайки се да вдигне глава от земята.

— Според мен конят е изял нещо отровно — отвърна Ловен сокол и остави настрана торбичката с връзките, от която току-що бе извадил нещо. Огледа се наоколо в различните видове билки, които надничаха сред тревата, а после и по-далече, към оградата, където имаше много по-голямо разнообразие от тях.

— Ще умре ли? — попита Меги, която със страх гледеше как коремът на животното се повдига, сякаш се бореше за всяка глътка въздух.

— Ловен сокол няма да позволи това да се случи — отвърна безизразно той.

Меги заразглежда изваденото от торбичката.

— Какво е това? — попита, забелязала няколкото бобови зърна на точки и непознатите корени, които лежаха в дланта му.

— Това са бобови зърна — амулети. Направени са от конски букаи и корените на растението *hawaхи-haxhiwaxи* — конски корен — тихо обясни Ловен сокол, докато насила пъхаше тези неща в устата на коня. — Те се дават на болния кон или с тях се натрива носът на коня, ако животното е изморено, за да се възстановят силите му. Днес ще направя и двете неща. Ще го нахраня и ще го разтрия.

Меги бе затаила дъх, докато наблюдаваше как Ловен сокол се занимава с коня, внимаваше за реакцията на животното и се надяваше тя да не се забави много. Молеше се наум Ловен сокол да не е закъснял — не само заради животното, но и заради самия него. Той обичаше своите животни. Те бяха част от него. Неотдавна бе загубил орела.

Беше се разделил с Пронто, а сега можеше да се случи така, че да загуби и втория си кон.

Нещата изглеждаха така, сякаш за всичко виновна беше само Меги, защото нещастията започнаха да се случват, откак тя влезе в живота на Ловен сокол. Много се надяваше самият той да не почне да мисли по същия начин.

Можеше да я намрази.

Меги подскочи, когато конят вдигна глава и я опря в Ловен сокол, като търкаше меките си ноздри в ръката му.

Ловен сокол прокара свободната си ръка по плещите му, после надолу към хълбоците.

— Сега трябва да се изправиш — заговори тихичко той. — Сега или никога, мое прекрасно животно.

Меги се изправи и отстъпи встрани, когато Ловен сокол се надвеси над коня. Младият воин, който стоеше настрани и наблюдаваше, подаде на Ловен сокол въже. Той го натъкми около врата на животното и започна внимателно да го тегли.

Меги стискаше ръце зад гърба си, докато наблюдаваше как мъжът ѝ се бори за живота на животното. Краката на коня се преплитаха, когато той най-накрая се изправи.

Ловен сокол зашепна в ухото му.

— Трябва не само да стоиш, но и да вървиш. — Отново прокара ръка по плещите на коня. Кимна на Меги. — Ела. Ще вървим заедно. Ще му дадем възможност да се раздвижи достатъчно и да възвърне силите си.

Меги пребледня.

— Сигурен ли си, че това е най-доброто за коня? — запита, но после се сети, че така поставя под съмнение преценката на съпруга си. Той също я погледна кисело.

Тя не очакваше нов отговор. Завърза шала на възел под брадичката си и зачака да поставят на коня оглавник. Сетне се приближи до Ловен сокол и го хвана за ръката.

Меги затаи дъх, когато той дръпна поводите и конят направи предпазлива стъпка напред. Краката му вече не се подгъваха толкова много.

— Ще падне! — извика тя и тревожно погледна Ловен сокол.

— Няма да падне — отвърна той и тихичко започна да подмамва коня. — Той има силен дух. Моят жребец ще се бори за живота си.

Меги тръгна напред, после изчака, докато Ловен сокол убеждаваше коня да го последва. Беше разтворила широко очи, сърцето ѝ заблъска неудържимо, когато конят започна бавно да пристъпя по тревата.

Колкото повече време минаваше, откак се бе изправил на крака, толкова по-силен ставаше конят. Скоро Меги и Ловен сокол закрачиха бързо. В днешния ден слънчевата топлина беше истински дар от небето, защото убиваше ледения вятър, който подухваше в лицето на Меги и разпиляваше косите по раменете ѝ.

— Виждаш ли? — В гласа на Ловен сокол звучеше гордост. — С всяка измината крачка конят става все по-силен. Конското лекарство отново спаси един от жребците на арапахите!

Меги се облегна на Ловен сокол и обви с ръка кръста му, готова да забрави тревогите си за коня. Вместо това се отдаде с наслада на чувството за освободеност, което ѝ носеше тази сутрешна разходка вън от селото. Разсмя се, когато ято яребици бе подплашено и излетя от високата до колене трева в небесата. Съзираше зайци, които се разбягваха в различни посоки. Наслаждаваше се на красивите скокове на сърните, които побягваха при звука на конските копита.

Меги притвори очи. Испитваше удоволствие от усещането на затопления от слънцето въздух по лицето си. Отдаде се изцяло на този специален миг, споделен с Ловен сокол — спасяването на любимия му кон. Стореното зло бе поправено, но въпреки това тя не беше в състояние да отхвърли напълно съмнението си по отношение на Нежен глас.

Отвори очи и се стегна при звука на приближаващи се коне. Засенчи очите си с ръка и напрегнато се взря в онези, които препускаха силно към тях. Скоро установи, че са шайени. Колкото повече се приближаваха, толкова повече лица разпознаваше от деня на сватбената церемония. Не разбираше защо се връщат, когато всъщност вече би трябвало да са стигнали собственото си село.

Скоро и Ловен сокол разпозна ездачите и се обезпокои защо те бяха счели за нужно да се върнат. Съвсем сигурно се бяха отправили към селото му с някаква необяснима решителност!

Наум преброи онези от тях, които бяха дошли за сватбената церемония. Специално в този отряд нямаше жени. Поради отдалечеността на техния стан, само неколцина воители бяха приели поканата.

Когато осъзна, че всички тези, които бяха удостоили сватбеното празненство, са тук, без изключение, любопитството му още повече се засили. Очевидно не се бяха натъкнали на някаква неприятност по обратния път. Изглеждаха все така добре и все така изкусно облечени, както когато бяха насядали в кръга на своите приятели.

Тогава защо...? Той спря коня, когато шайените го наобиколиха.

— Защо се връщате обратно към моето село на арапахите? — запита Ловен сокол, а въпросителният му поглед ги обхождаше един по един. — Да не се връщате за второ празненство и празнична трапеза? Може би искате още веднъж да поседнем и да изпушим свещената лула?

Един от воителите смушка коня си и се приближи още повече до Ловен сокол. В знак на приятелство той притисна ръка към рамото му.

— Приятелю мой, този шайен ти носи вести, които ще изпълнят сърцето ти с радост — изрече Кафява антилопа и се усмихна на Ловен сокол.

— Вести? — Ловен сокол въпросително вдигна вежди. — За какво?

— За кого би трябвало да бъде въпросът ти? — отвърна Кафява антилопа с още по-доволна усмивка. — Приятелю мой, този отряд шайени спря в един лагер на ута за храна и за лула. Човекът, който ми поднесе храна, ми се стори познат. Когато се взрях в очите й, видях *твоите*. Ловен сокол, майка ти е жива и е добре. Тя живее с ута, сякаш е една от тях!

Ловен сокол си пое шумно дъх. Не можеше да повярва, че чутото е истина, но се надяваше да е.

Майка му беше жива!

Но изведнъж погледът му стана тревожен, когато се сети в чий индиански стан бе отишла. Този на ута. Отколешните врагове на арапахите.

Внезапно му хрумна, че може би тя изобщо не е напуснала, а е била пленена.

— Кажи ми къде е лагерът и колко ута има там. — Гласът му беше станал дрезгав от напрежение.

Меги изстина, защото я заля ужас, че мъжът ѝ скоро може да оглави боен отряд и тя да го загуби! Животът ѝ можеше да се промени толкова бързо! А тя не можеше да си представи бъдеще без този мъж, който я бе благословил със сърцето си!

Изплашена, извърна разтревожените си очи от него.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Съзирам гняв в очите ти и го чувам в гласа ти. — Кафява антилопа свали ръката си от рамото на Ловен сокол. — Не разбирам как майка ти се е озовала в лагера на ута. Разкажи ми.

— Когато баща ми почина преди няколко луни, майка ми изчезна. — Ловен сокол бе събрал цялата сила на волята си, за да не тръгне веднага и да прибере майка си от онези, които никога не станаха приятели на арапахите. Но знаеше, че най-напред трябваше да се отблагодари на своите приятели шайените. Щяха да изпуснат свещената лула с него.

После щеше да иде за майка си!

— Значи тя изчезна? — зачуди се Кафява антилопа. — Затова ли е в лагера на ута?

— В началото си мислех, че просто е искала да се махне. — Ловен сокол се чувстваше глупаво, че не е заподозрян нещо по-лошо. — Сега имам усещането, че може би е била пленена от ута.

— Не се държеше като пленница или робиня — сви рамене Кафява антилопа. — Движеше се сред ута, като да е една от тях. Когато не сервираше храна на гостите, седеше с другите жени на нейната възраст, щастлива бърбеше и шиеше.

— Тя е... щастлива? — Гласът на Ловен сокол бе тих и сдържан. Чувстваше се объркан, защо ли майка му живее всред ута като приятел, та дори като член на племето, когато през целия ѝ живот между ута и арапахите се бяха водили ужасни войни!

— Така изглеждаше. — Кафява антилопа надзърташе в очите на Ловен сокол. — Но тя все пак е арапах. Защо е станало така, Ловен сокол?

Ловен сокол нямаше отговор на този въпрос и бързо отмести поглед от Кафява антилопа. Никога по-рано не се бе чувствал така объркан и му беше трудно да приеме за истина, че майка му е щастлива с ута.

Но най-важното сега бе, че е жива!

Тя беше жива!

И той щеше да иде за нея скоро.

Отново извърна очи към Кафява антилопа.

— Ела. Ела с мен и жена ми в моето село. — Опитваше се да скрие борбата, която водеше, дълбоко в себе си, макар да му се искаше да изкрещи високо чак до небесата обърканите чувства, които сякаш го поглъщаха!

Ръката му около кръста на Меги се стегна. Бе почти забравил, че тя стои редом с него. Не се беше опитала да продума, откак пристигнаха шайените.

И той разбираше. Тя беше объркана колкото самия него. А сигурно и щастлива, защото той узна, че майка му е жива и скоро ще бъде при тях, за да се опознаят както бе редно между снаха и свекърва.

— Почивката и лулата ще бъдат добре дошли, преди да се отправим обратно към дома — кимна Кафява антилопа. — И ако желаш, Ловен сокол, тези воини шайени ще те придружат, когато отиваш да преговаряш с ута за завръщането на майка ти. Ута не са наши врагове, както някога, и като на арапахите. Ние преговаряме кротко и приятелски, а не с напрежение, предпазливост и изпълнени с подозрения.

Ловен сокол се замисли за момент, претегляйки предложението, което бе отправено от сърце.

— С голямо смирение този вожд приема твоето предложение — изрече най-накрая и протегна ръка, за да стисне ръката на Кафява антилопа.

Ръцете им се отделиха. Ловен сокол пое начело. До него яздеше Кафява антилопа, жребецът му бе едър и с бяла окраска. Останалите шайени ги последваха покорно.

Меги се чувстваше много по-добре. Можеше да си отдъхне. Очевидно задачата, която лежеше пред съпруга ѝ, можеше да бъде решена без война. Присъствието на шайените в лагера на ута щеше да гарантира мирен съвет, вместо такъв, в който всяка дума можеше да съдържа заплаха.

Тя бързо извърна очи към Ловен сокол.

— Мога ли да дойда с теб? — Откри, че е изрекла въпроса, преди да е обмислила дали е разумно да придружава Ловен сокол на една мисия. Просто неочаквано ѝ се прииска да го направи. Имаше

чувството, че той се нуждае от нея сега, когато е така объркан от постъпката на майка си.

И ако щеше да бъде арапах и в мисли, и в дела, да придружи съпруга си в лагера на друго индианско племе, щеше да е ценен урок. Вече не се страхуваше да оставя Небесни очи. Две прекрасни жени се грижеха за детето — Жена на иглата и Жена с много деца. В нейно отсъствие нямаше да ѝ липсват нито любов, нито внимание.

Ловен сокол се стресна от неочакваната молба на Меги. Вторачи се в нея. Бе разчувстван до дъното на душата си, че е готова да остави Небесни очи за толкова дълго време, за да се присъедини към него в това пътуване. Знаеше, че дори кратката раздяла с Небесни очи ѝ коства много. А сега желаше да се раздели с детето, заради доброто на съпруга си.

— *Наа* — изрече гърлено. — Хубаво е, че моята жена ще ме придружи. Майка ми ще се нуждае от компанията на жена по обратния път към нейния народ. Твоята добросърдечност ще е добре дошла за нея.

— Значи мога да дойда? — Очите на Меги се бяха разширили от нетърпение.

— *Наа*, можеш да дойдеш — потвърди усмихнат Ловен сокол. — Ами Небесни очи?

— Толкова много я глежат, че тя дори няма да забележи, че майка ѝ отсъства — разсмя се тихо Меги.

Извърна поглед напред, чувстваше как задоволството се разлива по жилите ѝ. Не разбираше с какво е заслужила да има съпруг като Ловен сокол. Той беше силен и благороден мъж, велик водач на своя народ. В добротата му се криеше голяма сила.

Когато напускаше Канзас Сити, измъчена и наранена, че е озлочестена от един низък човек, изобщо не беше в състояние да си представи различно бъдеще, толкова неповторимо като света, който бе разкрила сред арапахите.

Чудеше се как изобщо е възможно майката на Ловен сокол да пожелае нещо различно от живота, който е познавала всред своите съплеменници, арапахите. Меги изпитваше крайно любопитство да узнае защо тя бе отишла в лагера на враговете на Ловен сокол.

В селото на арапахите всички наизлязоха от колибите си, когато разбраха, че шайените са се върнали. Ловен сокол вкара коня си в

корала и се извърна да се изправи лице в лице с наобиколилите го хора, а Кафява антилопа се приближи и застана редом с него. Меги стоеше от другата му страна.

Ловен сокол започна да разказва как Кафява антилопа и неговите придружители шайени са открили майка му в лагера на индианците ута. Меги почувства как сърцето я стяга, когато долови потрепването на гласа на Ловен сокол при споменаването на името на майка му. Сякаш от това се късаха сърцето и душата му.

Тя изпита облекчение, когато обясненията приключиха и събранието си отдъхна успокоено. В центъра на селото бе запален голям огън. Постлаха одеяла, донесоха храна и напитки.

Меги придружи Ловен сокол в тяхната колиба. Докато той измъкваше една кожена торба измежду принадлежностите си, тя прегърна Жена на иглата, а после отиде да нагледа Небесни очи, която лежеше в люлката, риташе с крачета и гукаше доволно.

— Намерили са майка ти — обърна се Жена на иглата към Ловен сокол и се втренчи в лицето му. — Скоро ли тръгваш за нея?

— Най-напред ще има съвет на шайените, които донесоха добрите вести, ще изпусим лулата и тогава ще тръгна за майка си. — Ловен сокол държеше кожената торбичка в ръка, а със свободната обгърна крехките рамена на Жена на иглата и я привлече нежно към себе си. — Скоро твоята приятелка ще шиете и ще разговаря с теб.

Жена на иглата изпусна едно гърлено ридание, сетне се отдръпна от Ловен сокол и отново зае мястото си край огнището. Очите ѝ бяха изпълнени с много щастие. Пръстите ѝ работеха по-чевръсто от обичайното над ръкоделието.

За пореден път Меги се уплаши, че пътната чанта с парите може да бъде открита, защото Ловен сокол отиде в задния край на колибата и започна да търси из вещите си. Въздъхна с облекчение, когато той очевидно намери това, което му трябваше. Отново избегна гнева му. Това я накара да осъзнае, че много скоро ще трябва да му каже и последните си злополучни тайни и да приключи веднъж завинаги с това. Но сега имаше други неща, които се нуждаеха от внимание. Извърна се към Жена на иглата.

— Отивам с Ловен сокол в лагера на ута — коленичи край възрастната жена. — Можеш ли да останеш по-дълго? Можеш ли да останеш с Небесни очи, докато се върна?

Известно време Жена на иглата си играеше с пръстите на ръцете, сетне вдигна поглед и ги протегна към бузата на Меги.

— Изобщо не е нужно да питаш — промърмори. — Жена на иглата е винаги на твоё разположение.

Меги притискаше старата индианка дълго към себе си, сетне отново се извърна към Ловен сокол. Чудеше се какво ли е взел от торбичката от кравешка кожа, в която бяха събрани бойните му принадлежности. Наблюдаваше го, докато той изваждаше нещата едно по едно.

Макар че Ловен сокол не очакваше сражение с ута, той знаеше, че трябва да е подготвен за срещата си с тях. Амулетите, които избра за този ден, бяха лента за ръката, изработена от кожа на язовец и оцветена от вътрешната страна в жълто и зелено. Към нея бяха прикачени кожа от борсук, един нокът от бухал, няколко пера, звънчета, няколко от червените семена, наречени южни боровинки, и няколко кожени лентички, оцветени в зелено с жълти краища.

Лентата от кожа на язовец, която се носеше около китката, беше предназначена да направи коня по-бърз. Нокътят помагаше на воина да сграбчи врага си, перата отблъскваха неприятелите, а звънчетата символизираха шума на боя. При нужда едно от червените семенца се разчупваше и сдъвкваше.

Когато Ловен сокол се върна при Меги, тя излезе заедно с него и се присъедини към останалите отвън. Седна редом с него в кръга на шайените и арапахите. Наблюдаваше как Ловен сокол изважда лула и мундщук от кожената торба, която бе взел от типито. Докато той ги съчленяваше, тя им се възхищаваше. Беше ѝ говорил за лулата, беше ѝ разказал, че арапахската лула се нарича *saeitca*.

Лулата беше дълга около два фута и широка около два инча. Тръбата и долната ѝ разширена част бяха еднакво бели на цвят и изработени от дърво.

Ловен сокол ѝ бе обяснил, че лулата е свещен атрибут и с нея се пушат осветени благовония за спечелване благоволениято на Великата невидима сила. Тръбата беше цевта, през която се изсмукваше дъхът на молителя, за да може той да получи в себе си силата свише.

Поради тази причина тръбата бе украсена с най-различни предмети, за които се вярваше, че помагат да се привлече силата.

Върху дървото бе нанесена символична окраска, която можеше да представлява небето и така да омилюва Великото тайнство.

Когато Ловен сокол напълни лулата с тютюн, той манипулираше с нея с много уважение, почит и благоговение. След като я запали, тя пое своята обиколка по кръга. Всеки всмукваше от дима през осветената тръба. Церемонията имаше за цел да накара всички да мислят ясно. Днес всеки участник пое глътка дим и бавно го издуха.

Когато лулата направи пълна обиколка, беше подадена на Меги. Тя хвърли притеснен поглед към Ловен сокол. Когато той кимна, давайки ѝ да разбере, че желае и тя да вземе участие в изпушването на лулата, Меги пребледня.

Тя направи знак към себе си и устните ѝ оформиха думата „аз“? Всичко това направи в посока на Ловен сокол, та само той да види неудобството ѝ от мисълта, че може да пуши лула, не само тази, но която и да била друга. В нейното общество нито една жена не си позволяваше да пуши, освен ако не беше пропаднала.

Но колкото повече се колебаеше и колкото по-дълго продължаваше да гледа към Ловен сокол, толкова по-ясно осъзнаваше, че точно това се очаква от нея.

Отвърна поглед от него и откри, че е единствената жена измежду насядалите в кръга. Едва сега си даде сметка за това. Ако други жени бяха седнали на този съвет, щеше ли и от тях да се очаква да пушат от лулата? Или може би беше така, защото е жена на вожда?

Шайенът, който седеше от лявата ѝ страна, неочаквано се пресегна през нея и подаде лулата на Ловен сокол, но през цялото това време неговият поглед не се откъсваше от Меги.

Тя преглътна мъчително и се вторачи в него, а той държеше лулата пред нея с мълчалива настойчивост.

Тя се вгледа в очите му и с доволство откри, че той се забавлява. Мислеше си дори, че той едва се удържа да не се усмихне.

Сега разбра, че не е задължително да участва в пушенето, но че той подлага на изпитание нейната решимост да го направи.

Наглед непоколебима, Меги пое лулата и мушна тръбата между устните си. Усмихна се закачливо на Ловен сокол, когато пое първата глътка дим. Когато той навлезе в устата ѝ, усмивката изчезна на часа от лицето ѝ. Никога не беше кусвала нещо толкова отвратително! И

докато димът се изкачваше към очите и носа ѝ, разбра, че миризмата бе също толкова ужасна!

Припряно отдръпна лулата. Бореше се с пристъпите на кашлица, защото вече почти се бе задавила от смрадливия пушек.

Ловен сокол ѝ се усмихна, когато изтегли лулата от ръката ѝ. Меги усети как лицето ѝ почервенява от продължаващия напън да се изкашля, но успя да се удържи. Нямаше да му достави удоволствие!

Още известно време, когато войните вече бяха започнали разговорите и се хранеха, тя продължаваше да усеща в гърлото си парене и смъдене и отказа дори изкушаващата храна, която бе оставена пред нея.

По времето, когато съветът приближаваше своя край, големият сноп слънчева светлина върху планините в далечината, бе навлязъл навътре в долината и над него се издигаше пояс тъмни и заплашителни облаци.

Ловен сокол се изправи на крака и се вгледа в небето. Потърка брадичка, сетне се обърна към Кафява антилопа.

— Няма да се оставим бури и мрак да ни спрат — изрече и постави ръка на рамото на шайена. — Все още ли смяташ да яздиш с нас до лагера на ута?

— Никакви застрашителни облаци не могат да възпрат шайените да сторят това, което трябва да бъде сторено — гордо вдигна брадичка Кафява антилопа.

Той извърна поглед към Меги.

— Тя ще идва ли? — повдигна въпросително вежди.

— Тази жена е не само моя съпруга, но и мой най-добър приятел и другар. — Ловен сокол обви ръка около кръста на Меги и я привлече плътно до себе си.

— Хубаво е да имаш такова доверие в жена — кимна Кафява антилопа.

Ловен сокол стана сериозен.

— Трябва за известно време да отложим пътуването — изрече тържествено. — Мислите ми отиват при баща ми. Трябва на спокойствие да ги оставя да стигнат до него, да се помоля на мястото, където чака.

Меги се извърна и се загледа в отдалечаващата се фигура. Разбираше желанието му да е с баща си, самата тя често изпитваше

нужда да бъде със своя.

С очи, изпълнени с печал и самота от спомена за онези дни, преди толкова много време, когато се бе смяла и бе споделяла всичко с баща си, тя проследи Ловен сокол, който се отдалечи тичешком, сетне се отправи да го чака при корала.

Ловен сокол се отдалечи тичешком от селото и се отправи към хълма, който откриваше изглед към виещата се река. В подножието забави крачка и претръпнал се заизкачва към пиедестала, който бе издигнат висок, извън досега на койотите. Погълна го скръб, когато зърна увитата в бели кожи фигура, положена на пиедестала.

Баща му все още не беше погребан, той чакаше завръщането на съпругата си, за да получи духът му покой. Но ритуалите по погребението бяха изпълнени, и то достатъчно бързо, защото се знаеше, че душите на умрелите търсят компания за дългия си път към отвъдното.

Ловен сокол спря пред пиедестала и извърна поглед към него.

— Татко мой, чуй ме — извика той. — Този син скоро ще доведе твоята съпруга да се сбогува с теб завинаги. И тогава ти ще почиваш, *neisa-na* — изрече със задавен глас. — Ако можеше да си с мен и да видиш любовта, която открих в една жена. Тя е толкова чиста и добра, колкото твоята жена, *neisa-na*.

Когато рече и направи това, той побягна от мястото, на което баща му чакаше, и скоро се срещна с останалите при корала. Разгледа животните и избра една кротка кобила за жена си.

Няколко млади воители дойдоха и грижливо оседлаха коня на Меги. Други донесоха дълго наметало от кравешка кожа.

— Ще го наметнеш, ако завали — обясни единият от тях, когато го праметна през ръката ѝ.

Меги вдигна поглед нагоре. Вътрешностите ѝ се стегнаха, когато съзря зигзазите на светкавиците, които пронизваха небесата. Припомни си една друга буря и пожара, който я последва. Никога нямаше да забрави тези изпепеляващи въглени!

— Нека тръгваме. — Ловен сокол я вдигна на седлото.

Меги протегна ръка надолу и докосна лицето му.

— Когато се върнем, майка ти ще бъде с нас — промърмори. — Толкова съм щастлива за теб, скъпи мой. Толкова съм щастлива.

Той пристъпи към своя кон и се метна на седлото. Когато вдигна поводите и смуши животното в хълбоците с петите на обутите си в мокасини крака, тя го последва и скоро яздеше редом с него, право към сърцето на бурята, която облаците влачеха към тях.

Франк Харпър лежеше ниско до земята, лицето му едва-едва се подаваше иззад ръба на скалата. Той наблюдаваше как шайените напускат заедно с Ловен сокол, Маргарет Джун и много воители арапахи.

По-рано бе видял шайените да се връщат в селото. Бе наблюдавал церемонията с лулата. Веждите му се бяха повдигнали от удивление, когато видя Маргарет Джун да лапа лулата и да взема участие в пушенето.

А сега беше още по-удивен, когато я видя да заминава заедно с шайените и арапахите.

— Къде, по дяволите, отиват сега? — изръмжа и хвърли поглед към небето, където светкавици разкъсваха мрака.

Хвърли поглед през рамо към пещерата, в която бе намерил подслон. Тя беше скрита зад храсталаците и той реши, че е най-уместно да се настани в нея, преди бурята да е ударила.

Огън. Нуждаеше се от огън, за да се опази от студа. В пещерата можеше да запали огън. В дъжда димът щеше да се разстели и никой нямаше да го забележи. Бяха му останали оскъдни провизии, които можеха да бъдат изядени без предварително приготвяне. Скоро щеше да зависи от улов на дивеч и тогава вече съществуваше възможност да бъде заловен от арапахите.

— Не мога още много дълго да отлагам разговора с тази кучка — прошепна на себе си, докато припряно събираше дърва за огъня. — Когато се върне. Да, когато се върне.

Разбираше, че времето му изтича.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Неколцина от воините на Ловен сокол, придружени от Кафява антилопа, се откъснаха от останалите и препуснаха напред към лагера на ута с подаръци за мир. Бурята бе продължила да вилнее по-дълго от очакваното над планините, но дъждът вече заливаше на порои местността, през която пътуваше групата арапахи и шайени.

Ловен сокол смушка коня си да спре и улови поводите на коня на Меги.

— Трябва да се върнеш у дома — опита се да надвика воя на вятъра, в същото време завързваше по-здраво около врата си връзките на наметалото с качулка от кравешка кожа. — Няма нужда да подлагаш на изпитание здравето си. Върни се при нашата дъщеря. Седи край огъня и се топли.

Меги се беше свила в своето наметало, лицето и ръцете ѝ бяха единствените части на тялото ѝ, изложени на студения дъжд.

— Но аз исках да дойда с теб — извика в отговор. — Няма да се разболея. Не си ли спомняш? Издържах онази опустошителна буря, когато пътувахме към твоето село.

— *Тогав*а ти не беше моя съпруга и аз не знаех, че носиш дете в себе си — отвърна Ловен сокол. Вече бе дал с глава мълчалива команда към двама от своите воители да се приближат. — Нито пък някой от нас имаше избор. Нямахме къде да се подслоним. Този път от селото те дели кратка езда. Там можеш да се подслониш и стоплиш. Сега върви. Воините ми ще те придружат до дома.

Мислите на Меги отлетяха към Небесни очи и колко важно бе детето да суче от гърдата на майка си. Даде си сметка, че ако се разболе, детето ще бъде държано отделно и ще го кърми само Жена с много деца.

— Да — изрече печално, отривайки струите дъжд от лицето си. — Имаш право. Ще постъпя както казваш. Ще се върна при огъня на нашата колиба.

— Добре е, че разбираш мъдростта на това решение. — Ловен сокол се наведе, за да докосне устните ѝ с лека целувка. — Скоро ще се върна у дома. Лагерът на ута не е толкова далеч. Би трябвало да сме се върнали преди изгрев-слънце.

— С нетърпение ще очаквам завръщането ти — изрече Меги и обърна коня по посока на селото. Смуши с пети хълбоците на животното и се отдалечи от Ловен сокол. От всяка страна я съпровождаше по един воин от арапахите.

Тя премести поглед от единия на другия.

— Не е нужно да идвате с мен — извика през дъжда. — Вървете. Заминавайте с Ловен сокол. Неговото пътуване е много важно. Трябва да разполага с достатъчно сили, в случай че ута решат да не му позволят да отведе майка си от техния лагер.

— В думите ти има истина, но ние ще направим това, което е разпоредил нашият вожд — изрече единият от воините, а другият го потвърди с решително кимване.

Още известно време Меги остана загледана в тях, после отпусна ниско глава над шията на коня, опитвайки се да се предпази колкото е възможно повече от дъжда, който бе започнал да се излива като из ведро. Когато зърна пред себе си първите типита, въздъхна с облекчение.

Пришпори коня в бърз галоп. Представяше си топлината на огъня и прекрасното усещане на сгушеното до гърдите ѝ дете.

Когато чу тропота на приближаващите отдолу коне, Франк се измъкна от заслона на пещерата. Грабна коженото си пончо, нахлузи го през глава и напусна пещерата. Приведе се, за да преодолее поривите на вятъра, и запримигва от струите, които плющяха по лицето му. Загледа се в тримата конници, които пристигаха в селото. Продължи да наблюдава и сърцето му подскочи от възбуда, когато осъзна, че единият от ездачите бе Маргарет Джун! Двата бойци от арапахите яздиха с нея до типито ѝ, сетне отведоха коня ѝ в корала, а тя се вмъкна във вигвама.

— Дявол го взел — той затърка брадата си, — тя се върна. И няма да има неговата защита.

Очите му се присвиха гневно, когато съзря бойците арапахи да влизат в селото и скоро да се скриват в своите собствени вигвами. Макар и да не се виждаха, това не означаваше, че нямаше да чуят, ако някой влезеше в селото.

Не, заключи той. Все още трябваше да се придържа към плана, който бе измислил по-рано. Бе наблюдавал как жените напускат селото и се връщат в него, или отиваха до реката за вода, или до пръснатите в околността дървета, за да събират билки или дърва за огрев. Ако не беше бурята, сега щеше да е най-подходящото време да следи за Меги и да я отвлече. В отсъствието на Ловен сокол планът му щеше да работи безотказно!

— Как можа точно сега да завали — изрече на глас, извърна се на петата на обутите си в ботуши крака и влезе обратно в пещерата. Метна мокрото пончо встрани, седна на одеялото край огъня и затърка ръце над пламъците. — Няма да вали цял живот — прошепна, кискайки се.

Трепереща, Меги отметна мокрото наметало. Жена на иглата се надигна, улови я за ръцете и започна да ги разтрива енергично, предавайки топлината на тялото си на Меги.

— Върна се у дома? — Изпълнените ѝ с въпроси очи сезираха в Меги. — Бурята ли те накара да се върнеш?

— Да, бурята — намръщи се Меги. — Толкова силно исках да ида с Ловен сокол. Нуждае се от мен. Но той се тревожеше, че има опасност да настина и ми нареди да се върна.

Жена на иглата подхвана Меги за лакътя и я поведе към огъня.

— Стопли се, мое дете — пророни тихо тя и отметна няколко мокри кичура от челото на Меги. Посочи с глава гърнето със супа, която току-що бе успяла да сготви. — Супата ври. Яж. Ще те сгрее.

Меги коленичи пред огъня, разтърквайки ръце над пламъците.

— Ти си винаги толкова добра — рече тя, когато Жена на иглата сипа супа в една от купите. — Ще бъде чудесно дъщеря ми да израсне и да те обича толкова, колкото те обичам аз. Твоето присъствие ще е за нея истинска благодат. И тя вече я усеща.

Меги пое супата, наслаждаваше се на топлината на купата, която сгриваше пръстите ѝ. Когато Жена на иглата ѝ подаде лъжица, тя

нетърпеливо засърба, наслаждавайки се на топлината, която потичаше в нея.

— Небесни очи все още спи — каза Жена на иглата. — А и ти се нуждаеш от почивка — избъбри тя, докато вдигаше ръкоделието си от земята. — Тази стара жена ще иде в нейния вигвам и ще почива.

Меги хвърли разтревожен поглед към Жена на иглата.

— Ако сега си тръгнеш, ще настинеш. — Самата мисъл, че тази мила жена ще бъде повалена от настинка, която лесно можеше да прерасне в пневмония при нейната възраст, бе непоносима за Меги. Това се беше случило и с бабата на Меги, но преди много години. Тя бе свидетел как старата жена се бореше за всяка глътка въздух, преди да умре от изтощение.

— Приближи ухо до платното на вигвама. — Жена на иглата се усмихваше. — Не чуваш ли? Дъждът вече не барабани по стените. Или е твърде ситен като роса, или е спрял. И в двата случая не може да попречи на тази стара дама да се прибере в колибата си.

Меги харесваше независимостта на Жена на иглата и тихичко се разсмя.

— Вярно, съмнявам се, че може да попречи.

— Сега си в безопасност, у дома и на топло. — Жена на иглата се наведе и целуна Меги по челото. — И Ловен сокол ще се върне невредим и здрав, и много щастлив. Майка му ще е с него. А това е нещо, което прави и Жена на иглата щастлива.

Сетне старата индианка се отдръпна от Меги и напусна вигвама. Меги остави празната купа встрани и безцелно се загледа в огъня.

— Да, аз съм в безопасност, ами Ловен сокол? — прошепна и потрепери при мисълта, че ута могат да са неприятелски настроени към нейния вожд и неговите воители. — Бих искала да си тук, скъпи, в такава безопасност като мен, в нашия дом.

Франк пристъпи навън от пещерата и протегна ръце над главата си. Широка усмивка се разля на лицето му.

— Спря — рече сам на себе си. — Проклетият дъжд спря.

Отиде до самия ръб на могилата и се вторачи надолу към селото на арапахите, търсейки вигвама на Меги измежду останалите. Сетне

бавно пое към реката и групичката дървета, които бяха разположени зад селото.

Сега единствено трябваше да чака за някоя глупава индианка, която да се отдалечи от селото, за да осъществи намеренията си. Надяваше се да зърне някоя, преди Ловен сокол да се е завърнал. Това беше единствения начин планът му да заработи.

Разходи се из пещерата и приклепна край огъня. Съмняваше се, че някоя индианка ще се отдалечи толкова късно от своя вигвам. А беше и доста влажно. Утре, когато слънцето изгрееше и всички отново се заловяха с ежедневните си задължения, *тогава* щеше да плени някоя индианка.

Ловен сокол издърпа мокрото наметало и го метна на седлото пред себе си да съхне, когато слънцето отново взе да наднича иззад белите облаци, които изместиха тъмните кълба, покриващи небето само до преди миг. Навсякъде около него от земята се издигаше пара. Дребни животни се измъкваха от скривалищата си и хукваха в страни, когато конете пресичаха ширналата се равнина. Разперили криле, над тях се рееха птици, слънцето ги сушеше от водата, в която бяха подгизнали по време на бурята.

Косата на Ловен сокол се пръсна и се развя от вятъра, когато той подкара коня си в устремен галоп. Денят почти преваляше, от нощта ги делиха само мигове. Но те скоро щяха да стигнат селото на ута. Той не бе забавил скоростта на пътуването дори и при най-свирепите пориви на бурята.

При мисълта, че скоро ще види майка си, сърцето му биеше лудо. Но въпросът защо се намираше там, сред ута, убиваше щастието му.

Във всеки случай скоро щеше да има отговор на този въпрос.

Отново щеше да е заедно с майка си! Щеше да я върне при своя народ! И тогава нямаше ли животът му да е съвършен?

Тази последна благословия от Великата невидима сила изглеждаше истинско чудо, за което Ловен сокол щеше да благодари до последния си дъх.

В неколцината ездачи, които се появиха на хоризонта, препускащи към Ловен сокол, той разпозна Кафява антилопа и своите

воини арапахи. Стомахът му се сви, страхуваше се от новините, които носеха.

Самият той забърза напред да ги пресрещне. Когато ги достигна, дръпна поводите на коня да го спре.

— Какви са новините, които носите за майка ми? — Погледът му минаваше от човек на човек.

Пламтяща стрела смушка коня си и се приближи до него. В погледа му се четеше дълбока загриженост.

— Тя е добре. Но, Ловен сокол, когато я доближих, тя не дойде при мен. Тя не ме позна!

Ловен сокол бе толкова стреснат от чувството, че пое шумно дъх и залитна на коня.

— Ти казваш, че не те е познала? — запита невярващо. — Как е възможно? Та ти и аз сме приятели от деца. Ти си бил във вигвама на майка ми почти толкова често, колкото и аз самият. Тя те познава много добре, Пламтяща стрела. Трябва да те е познала и сега.

Кафява антилопа приближи коня си от другата страна на Ловен сокол.

— Тя не познава никого — изрече и стисна рамото на младия вожд. — И аз разпитах вожда Белязана ръка. Той обясни, че майка ти е намерена от един от неговите воини, бродеща край коритото на реката. Тогава я е разпитвал. Тя била загубила разсъдък си. Воинът на вожда Белязана ръка отвел майка ти в своето село. Там я посрещнали добре и се погрижили за нея.

Ловен сокол клатеше изумено глава напред-назад.

— Вярно е, че вождът Белязана ръка не познава майка ми — рече накрая. — Никога не е бил канен като гост в нашето село. Ето защо ѝ е позволил да остане, вместо да я доведе при нейния народ. Не е знаел към кого принадлежи!

— Точно така — кимна Кафява антилопа.

Ловен сокол вдигна бързо поглед към него.

— Прие ли вождът Белязана ръка даровете с открито сърце? — гласът му прекъсваше. — С открито сърце ли ще бъдем посрещнати в неговото село? Искан ли да предаде майка ми на мен, Ловен сокол, нейния син?

— В това няма никакво съмнение — отново кимна Кафява антилопа. — Воините му не жадуват война. Няма да размахват

лъковете и пушките, когато наближите техния стан. Те ще бъдат свалени край нозете им в знак на мирно посрещане.

— Значи ли това, че най-накрая мир ще зацари между арапахите и племената ута? — запита Ловен сокол. На него му бе трудно дори да си помисли, че такова нещо може да се случи, та камо ли да го изрече гласно.

— Заради майка ти, да, мисля, че точно това е станало — отвърна Кафява антилопа и свали ръката си от рамото на Ловен сокол. — Те очакват пристигането ни. Майка ти ще е готова да отпътува заедно с теб.

— И няма да е необходимо да седим на съвет и да пушим свещената лула?

— Не и ако не искаш да го сториш. — Кафява антилопа пое поводите и смуши коня си, а Ловен сокол се отправи напред в бавен тръс.

— Най-силното ми желание е да заведа майка си при нейния народ, може би по-късно ще изпуша лулата с ута — обади се Ловен сокол, но си мислеше, че ако сега пропусне възможността да изпуши свещената лула на мира, това може да стане причина между племената на ута и арапахите отново да пламне омраза.

— Вождът Белязана ръка ще разбере — кимна Кафява антилопа. — Той също има майка.

Ловен сокол пришпори коня си в бърз галоп, а когато приближи стана на ута, дръпна рязко поводите. Техните вигвами приличаха на тъмни, призрачни сенки на фона на планината, защото вече се спускаше нощ.

Ловен сокол слезе от коня и го поведе към селото. Колкото по-нататък отиваше, толкова повече хора излизаха от своите вигвами и мълчаливо наблюдаваха.

Когато зърна за първи път майка си, която се очертаваше на светлината на яркия, пращящ, накладен отвън огън, сърцето му заблъска като чук в гърдите, той изпусна поводите на коня и се втурна като полудял.

Забравил, че тя е загубила паметта си, той я грабна в прегръдката си и се отдаде на насладата да усети познатата миризма, допира ѝ. Радваше се, че по време на странната ѝ болест не е отслабнала. Тялото

й бе запазило мекотата си. Тя все така се вкопчваше в сина си постарому.

Вкопчваше? Внезапно Ловен сокол осъзна, че тя се *вкопчваше* в него така, сякаш знае кое е! И *изричаше* името му отново и отново! Тя го беше познала!

Ловен сокол леко я отдръпна от себе си.

— *Ne-ina*? — изрече, гласът му трепереше. — Това съм аз, Ловен сокол. Ти си спомняш този син, който те обича толкова много, нали?

Сълзи се търкаляха по бузите на Чисто сърце. Тя протегна ръка към лицето на Ловен сокол и го погали.

— *Ne-ina*, как мога да не позная сина си? — изрече тихо, сетне отново се вкопчи в него. — Преди да те видя, бях напълно забравила миналото. Но, Ловен сокол, само един поглед към теб и всичко си дойде на място. Ловен сокол, заведи ме у дома. Моля те, заведи ме у дома. Трябва да посетя гроба на мъжа си.

Сълзи се стичаха и от очите на Ловен сокол. Не го беше грижа, че някой може да го види и да го помисли за мекушав като жалееща вдовица. Щастието му бе прекалено пълно, за да сдържи сълзите си!

— *Наа, Ne-ina*, този син ще те отведе у дома — прошепна й той. — Този син ще те заведе при гроба на съпруга ти. И този син ще те заведе да се срещнеш със своята снаха.

Чисто сърце се освободи от прегръдката му.

— Казваш, че тази майка сега има снаха? — Погледна нагоре към него с тъмните си, широко отворени очи.

— *Наа*, така е — усмихна й се Ловен сокол. — И ти ще я обикнеш така, както я обичам аз.

— Ти си изрекъл „клетва“ пред Нежен глас? — запита Чисто сърце, в гласа й звучеше надежда.

— Не. Не, Нежен глас. Друга жена изпълни живота ми с радост — изрече тихо Ловен сокол.

— Коя е тази жена? — запита печално Чисто сърце, разочарована от неговото решение.

— Скоро ще видиш, майко. — Ловен сокол гордо изпъчи рамене. — Скоро ще видиш.

— Толкова много съм изпуснала — сведе поглед Чисто сърце. — Толкова много.

— Не и нещо, което да не одобриш. — Ловен сокол улови ръцете й в своите. Не можеше да дочака да се завърнат и да запознае двете най-скъпи жени в живота си. Никога не бе мислил, че може да се случи.

Усмихнат, той се извърна и поздрави вожда Белязана ръка с прегръдка. Беше му трудно да повярва, че прави това с някой, който е бил негов враг през целия му живот — тридесет зими.

— *Наhou* — изрече гърлено той, когато отстъпи от вожда Белязана ръка. — Благодаря ти, че си се грижил за майка ми, докато тя е била болна. Със смирено сърце ти отправям покана да дойдеш в моето село и да влезеш като приятел, а не като враг. Би ли желал там да изпушим лулата на мира? Сега желанието ми е да отведе майка си у дома, а по-късно да изпушим свещената лула. Ще одобриш ли събиране за мир и приятелство.

— Сякаш вече е направено, приятелю мой — отвърна вождът Белязана ръка и направи над сърцето си знака на приятелството.

Ловен сокол кимна, сетне въздъхна щастливо и обгърна с ръка кръста на майка си. Поведе я към конете. Сега всичко в живота му изглеждаше наред. Нямаше нещо, което би могло отново да направи този свят грозен и жесток!

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Неочаквано гадене бе събудило Нежен глас. Когато се надигна на лакът, стана още по-лошо. Дори почувства вкуса на горчивия стомашен сок да се надига в гърлото ѝ.

Не искаше да събужда Дълга коса, затова тихичко се измъкна от леглото, нахлузи през глава широката кожена рокля и боса излезе навън в разпукващата се зора на новия ден. Когато се надигна нов позив за повръщане, тя прикри уста с ръка и затича през селото към блясъка на реката. Усети, че не би могла да издържи още дълго. Чувстваше се замаяна, гърлото ѝ пламтеше от ту надигащите се, ту спадащи вълни на горчивите сокове.

Когато най-накрая достигна реката, тя се свлече на колене и започна да повръща. Притискаше с ръка стомаха си, докато се напъваше, отново и отново и най-накрая вече нямаше какво да излиза.

Изпитваше слабост и замаяност, когато се отдръпна от замърсената вода и потърси облекчение по-нагоре, където реката течеше бистра и освежителна. Наплиска лицето си, дори отпи от шепи, сетне още веднъж. Започна да плакне уста, проми всяко ъгълче, докато най-накрая изчезна и последната следа, издаваща този неочакван и странен пристъп на прилошаване.

Беше приседнала на една туфа мъх край реката, държеше лице в ръцете си и бавно се полюляваше напред-назад. Все още се чувстваше замаяна, за да се върне в колибата на Дълга коса и твърде слаба за сутрешната баня в реката, затова остана да клечи на същото място още известно време. Трябваше да ѝ мине. Днес Ловен сокол щеше да се завърне с майка си! Нежен глас искаше да види Чисто сърце, така че сама да се убеди, че жената, която щеше да ѝ бъде свекърва, наистина е добре.

Макар и вече да знаеше, че никога няма да бъде по-близка с Чисто сърце, това не намаляваше ни най-малко възхищението ѝ от майката на Ловен сокол. Тази жена винаги бе била безкрайно добра

към Нежен глас. Дори я бе предпочитала пред останалите жени в селото, когато ставаше въпрос за съпруга на сина ѝ.

— Нищо не е така, както го искахме тя и аз — прошепна на себе си Нежен глас, а сълзите се стичаха от очите ѝ. — Толкова го обичах, Чисто сърце. Твоят син бе всичко за мен. Сега имам Дълга коса. Той е прекрасен, мил човек, но не е Ловен сокол. Как продължава да ми се иска синът ти да беше мой!

Така, потънала в болезнени мисли, Нежен глас не долови заглушените стъпки зад гърба си. И когато една ръка изникна отпреде ѝ и пръстите се склучиха върху устата ѝ, потискайки писъка, който тя се опита да издаде от дълбините на ужасената си душа, едва не припадна от уплаха.

Над тази ръка, заключила устата ѝ, очите ѝ се разшириха, когато съвсем осезаемо различи острието на ножа, който бе допрян в гърба ѝ. Това доведе уплахата ѝ до крайност и потисна всеки опит да се освободи.

— Не прави нищо, жено — изръмжа Франк. — Подчинявай се. В противен случай ще умреш.

Видя немощното ѝ кимване, което изразяваше, че разбира опасността, която я грози.

— Само да издадеш звук и няма да разбереш как ножът ти е отнел живота — предупреди я той.

Когато реши, че напълно е разбрала всичко, което е искал да ѝ каже, той бавно отпусна ръка и освободи устата ѝ, сетне я хвана за китката и я завъртя към себе си.

— Хей, ама ти си красавица! — изкиска се Франк. — Дори си по-хубава от Маргарет Джун. Ако не ми трябваше за друга работа, бих се поборичкал с тебе. — Свободната му ръка неочаквано се плъзна нагоре под роклята ѝ и скоро обхвана окосменото хълмче, там, където бедрата ѝ се събираха. Тя издаде стон на отвращение.

— Топла и мека — изрече Франк, прокарвайки пръсти по пухкавото възвишение. Нарочно потърси цепнатината и я откри, когато разгърна кичурчетата косми.

Нежен глас потрепери и очите ѝ гневно се свиха, когато той започна да търка палец о мястото, което обикновено ѝ доставяше такова удоволствие при докосване. Но пръстите на този мъж я караха да се чувства ужасно.

Пренебрегвайки опасната близост на ножа, Нежен глас бързо се отдръпна от Франк, придърпа дрехата си надолу и плътно се загърна.

— Палавница, а? — разсмя се Франк. — Отвращавам те, нали? Е, индианска жено, това никак не ме интересува. И не се тревожи, че ще те насиля. Умът ми е зает с много по-важни неща тази сутрин.

Нежен глас въздъхна с облекчение.

— Ако не си дошъл да ме изнасилиш, тогава защо си тук и прекъсваш сутринта на Нежен глас? — запита тревожно. Бореше се с нов пристъп на гадене, но не искаше да се унижава пред този непознат. Достатъчно унизително бе, че се намира в негово присъствие, че е негов пленник.

Беше започнала да се чуди на тези пристъпи на гадене. Разбираше, че може да са първите признаци на бременност. Мисълта, че може да е забременяла в един от редките случаи, когато се бе любила с Дълга коса, я накара да е по-предпазлива и да не се противопоставя на непознатия. Трябваше да направи каквото поиска от нея. В противен случай можеше да не успее да износи детето, което щеше да е съперник на децата на Ловен сокол.

Това, в случай че беше бременна, бързо размисли тя, надявайки се да е. Толкова много причини имаше да се нуждае от дете, заченато от насладата, която бе открила с Дълга коса. То не само щеше да скрепи тяхната връзка, но и щеше да докаже мъжествеността му пред неговия народ!

Да, тя осъзнаваше важността на една евентуална бременност, желаше другите, които нямаха късмет да създадат деца в късните години на живота си, да му завиждат, да завиждат на този мъж, който ѝ бе позволил всяка вечер да сгрява одеялата му.

— Не съм те избирал специално за изпълнението на моя план. — Франк държеше ножа до тялото си. — Но ти си първата индианка, която тази сутрин се завъртя насам. Затова ти ще ми помогнеш.

— Какво желаш да направи Нежен глас? — Инстинктивно Нежен глас обхвана корема си с ръка. Мълчаливо се молеше на Великата невидима сила в утробата ѝ да расте дете.

— Индианска жено, не става въпрос какво искам аз. — Франк запристъпя заплашително към нея. — Става въпрос какво ще направиш ти.

— Желаяш да направя нещо срещу своя народ, така ли? — Нежен глас беше нащрек.

— Не, не срещу твоите хора — отвърна Франк и забеляза объркване в очите ѝ. — Интересува ме бялата жена във вашето село — добави припряно. — Само бялата жена.

Очите на Нежен глас се разшириха, пулсът ѝ се ускори.

— Меги? — зададе въпроса тихо. — Тази, която народът ми сега нарича Очи на пантера?

— Очи на пантера? — Франк изви въпросително вежди, сетне се разсмя от сърце. — Да. Очи на пантера.

— Какво за нея? — Пулсът на Нежен глас бясно препускаше. Може би в лицето на този бял човек ще намери съюзник! — Какво искаш да направя?

— Трябва да намериш начин да ми я доведеш. — Франк повдигна брадичката ѝ с пръст. — Разбираш ли? Върви и я доведи, и внимавай никой да не те види. Нямах много време. Скоро всички в селото ще се мотаят нагоре-надолу, ще се занимават със своите работи. Не искам да ме виждат. Разбираш ли?

— Аа, да. — Нежен глас нетърпеливо закима с глава. — Но защо ти е тя?

— Не ми задавай въпроси. — Франк я завъртя и я тикна в посока на селото. — Върви сега. Доведи я. Намери начин да го направиш, без тя да разбере за мене. И побързай. Ловен сокол може да се завърне всеки момент.

Нежен глас кимна и бързо се отправи към селото, сетне спря и извърна въпросителен поглед към него.

— Ами бебето? Не искаш ли и бебето?

Франк замачка брадата си.

— Нейно ли е?

— Аа — отвърна Нежен глас. Сърцето ѝ силно биеше. Най-последно имаше възможност да се отърве едновременно и от жената, и от детето, което Ловен сокол бе приел като свое.

— Детето на червенокожия ли е? — Франк вкара ножа обратно в канията.

Нежен глас стисна зъби, когато чу определението „червенокожи“, но отхвърли антипатията си, заради своите собствени интереси и го изгледа замислено.

— В известен смисъл — промърмори тя. — Но в друг не.

— Какво, по дяволите, означава това! — Франк нервно прокара пръсти през косата си.

— Ще видиш. — Нежен глас се извърна и се втурна към селото. Трескаво обмисляйки, тя търсеше начин да изведе Меги от колибата, а също и детето. Вероятно Меги все още спеше, освен ако не беше станала за ранното кърмене на детето.

— Как бих могла да я накарам да тръгне с мен, без да събудя подозренията ѝ? — шепнеше си тя, докато приближаваше покрайнините на селото. За нейно облекчение все още никой не беше излязъл навън. Слънцето все още не се бе показало иззад планината, за да изпрати светлината си над отворите за пушека по върховете на типитата.

— Пейот. — Тя неочаквано се спря от осенилата я мисъл. — Ще приготвя питие от пейот за Меги. Ако все още спи, ще го наляя в устата ѝ, преди да има възможност да разбере какво става. Ако е будна, ще ѝ предложи чашка от напитката.

Свърна към една скала, където в кожена торбичка бе скрила останалата част от пейота, след като бе нахранила с него коня на Ловен сокол и го бе разболяла. Нежен глас отчупи няколко парчета от кактуса и върна кесийката в скривалището ѝ.

Разстла полите на дрехата си на земята, постави отгоре им кактусовите парчета и започна да ги надребнява с камък, докато се превърнаха във фин, едва забележим прах. Тя го събра в шепа, изправи се и се отправи към типито на Меги.

Край входното платнище се наклони и допря ухо, заслушана за шумове във вътрешността на вигвама. Когато не долови нищо, пропълзя вътре. С коварна усмивка се изправи над постелята на Меги и установи, че спи дълбоко, легнала на гръб.

Нежен глас отиде до кожения мех, който висеше току до входното платнище и в който държаха водата за пиене, и напълни половин чашка. Сетне сипа праха от пейота в нея, извърна се и с крадливи стъпки се запромъкна обратно към постелята на Меги.

Отпусна се бавно на земята, внимавайки да не докосне завивките и да разбуди Меги. Защото тя щеше да разкрие, че Нежен глас се готви да стори някакво зло.

Когато се настани удобно, тя се наведе над лицето на Меги и започна да налива течността в устата ѝ.

Очите на Меги мигом се отвориха, тя започна да се дави и се опита да се изправи, но Нежен глас седна отгоре ѝ, стисна я за носа с една ръка, а с другата продължи да излива останалата в чашката течност в съпротивляващата се уста на Меги.

Меги кашляше и плюеше. Блъскаше Нежен глас, в очите ѝ се четеше див ужас, когато усети, че главата ѝ започва странно да се върти. Почти изпаднала в безсъзнание, тя затвори очи и се отпусна.

Нежен глас не можеше да позволи на Меги напълно да загуби съзнание. Тя трябваше да върви, за да може да бъде отведена при белия мъж. А и едната ръка на Нежен глас трябваше да е свободна, за да може да носи Небесни очи. Струваше ѝ се невъзможно едновременно да се отърве и от Меги, и от Небесни очи. Сърцето ѝ биеше лудо при мисълта да е тази, която ще съобщи на Ловен сокол, когато се завърне, че жена му и детето му са изчезнали — вероятно отвлечени, докато са спали.

Оставила Меги по средата между съня и безсънието, тя се надигна, отиде при Небесни очи, уви внимателно детето в едно одеяло и го вдигна на ръце. Настани го сигурно в сгънатата си лява ръка, върна се при Меги и леко я побутна.

Очите на Меги се отвориха и тя пиански се усмихна на Нежен глас.

— Добро утро. — Езикът ѝ се плетеше. Погледът ѝ беше празен.

— Ела с мен. — Нежен глас улови Меги за ръката и я подкани да се изправи. — Разходи се с мен, Очи на пантера. Денят е толкова хубав, Очи на пантера...

— Хубав... ден...? — запъна се Меги и несигурно се изправи на крака. Кимна отмятайки глава на една страна. — Аа, хубав. Всичко е хубаво.

Нежен глас ѝ се усмихна злорадо.

— Много — и се засмя под мустак. — Само почакай да видиш колко е хубаво.

Меги се влачеше край Нежен глас, без даже да осъзнава, че тя е взела Небесни очи, нито че детето тъкмо започваше да хленчи от глад. Като в сън, със стъклен поглед тя заобиколи вигвама и се отправи към реката.

Когато пристигнаха при групичката дървета, където чакаше Франк, тя дори не го забеляза, още по-малко пък го разпозна. Вече не можеше да държи очите си отворени. Свлече се на земята в краката му и потъна в черната празнота на безсъзнанието.

Франк я побутна с върха на ботуша си. Изсмя се гърлено, сетне хвърли към Нежен глас лукава усмивка.

— Да ме вземат мътните, не си мислех, че си толкова бърза. — Прескочи Меги и пое детето от ръцете на Нежен глас. — Я да видим това нещо.

Небесни очи започна да плаче, докато Франк разгръщаше одеялата, закрили лицето ѝ. Той повдигна вежда, учуден да открие, че детето е с чертите на бял човек. — Хей, ама тя не е червенокожа — изрече и погледна въпросително към Нежен глас.

— На външен вид е бяла — обясни му тя. — Но във всичко останало се учи да бъде индианка.

Франк премести поглед върху Меги.

— Дори и тя е облечена като индианска жена. — Сетне сви рамене безразлично. — Ако е женена за червенокож, предполагам, че трябва и тя да се държи като такава.

— Може ли сега Нежен глас да се върне в своя вигвам? — осмели се да попита тя.

— Не бързай толкова — погледна я мрачно Франк.

Сърцето на Нежен глас прескочи един удар.

— След като ти помогнах, ти все така се каниш да ми сториш зло. — Тя заотстъпва назад.

— Хайде сега, не говори така — успокой я Франк. — Просто си ми нужна още малко.

— Какво е то? — запита напрегнато Нежен глас.

— Трябва да ми помогнеш да заведем Меги и детето в моето скривалище. После можеш да си вървиш. Знаеш, че ако кажеш на някого за мен, ще намеря начин да ти забия ножа, така че повече да не можеш да кажеш и дума.

— Нежен глас е щастлива да се отърве от бялата жена и детето — гордо вдигна брадичка тя. — Нежен глас никога няма да каже къде са отишли или с кого. Нежен глас се радва, че нея я няма. В моя живот тя донесе само нещастия.

— Момиче на място — реагира Франк. Той се приближи до Нежен глас и ѝ подаде детето. — Ти ще го носиш. Аз ще нося Меги. После можеш да се върнеш в твоя вигвам, сякаш нищо не се е случило.

Нежен глас бавно люлееше Небесни очи, опасяваше се, че писъците ѝ могат да събудят някого. Поглеждаше нервно през рамо, успокояваше се, че в селото все още нямаше никакво раздвижване.

После тръгна след Франк, който се заизкачва по високия хълм, на достатъчно разстояние от селото.

След като оставиха Меги и детето на одеялата край огъня в пещерата, Франк постави ръка на кръста на Нежен глас и я привлече към себе си.

— Би трябвало да ти покажа как люби бял човек, но времето не го позволява — изрече, но въпреки това притисна с устни нейните в една садистична целувка.

Нежен глас се заизвива да се освободи и яростно се втрени в него, като избърсваше уста с opakото на ръката си.

Сетне се извърна и побягна от пещерата и не се спря, докато не достигна безопасността на вигвама на Дълга коса, в който той продължаваше да спи дълбоко като новородено.

Дишаше тежко, но се овладя бързо. Разсъблече се и се изкатери в постелята, свивайки се до него. Тази сутрин имаше толкова много причини да бъде щастлива, че притвори очи и още по-плътно се притисна в гърба на Дълга коса. Беше пропъдила от живота си Меги и нейното дете. А може би щеше да даде живот на свое!

Ако детето бъде син, колко щеше да е почитано от арапахите, защото щеше да е син на човек, някога вожд и все още водач, благороден и велик.

— Син — прошепна тя и плъзна ръка надолу по корема си. — Син...

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Франк остави детето. Письците късаха нервите му. Той непрекъснато поглеждаше към входа на пещерата, опасяваше се, че някой може да се окаже наблизо и да чуе плача. Имаше два начина да го накара да млъкне. Можеше да го задуши или пък да го нахрани. Побиха го тръпки от мисълта да отнеме детски живот, така че трябваше да намери начин да я нахрани.

— Маргарет Джун — прошепна, вторачил поглед в жената, която все така го възпламеняваше при спомена за кратката им среща. Беше се надявал, че тя ще участва активно и ще се наслаждава на акта. Вместо това се оказа, че тя не го желаше.

Вбесен, той я бе обладал набързо, гневно...

С блеснали от гняв очи и стиснати челюсти Франк се пресегна за манерката с водата. Усмихна се злорадо, изправи се над Меги и бавно започна да излива водата върху лицето ѝ. Щеше да направи всичко, за да я разбуди и да нахрани детето.

И тогава?

Щеше да разбере как стоят нещата с парите.

Студената вода разбуди Меги. Тя плюеше и бършеше лице. Водата смъдеше в носа ѝ и я давеше, когато се стичаше в гърлото ѝ.

Франк хвърли манерката настрана. Коленичи над Меги, разтърси главата ѝ и я повдигна. Погледите им се срещнаха, тя отри последните капки от очите си и бавно излезе от летаргичното си състояние.

— Маргарет Джун, Маргарет Джун — подигравателно повтаряше Франк. — Погледни се. Само се виж. Ако беше останала с мен в Канзас Сити, щеше да си облечена в най-фина коприна и да живееш в разкош. А тук живееш сред диваци — изглежда, ти самата си се превърнала в такава.

Меги го гледаше и не вярваше на очите си. Беше започнала да възвръща възприятията си, но нямаше спомен за случилото се и как се е оказала в ръцете на същия този човек, който преди много месеци се бе възползвал от нейната невинност.

— Франк! — възкликна тя и пребледня. — Господи, Франк! Ти ме намери!

Опита се да се надигне от земята, но краката ѝ все още не я държаха. Паметта ѝ се възвърна в същия миг. Припомни си как Нежен глас се беше изправила над нея във вигвама и носила я караше да поеме някаква течност. Спомняше си, че се бе опитвала да отблъсне Нежен глас, но сънливостта я бе завладяла прекалено бързо.

За малко Небесни очи бе престанала да плаче, но сега отново избухна във високи, гладни писъци и хвърли Меги във вихър от ужас и отчаяние. Дъщеря ѝ бе също похитена.

Съзнанието, че животът на дъщеря ѝ се намира в опасност, даде сили на Меги да се отскубне от Франк. Непохватно тя се изправи на крака. Не ѝ се наложи дълго да търси детето. Плачът на Небесни очи я отведе право при нея.

— Нахрани проклетото зверче и го накарай да млъкне — нареди Франк и ѝ помогна да стигне до Небесни очи. — Сетне имаме да обсъдим някои работи с теб.

— Нямам какво да обсъждам с теб — стрелна го Меги с отровен поглед. — Веднъж избягах от теб. Пак ще го направя. И Господ да е на помощ на Нежен глас, когато разкажа на Ловен сокол какво ми е сторила... и на Небесни очи.

— Ни най-малко ме е грижа какво ще се случи с тази хубавичка червенокожа, която ми доведе теб и детето — сви рамене Франк. — Всичко, което искам са парите, които ми открадна. И, прекрасна лейди, възнамерявам да ги получа.

Меги се наведе и грабна Небесни очи. После седна край огъня. Пресегна се за одеяло и покри тялото си отпред, преди да разголи гърдта си. Не искаше Франк да зърне някоя част от тялото ѝ, която отново би събудила апетита му.

Сега обаче той не мислеше за удоволствието, което тя можеше да му достави. Алчността го бе довела чак от Канзас Сити. Беше пропътувал много мили, дори се бе излагал на опасност, само и само да открие нея и парите. А и на нея идеално ѝ вършеше работа да му ги даде, ако това означаваше, че никога повече няма да го види. Той щеше да получи парите. А тя щеше да получи спокойствие.

Сложи Небесни очи на гърдата си и се вторачи във Франк, който бе коленичил от другата страна на огъня и наблюдаваше как се храни

детето.

— Отметни проклетото одеяло, искам да виждам по-добре — изръмжа ѝ той. — Дай да видя гърдите ти, Маргарет Джун, и как детето суче.

— Веднъж вече си ги виждал, няма да ги видиш повече — тихо просъска Меги. — А ако толкова много желаеш да видиш как се храни дете, ожени се и имай свое.

Още в момента, когато изричаше това ѝ се искаше да се бе въздържала. По начина, по който той изучаваше детето, можеше да се разбере, че пресмята на колко месеца би могло да е то. Може би проумяваше, че не е необходимо да се жени, за да има дете. Щеше да разбере, че вече е станал баща.

Изпита облекчение, когато той сви рамене и я изгледа с блеснал поглед.

— Къде са проклетите пари, Маргарет Джун? — изрече, а гласът му прозвуча като ниско и заплашително съскане.

Беше ѝ крайно неприятно да се подчини на заповедите на този човек. В Канзас Сити тя бе взела онова, което ѝ принадлежеше по право. Тогава бе имала чувството, че притежанието на парите е единствения начин да преодолее това, което Франк бе сторил не само на нея, но и на баща ѝ.

Но сега нямаше друг избор, трябваше да му ги даде. Не можеше да позволи Франк Харпър да разруши живота на дъщеря ѝ.

Ето защо нямаше да ѝ е неприятно да върне чантата с парите на Франк, всъщност дори щеше да е доволна, че се отървава от нея. Тя я заплашваше като буреносен облак, защото не ѝ се искаше да разказва на Ловен сокол за поредната тайна, скрита от него.

— Заровила съм ги — инатливо отвърна на погледа на Франк.

— Къде? Кажи ми къде са? Аз ще ида да ги взема.

— Можеш да ги получиш само ако ми позволиш аз да ги донеса — изрече предпазливо Меги. — Но най-напред трябва да заведе дъщеря си на безопасно място.

— Тя ще остане с мен — изръмжа Франк, присвил очи. — Тя е гаранцията, че ще се върнеш с парите, а не с банда червенокожи.

— Не съм съгласна с тези условия — отвърна сковано тя.

— Доколкото виждам, нямаш избор — потърка се по брадата Франк. — Къде са, Маргарет Джун? Къде са парите?

— В... във вигвама — преглътна тя. — Закопани във вигвама.

— Е, какво чакаш? — Франк направи жест с ръка. — Губим време. И запомни, че никой не трябва да те види, когато отиваш във вигвама за парите. — Той извърна леденосиния си поглед към нея. — Не искам някой да се намеси. Разбираш ли? Оня дивак, с който живееш. Знам, че него го няма. Ако се върне, докато вземеш парите, излъжи. Измисли нещо, каквото и да е, но да пристигнеш тук с парите.

Франк се изправи в целия си ръст и се приближи, за да клекне край нея. Грабна Небесни очи от гърдата ѝ и я задържа на една ръка разстояние.

— Детето ми! — едва успя да прошепне Меги. — Върни ми детето.

— Искаш я, нали? — изкикоти се Франк. — Върви и донеси парите и ще ти я върна невредима. Кажеш ли на някого, че съм тук, и тя ще умре.

Меги беше наясно, че той е решен на крайности, затова кимна в съгласие. Тя закопча роклята на гърдите си, без да изпуска от поглед Небесни очи, която успокоена издаваше сладки, гърлени звуци, махаше ръчички и риташе с крачета.

— Ще направя каквото искаш — промълви. — Но първо *трябва* да ми дадеш детето. Не мога да я оставя при теб. Просто не мога.

— Да не мислиш, че изминах целия този път, за да позволя на една жена да ме измами? — Франк бавно зави Небесни очи с одеялото, остави открито само лицето. — Не. Хич не си мисли. А сега прави каквото ти казвам. Върви и донеси парите, ако искаш да си получиш дъщерята.

— А след това ще ни оставиш ли да си идем свободно? — запита Меги и се изправи непохватно, защото действието на пейота не беше изчезнало напълно.

— Ако ти е скъп животът на детето — Франк бавно сведе поглед към Небесни очи, — и твоят, трябва да обещаеш, че с нищо няма да попречиш да си тръгна невредим. Не стане ли така, ако диваците ме пленят, ще намеря начин да се освободя, ще се върна и ще убия първо детето ти, а после и теб. — Той се изсмя гърлено. — Но, Маргарет Джун, най-напред ще те изнасиля. Най-напред ще се позабавлявам с теб и после ще те убия. С удоволствие ще прокарам ножа си през това твое измамно сърце.

— Не съм аз тази, която е способна да измами. — Меги приближи лице към неговото. — Ти си най-безчестния мъж, който познавам.

— Парите, Маргарет Джун — ядно изрече Франк. — Върви и донеси проклетите пари. Само това ме интересува. Твоят дивак може да притежава тялото ти. Когато се върна в Канзас Сити, мога да имам всяка красива лейди, която си пожелаея.

Меги се изплю в краката му.

— Жал ми е за всяка жена, която позволи да я омаеш и да я заведеш в леглото си. Отивам и ще донеса парите. Само, моля те, не наранявай дъщеря ми. — Вдигна поглед към него. — Обещай ми, че няма да сториш зло на Небесни очи?

— Всичко зависи от теб. — Франк следеше всяка мимика на лицето ѝ. Отново бе запленил от нейната красота. В действителност и сега я желаше така, както я бе пожелал преди всичките тези месеци. Можеше и да промени плановете си. Можеше и да я вземе със себе си. Веднъж като пристигне в Канзас Сити и като види какво е загубила, докато е живяла в индианска колиба, може и да реши да приеме живота, който той ще ѝ предложи.

— Няма да се бавя — извърна се Меги и се приготви да тръгне.

— Колко пари са останали? — запита Франк и тя се спря, за да се извърне към него.

— Не толкова, на колкото се надяваш — отвърна и инатливо вирна брадичка.

— Ти, курво... — пристъпи той към нея.

Тя изтръпна, когато видя колко силно е стиснал Небесни очи. Бързо вдигна поглед към него и се усмихна насила.

— Само се шегувах, Франк — изрече припряно. — Има достатъчно, така че да не ти се налага да работиш до края на дните си. Аз... аз скрих парите от моя съпруг. Той не е похарчил и пени. Скрих ги и от Ловен сокол. Той дори не знае, че те съществуват. — Тя пристъпи към него. — Моля те, Франк — започна тя, — отнасяй се внимателно с дъщеря ми. Към нея са се отнасяли само нежно. Моля те.

— О, върви — Франк отпусна хватката върху Небесни очи. — Никога през живота си не съм наранявал дете. Господ да ме убие, ако това бъде първото.

— *Na'hou* — промълви Меги. — *Na'hou*.

— Що за врели-некипели си научила в това индианско село? — повдигна вежди Франк.

— Току-що ти благодарих на езика на арапахите — отвърна Меги и се отдалечи от него. Радваше се, че силата се връща в нозете ѝ. Но сърцето ѝ се късаше от тревога за дъщеричката.

И само мисълта за Нежен глас и нейната роля в цялата тази работа накара кръвта ѝ да кипне. През цялото време, докато е живяла с Дълга коса, тя го е мамела! Изобщо не го обичаше, желаше единствено Ловен сокол. Затова бе стигнала толкова далеч. Не бе се отказала да привлече индианския вожд в живота си. Дали се надяваше, че Франк ще убие и нея, и детето?

— Ще плати — промълви Меги. Краката ѝ укрепваха, а гневът ѝ нарастваше. — Как можа да направи всичко това? Само човек, изпълнен с лукавство, може да стигне толкова далеч в желанието си да премахне пречките по пътя си.

Мислите ѝ отлетяха към Ловен сокол. Какво ли щеше да направи, когато научеше за Нежен глас? И Дълга коса! Старият човек! Беше жестоко така да му се подиграе!

— Няма значение, всички трябва да научат за нея. — Меги поклати глава.

Сетне мислите ѝ се съсредоточиха върху Небесни очи и този, в чиито ръце се намираще в момента. Само от нея зависеше да получи дъщеричката си невредима.

Парите. Проклетите пари. Сега ѝ се искаше никога да не ги бе взимала. Изобщо не ѝ бяха донесли спокойствие и сигурност.

Донесоха ѝ само душевна мъка и тревоги.

Когато Меги навлезе в покрайнините на селото, пулсът ѝ се ускори, защото осъзна, че няма да може да го прекоси незабелязано. Димът вече се извиваше над отворите на типитата. Дочуваше гласове да долитат от центъра на селото, където към обичайния огън на открито добавяха нови дърва. Долавяше детски смях и игри. Дори и сега усещаше погледи върху себе си!

Меги спря и бързо се извърна. Погледът ѝ срещна ужаса в очите на Нежен глас, която се беше втренчила в нея скрита в сянката зад вигвама на Дълга коса.

За миг за тях двете времето сякаш спря. Въздухът бе зареден с напрежение. Дишането им излизаше пресекливо: на Меги — от чиста

омраза, каквато само Франк някога бе събудил в сърцето ѝ, а сега и Нежен глас.

Отправи се със ситни стъпки към индианката, докато тя, препъвайки се, заотстъпва назад.

— Как можа да сториш това на мен и дъщеря ми? — Сега Меги забърза, за да не изостава от Нежен глас, която все повече ускоряваше стъпка. — Не вярвах, че си *толкова* лоша.

Сякаш стотици барабани блъскаха в гърдите на Нежен глас — така силно биеше сърцето ѝ. Въобще не бе помисляла, че на Меги ще ѝ позволят да се върне в селото. Решила бе, че най-накрая се е отървала от бялата жена.

А ето я сега тук.

Сега всички щяха да узнаят! Сега беше без значение, че Ловен сокол ще я намрази. Но заради детето, което носеше в утробата си, тя нямаше да понесе Дълга коса да я изхвърли от живота си и от скъпото ѝ село.

— Той те е пуснал? — пророни Нежен глас. — Защо? — Сведе поглед към празните ръце на Меги, сетне рязко вдигна отново глава към лицето ѝ. — Детето? Той е задържал детето?

— Какво те е грижа за детето? — Гласът на Меги бе тихо и заплашително съскане. — Ти измъкна дъщеря ми от сигурността на люлката и я предаде в ръцете на този измамен и отвратителен човек.

Сякаш някаква сигнална лампа започна да примигва в мозъка на Меги и да я предупреждава. Осъзна, че губи твърде много ценно време в разговори с Нежен глас.

Това щеше да стане по-късно! След като Небесни очи отново се намереше в безопасност!

— Ще се погрижа по-късно за теб — спря се тя.

Нежен глас взе да хленчи широко отворила очи.

— Моля те, не казвай!

— Ще кажа — изрече през рамо Меги, докато припряно се отдалечаваше от нея. — Можеш да бъдеш сигурна в това.

Очите на Нежен глас се изпълниха със сълзи. Тя продължи да върви заднешком. Дъхът ѝ пресекна, когато се спъна в едно от въжетата на издигнатото наблизото типично. Непохватно се свлече на земята.

В същия миг окаменя, сетне ръцете ѝ обхванаха корема и тя се замоли на Великата невидима сила падането да няма лоши последици за нея и детето. Сега ѝ оставаше само това дете. Нямаше друг избор, трябваше да избяга от гнева на Ловен сокол, а и на скъпия и обичан Дълга коса.

Остана още известно време седнала, полюляваше се бавно напред-назад, свила колене до гърдите си.

— Какво направих? — приплака и сълзите отново изпълниха очите ѝ. — О, Велико тайнство, какво направих?

Не след дълго се надигна. За малко остана загледана в задната стена на вигвама на Дълга коса, сетне, повесила глава, напусна селото. Не знаеше къде да отиде. Надяваше се единствено някое от племената, живеещи наблизо, да се смили над нея и да я приеме с обещанието да не разкрива местонахождението ѝ пред Ловен сокол.

— Ута — прошепна и избърса стеклите се по бузите ѝ сълзи. — Те взеха Чисто сърце. Аз съм по-млада. За тях ще съм някой, който ще носи много повече дърва за огрев и ще готви много повече храна. Да, ще отида при ута.

Ръката ѝ отново легна върху корема. През последния месец кръвта не бе идвала. Не изпитваше никакво съмнение, че в утробата си носи дете, и беше горда, защото бе дете от човек, когото обичаше... когото обожаваше. Беше на Дълга коса!

Не можеше да престане да мисли за детето и за бъдещето. За ута то нямаше да има никаква стойност, докато арапахите щяха да очакват от него велики дела.

— Дълга коса — изплака, — ами Дълга коса? Дали ще ме намрази?

Меги вървеше през селото. Надяваше се никой да не забележи напрежението в усмивката ѝ или скованата ѝ походка. Поздравяваше жените, запътили се по своите сутрешни грижи. Изглежда орела, кацнал пред вигвама. Докато я наблюдаваше да приближава, в погледа му се четеше нетърпение — той очакваше храна.

— Съжалявам, прекрасна птицо — промълви Меги, — не сега.

Когато влезе във вигвама, нямаше търпение всичко да приключи и да се завърне при Небесни очи. В паметта ѝ отново нахлуха

откъслечни картини от последното ѝ пребиваване тук — как се беше борила с Нежен глас, как Нежен глас бе решила, че това е краят на Меги, и намесата ѝ в живота на младата индианка. Тя изобщо не можеше да предположи, че интересът на Франк не е насочен към Меги и че Меги ще се върне във вигвама.

Трябваше да изхвърли Нежен глас от мислите си и да измъкне парите от скривалището им. Последното нещо, което искаше, бе да намесва Ловен сокол в тази работа. Ако той се появеше и ѝ се наложеше да му разкаже всичко, нямаше никаква представа как биха могли да се обърнат нещата и дали щеше да успее да спаси Небесни очи от Франк. А заплахите му я бяха дамгосали, също както прастарите листа оставяха отпечатани в скалите и камъните.

Когато забърза към задната част на типито, пулсът ѝ препускаше от вълнение. Коленичи край купчината завити на руло вързопи. С нетърпеливи пръсти отхвърли един, после втори и повдигна рогозката, под която само на няколко сантиметра дълбочина, заровени в пръстта, се намираха парите.

Започна да отмахва пръстта и скоро чантата се показва. Изглеждаше ѝ някак странно, че отново я вижда. Толкова много неща се бяха случили, откак я бе измъкнала от скривалището ѝ в кокошарника. Изглеждаше сякаш е минала вечност; едно минало, забравено, когато чувствата ѝ към Ловен сокол разцъфнаха.

Пусна чантата в скута си и започна да заглажда пръстта над дупката, която бе останала след изваждането ѝ. В бързината да скрие измамата от Ловен сокол не бе чула тропота на пристигащите в селото коне, нито пък бъркотията, настъпила, когато хората се скупчиха около онези, които бяха пристигнали.

Ловен сокол помогна на майка си да слезе от коня. Усмиваше се широко, докато хората се събираха около нея и един след друг я прегръщаха. Извърна поглед към своя вигвам. Питаше се защо ли Меги не е излязла да го посрещне.

Остави майка си. Сърцето ѝ бе преизпълнено с веселие и обич, защото хората продължаваха да ѝ се радват, и се отправи към колибата.

Когато пристъпи вътре, се спря изненадан. Защо ли Меги запълва с пръст някаква дупка в пода?

Погледът му се премести и спря върху черната чанта, която лежеше в скута ѝ. Не я бе виждал по-рано. Какво ли беше? И защо изглеждаше толкова важна за Меги?

— Очи на пантера? — изрече той и продължи навътре.

Сърцето на Меги се преобърна, когато чу гласа му. Тя се вкопчи в чантата и му отправи една принудена усмивка, изпълнена с вина.

Сетне я заля вълна на страх. Ловен сокол. Щом той бе тук, то... о, как ли щеше да отиде и да спаси дъщеря си?

Ужасът от това, което можеше да се случи, ако бъде принудена да разкаже на Ловен сокол всичко, се възвърна!

А знаеше, че сега вече няма друг избор.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Сърцето ѝ биеше лудо, почувства как се вкаменява, сякаш бе дете, току-що заловено да бърка в буркана със сладко. Съжаляваше от дъното на душата си, че не бе разказала на Ловен сокол за пътната чанта с парите. Сега бе най-неподходящото време да се бави с обяснения!

Детето ѝ бе при човек, който бе истински дявол.

Колко глупаво от нейна страна да остави при каквито и да било обстоятелства Небесни очи с Франк. Щом той можеше да падне толкова ниско, че да извърши изнасилване, защо ли да не навреди на скъпоценната ѝ дъщеричка?

Зави ѝ се свят при тази мисъл. Но същевременно тя я подтикна към действие и Меги се изправи и заговори:

— Ловен сокол, моля те остави ме да тръгна, без да ти обяснявам нищо — замоли го Меги. Не искаше да остава по-дълго далеч от дъщеря си. — Скъпи, ще ти обясня по-късно. Моля те... остави ме да мина. Животът на дъщеря ни е в опасност.

Ловен сокол хвърли бърз поглед към празната люлка, после пристъпи напред. Стисна раменете ѝ и напрегнато я загледа в очите.

— Къде е дъщеря ни? — изръмжа, сетне сведе поглед. — И какво е това, което притискаш толкова здраво към гърдите си?

Сълзи нахлуха в очите на Меги. Разбираше, че няма избор и трябва да му обясни. Мълчаливо се замоли на своя Бог и на Великата невидима сила на Ловен сокол! Ако само му беше казала истината!

— Небесни очи и аз бяхме заставени да отидем при един мъж от моето минало — изрече най-последно Меги. — Той задържа Небесни очи, докато аз... докато аз...

Премести поглед върху чантата и мълчаливо я прокле!

— Докато...? — Ловен сокол леко я разлюля, за да я накара да продължи. — Разкажи ми всичко и тогава Ловен сокол ще иде за Небесни очи! Но трябва да знам всичко, за да мога да стигна до този мъж, без нищо лошо да се случи на дъщеря ни.

— Трябва да върна чантата с парите на Франк и тогава... тогава той ще ми върне Небесни очи — избъбри Меги, а с поглед жадно следеше всяка мимика по лицето на Ловен сокол с надежда да узнае истинските му чувства за нещата, които му бе разкрила.

— Пари? Не знам нищо за пари. — Ловен сокол въпросително изви вежди. — Никога не си ми казвала за тези пари. Защо си го крила от мен? Та колко пъти разменяхме тайните на сърцата си?

Ридание се надигна в гърлото на Меги, когато видя болката, която бе причинила на Ловен сокол.

— Скъпи, толкова съжалявам — изрече, а сълзите вече се стичаха по лицето ѝ. — Ще се опитам да ти обясня бързо, защото, скъпи мой, трябва да се върна в пещерата и да разменя парите срещу дъщеря ни.

— Пещера? — Пръстите на Ловен сокол се стегнаха върху раменете на Меги. — Знаем една пещера на върха на хълма, който се намира край селото. Там ли е човекът? И той държи дъщеря ни като заложник?

— Да, той и дъщеря ни са там. — Побиха я тръпки, когато той гневно отпусна хватката си и сковано се отправи към мястото, където държеше оръжията.

Ръката му хвана една пушка, сетне я пусна и вдигна късия бизонски лък, двойно извит, с тетива от сухожилие и жилава дървена част.

Решително праметна колчана от боброва кожа през рамо — той бе изпълнен с дебел сноп стрели.

Върна се при Меги.

— Можеш да обясниш останалото на този свой съпруг по-късно — изръмжа той. — Ще взема много воини и ще ида за нея!

Меги пусна чантата на земята и улови Ловен сокол за ръката. Спря го тъкмо когато се готвеше да излезе.

— Не! — извика тя. — Почакай! Той обеща, че ще ми върне Небесни очи и после ще си иде. Моля те, Ловен сокол. Нека не правим нищо. Толкова се страхувам за дъщеря ни! Той е изключително зъл човек — способен на престъпления, които все още не съм ти разкрила.

— Престъпления! — просъска през зъби Ловен сокол. — Може би този съпруг не иска да знае за тях, защото от очите ти разбирам, че

не за първи път си негова жертва. Душата ми ще е дълбоко наранена да научи най-лошото, което ти е сторил!

Меги сведе поглед към земята, отново се почувства засрамена, че не му е признала всичко. Още тайни! И накрая, когато научеше всичко, щеше ли да продължава да я иска за своя съпруга? Или ще бъде отхвърлена, загубила абсолютно всичко също като Нежен глас?

Макар че, доколкото познаваше Ловен сокол, обичта му бе неизчерпаема, той бе способен да разбере. Когато му разкажеше всичко, тя се надяваше, че той ще я вземе в обятията си и отново ще се закълне, че ще я защитава от всички бъдещи заплахи. Защото освен Небесни очи и детето, което носеше в утробата си, Ловен сокол бе човека, който изпълваше нейния свят!

Да живее без него, означаваше да живее в пустота.

— Казваш, че е зъл, а се доверяваш на думите му, че няма да стори зло на тебе и детето, след като му върнеш торбата с парите? — Ловен сокол се разсмя подигравателно. — Жено моя, ти си по-наивна, отколкото си е мислел този съпруг. Този човек... този човек, който държи нашата дъщеря като залог... няма да ти позволи да си идеш от него. Той или ще убие и теб, и Небесни очи, или ще те насили да тръгнеш с него. — Ловен сокол склони лицето си до това на Меги. — Този съпруг и баща няма да позволи това да се случи. — Изрече го през стиснати зъби.

— Но какво можеш да направиш? — Меги се наведе да вдигне чантата. — Той ще те види. И тогава със сигурност ще убие и мен, и Небесни очи.

— Ти също ще трябва да участваш в плана. — Ловен сокол нежно я улови за ръката и я поведе навън. — Ще се върнеш в пещерата заедно с парите. Аз ще събера воините си и ние ще обградим мястото, без той да разбере. Ще е твърде погълнат от това, което си му занесла, за да забележи, че и други са те последвали.

Вниманието на Меги бе тутакси привлечено от тълпата хора, които бяха наобиколили една индианка арапахо, която тя не бе виждала по-рано. Сети се, че това е майката на Ловен сокол. Обзе я радост, че най-накрая той я е открил и че тя вече е в безопасност и със здрав разум.

Но ръката на Ловен сокол, която я подтикваше към тълпата я върна към опасността. Всички се извърнаха и го погледнаха, когато той

пристъпи в средата на събралото се множество. Меги усещаше погледа на майка му, който я изучаваше.

Не отвърна на този поглед, защото моментът не беше подходящ за поздравления и размяна на усмивки. С всеки изминат миг смъртната опасност над Небесни очи се увеличаваше.

Тя вдигна поглед към могилата и внезапно изпита ужас, че Франк може да я съзре сред хората. Да види, че Ловен сокол е тук и говори с воините си, давайки им наставления.

Извърна изпълнени с уплаха очи към Ловен сокол.

— Трябва да побързаме — заекна тя. — Ловен сокол, вече прекалено дълго се забавих.

Той кимна разбиращо, наклони се надолу и докато всички останали мълчаливо ги наблюдаваха ѝ обясни какво трябва да направи и какво щяха да направят той и неговите воини, за да измъкнат Небесни очи от Франк и да спасят нея.

— Ами ако не стане? — запита тя, а сърцето ѝ препускаше. — Ако той заподозре, че пещерата е обградена? Вече ми каза, че в такъв случай ще ме убие. Щял да ме промуши с ножа си и тогава... и тогава щял да убие и дъщеря ни.

Внезапно Ловен сокол я взе в прегръдката си и я притисна силно.

— Моят *h-isei*, моя прекрасна Очи на пантера, нима не знаеш, че твоят съпруг няма да позволи да ти се случи нищо — нито на теб, нито на нашата дъщеря? Довери ми се. Върви. Направи както ти казвам.

За миг Меги остана вкопчена в него, а чантата пречеше на прегръдката им. После се изплъзна, втурна се през тълпата и извън селото. Вървеше и не откъсваше поглед от могилата, а ударите на сърцето ѝ бяха съпроводени с болка.

Когато стигна стръмния скат, тя се спря и се извърна да погледне през рамо. Опитваше се да зърне Ловен сокол и воините му.

Но от тях нямаше и следа. Краката ѝ омекнаха при мисълта, че те може да не стигнат навреме до нея и Небесни очи. Сетне събра сили и заизкачва стръмнината. Скоро вече влизаше в пещерата, но в тъмнината не можеше да се движи достатъчно бързо. Изпита облекчение, когато най-накрая съзря на стената златистите отражения на огъня, а сетне отново зърна дъщеря си.

Меги спря сепната, беше объркана и озадачена от гледката, която се разкри пред нея. Франк седеше край огъня и както изглежда,

забравил всичко и всеки, освен малкото вързопче в ръцете си. Той бавно люлееше детето напред-назад и тихичко ѝ пееше.

Меги залитна и се подпря на близката стена. Беше поразена да види Франк в тази светлина. Той винаги бе бил толкова студен, така закоравял човек, който сякаш нямаше чувства към друг, освен към себе си. А сега пееше на Небесни очи и я полюляваше.

„Като че ли му принадлежи“ — помисли Меги и страх вкопчи сърцето ѝ.

Ускори крачка и скоро се изправи пред погледа му. Хвърли пътната чанта край Франк, а после протегна ръце към него.

— Дай ми я, Франк. Донесох парите. Сега ми дай детето.

— Не толкова бързо — изрече той и бавно се изправи на крака. Небесни очи беше сгушена в сгънатата му лява ръка. — Отвори чантата. Да видим парите.

— Парите! — настръхна Меги. — Това ли е единственото, за което си в състояние да мислиш? Разбира се, че е това. Докато беше жив баща ми, ти най-безсрамно го мамеше и му взе всичко, което успя. Когато умря, ти направи същото с мен, с неговата дъщеря. — С треперещи от гняв ръце тя коленичи до чантата и я отвори. — Ето — изфуча и отново се изправи. — Сега доволен ли си?

— Изглежда всички са тук — отвърна Франк, който оглеждаше банкнотите, втренчил поглед в подредените и навързани купчинки. Сетне вдигна очи нагоре. — Това, което не разбирам, е, защо не си ги похарчила, когато се омъжи за фермера? — Той отново лекичко залюля Небесни очи, защото тя започна да мърда. — Живяла си толкова бедно. С тези пари си могла да си построиш голяма къща.

— Тези пари са омърсени. — Очите на Меги бяха приковани в Небесни очи. Чудеше се как да се измъкне от Франк, преди да е пристигнал Ловен сокол. — Съжалявах, че съм ги взела. Днес с радост се отървавам от тях. — Тя направи пауза, сетне отново протегна ръце към Франк. — Моля те, Франк — изрече тихо. — Ти обеща да ми я върнеш. Хайде, дай ми я.

Франк гърлено се разсмя.

— Нима наистина си повярвала, че ще ти върна детето и ще ти позволя да си тръгнеш? — Гледаше я с присвити очи. — Би трябвало да застрелям и двете ви, но вместо това реших да ви заведа в Канзас Сити. Ти ще бъдеш прекрасна булка. — Той хвърли разнежен поглед

към Небесни очи. — Изведнъж заобичах хлапето. — Той отново погледна Меги. — Но ако ще живее под покрива ми като моя доведена дъщеря, да ме вземат дяволите, ако не сменя името ѝ с нещо не толкова дивашко.

Отчаянието се надигаше у Меги. Беше така обърквана, че ѝ бе трудно да се съсредоточи. Едно нещо обаче беше сигурно — трябваше да скъта детето на сигурно място — в ръцете си и при това бързо. Ловен сокол скоро щеше да бъде тук. Небесни очи трябваше да е далеч от опасностите, ако във въздуха започнеха да летят стрели или куршуми.

— Отказвам да дойда с теб — гордо вирна брадичка Меги.

— Тогава ще трябва да умреш — сви рамене Франк.

— Ако така е писано, то нека да стане — отвърна Меги и сърцето ѝ силно заби при мисълта какво може да се случи, ако Ловен сокол не побърза.

— Нима избираш смъртта пред това да живееш с мен? — На Франк не му се вярваше. — Нима докосването ми те отвращава толкова много?

— Абсолютно. — Гласът на Меги бе станал пресеклив. Потрепери, когато си представи отвратителната картина.

— Ами тогава предполагам, че не ви остава никакъв избор. Трябва да се погрижа това да не се повтаря, но и трябва да се погрижа *никой друг* мъж да не ти се наслаждава — изрече Франк и сведе поглед към Небесни очи. — Малко човече, майка ти току-що подписа смъртния ти акт.

— Съмнявам се — намеси се Меги предпазливо. Съзнаваше, че може би все пак съществува начин да спре обзелата го лудост, особено ако Ловен сокол не се появеше скоро. — Със сигурност няма да унищожиш собствената си кръв и плът.

— Какво искаш да кажеш? — Франк вдигна объркан поглед към Меги.

— Изглежда, храниш някакви чувства към детето ми. — Меги направи крачка към Франк. — Разгледа ли добре очите ѝ? Забеляза ли нещо познато в чертите на лицето ѝ?

За миг Франк остана загледан в Меги, а после сведе поглед към детето.

— Какво трябва да забележа? — запита, изучавайки Небесни очи. Сетне отново вдигна поглед към Меги.

— В очите ѝ би трябвало да видиш своите, а в чертите на лицето ѝ — прилика със себе си — изрече печално Меги. — Защото, Франк, тя е и твоя дъщеря. Когато ме изнасили, ти пося в утробата ми семе, от което поникна това прекрасно дете.

Долната челюст на Франк увисна и когато отново сведе поглед към Небесни очи, той бе загубил способност да говори. Заварен неподготвен, едва не залитна назад... Наистина виждаше себе си в лицето ѝ. Беше почувствал странна близост — някаква особена връзка с нея.

— Мое дете...? — заекна той. В ръцете му Небесни очи сякаш изведнъж се превърна в изпепеляващи въглини. Той я тръсна на Меги и припряно измъкна ножа от кожената кания на кръста. — Лъжеш — изръмжа. — *Мъртва си!*

Ловен сокол бе оголил зъби, когато вдигна лъка с рязко движение на лявата ръка. Щом дръпна тетивата, останалите воители последваха водача си. Едно след друго перата се притискаха към лъка, сетне полетяха освободени...

Точно когато Франк прекрачи към нея с нож, вдигнат и готов за смъртоносен удар, ужасената Меги видя множеството стрели, които прелетяха край нея и се забиха в гърдите на Франк.

Изпускайки ножа, той успя само да протегне ръка към детето с молещи очи, после се свлече мъртъв на земята.

Вперила поглед във Франк, Меги стоеше като в шок. Едва когато Ловен сокол стигна до нея и обви с ръце нея и детето, тялото ѝ се отпусна и тя можеше да мисли. Започна да плаче, тялото ѝ се разтърсваше от дълбоки ридания. Затвори очи и опря буза на гърдите на Ловен сокол.

— Свърши се — обади се Ловен сокол, който нежно галеше гърба ѝ. — Той е мъртъв. Ти си в безопасност.

— Мислех, че няма да пристигнеш навреме — ридаше Меги.

— Ние бяхме там, в мрака на пещерата, изчаквахме удобния момент. Едва когато ти даде детето, можехме да предприемем нещо, за да го спрем.

— Наистина ли е мъртъв? — Меги потрепери от мисълта, че Франк може да се преструва. Не можеше да си представи, че бъдещето

й постоянно ще бъде изпълнено с тревога заради този човек. Той трябваше да е мъртъв!

— Съвсем мъртъв, жено моя. — Ловен сокол я освободи от прегръдката си и пое Небесни очи. Втренчи поглед надолу към пътната чанта с парите. — Ето причината за алчността на този човек. Това са много пари. Би убил, за да са негови.

— Отдавна ме е търсил, за да ги вземе. — Самата Меги с неприязън погледна парите. — Трябваше да му ги оставя. На мен не ми бяха нужни. Изобщо. — Тогава очите й се разшириха и тя се извърна към Ловен сокол. — Но след като са наши — тя отривисто постави ръка на рамото му, — нека ги употребим за нещо добро. Да ги използваме за твоя народ. Толкова много пари могат да подобрят положението на твоите хора. Ще ги вземеш ли, скъпи, като подарък от мен? Разбираш ли, това бяха пари на баща ми. Той работи упорито, за да ги спечели. Справедливо е сега да бъдат използвани за нещо добро.

— Ловен сокол не е алчен за пари. — Гласът му беше като тътен.

— Не е алчност да вземеш парите, ако те са придобити с труд и ако ще ги използваш за доброто на другите — изрече решително Меги. — Това бяха пари на баща ми. По право сега са мои. Това значи, че принадлежат на арапахите!

Устните на Ловен сокол се извиха в полуусмивка.

— Имаш много да ми обясняваш, жено, за тези пари — рече и я погледна смръщен, — и за този човек, който е бил в миналото ти.

— Зная. — Меги сведе глава. — Ще ти разкажа и последната тайна, която бях скрила от теб.

— Не е добре, че си крила нещо от мен — изрече Ловен сокол с безизразен глас. — Но аз се надявам, че връзката ни ще стане още по-силна, щом веднъж освободиш душата си от това, което си таила в нея.

Меги кимна утвърдително и погледна надолу към Франк.

— Може би в края на краищата той ми направи услуга. — Тя избърса сълзите от очите си.

Ловен сокол нареди на един от воините да вземе чантата с парите, но да остави тялото на мъжа на вълците. Сетне избута Меги във вратата на пещерата. Тя се опитваше да забрави онзи кратък момент, когато Франк седеше с детето и го гледаше така, сякаш го обичаше.

Тази картина бе мигом изтрита от спомена как той се нахвърли с нож срещу нея. Краткият миг, в който изглеждаше като загрижено

човешко същество, бързо бе преминал. Ако не бяха Ловен сокол и неговите войни, Франк щеше да убие не само Меги, но и своята собствена дъщеря.

Когато пристигнаха във вигвама и Небесни очи бе нахранена, настъпи часът на обяснението. Разтърсена от преживяното с Франк, тя седеше край Ловен сокол и се наслаждаваше на уюта, който създаваше топлината на огъня. Започна тъжния си разказ с това как бе изнасилена, как бе откраднала парите на баща си и след това бе избягала от Франк. Разказа за женитбата със скъпия, добър Мелвин, който я бе спасил от пълното отчаяние, обзело я след случката с Франк.

— Значи детето не е от съпруга ти? — пое си шумно въздух Ловен сокол, зашеметен от разказа ѝ. — Това прекрасно дете е създадено при ужасно изнасилване?

— Аа — потвърди тихо Меги и кимна с глава. — Това е нещо, което не искам да си спомням, още по-малко да разказвам. Дори и на теб, Ловен сокол. Беше толкова отвратително. Моля те, разбери ме защо не посмах да ти кажа истината.

— И парите са били заровени през цялото време в нашия вигвам? — Ловен сокол почувства нужда да говори за нещо друго. Не беше необходимо да се обсъжда повече нещо, което не можеше да се промени. Човекът, отговорен за злото, бе мъртъв. А детето Ловен сокол вече бе приел като свое.

— Зарових ги, като дойдох — въздъхна Меги.

— И ако Франк не се беше появил да ги вземе? — запита Ловен сокол.

— Почти бях забравила, че са там. — Наистина беше забравила. — Толкова бях щастлива с теб и дъщеря ни, и с твоя народ, и от съзнанието, че очакваме да се роди нашият син, че изобщо не се сетих за парите. За мен нямаха значение. Защо трябваше да говоря за тях?

— Тревожеше ли се, че мъжът може да те открие?

— В началото — да — отрони тихо Меги. — Но по-късно — не.

И после започна да разказва на Ловен сокол за предателството на Нежен глас. Не му бе дадена възможност да отговори, нито пък тя можа да разкаже всичко за бягството на индианката, защото неочаквано в типито се появи Дълга коса.

Меги вдигна поглед към него и сърцето ѝ се сви при мисълта какво ще му причини постъпката на Нежен глас. Все още не ѝ се искаше да разбие сърцето му, но той трябваше да знае истината, а не да се отнасят с него като със стар, оглупял човек.

Дълга коса се приближи, изправи се над Меги и постави ръка на рамото ѝ.

— Хубаво е, че ти и детето сте в безопасност — кимна той. — Ловен сокол, майка ти си почива в своя вигвам. Добре направихме, че след смъртта на сина ми го запазихме. Стените му пазят толкова много спомени и ѝ носят успокоение.

— И ти вярваш, че тя вече е свикнала с мисълта за загубата на мъжа си? — Ловен сокол се надигна да прегърне Дълга коса.

— Сърцето ѝ винаги ще страда за него, но разумът ѝ е укрепнал. — Той се отдалечи от двамата и погледна колебливо към Меги. — През целия ден Нежен глас не е идвала при мен. И родителите ѝ не са я виждали. Очи на пантера, знаеш ли къде може да е? Никога по-рано не е отсъствала толкова дълго.

Меги преглътна мъчително. Бавно се изправи на крака. Нервно погледна най-напред Ловен сокол, после Дълга коса.

Ловен сокол усети, че има още тайни, които Меги бе скрила.

— Моя жено, очите ти издават, че имаш да ми кажеш още нещо — извърна се той към нея и положи ръка на рамото ѝ.

— Ловен сокол, толкова е ужасно. — Гласът на Меги прикова вниманието им. — Но трябва да бъде разказано. Всички трябва да узнаят. Особено Дълга коса.

Старият индианец пристъпи към нея и се взря в очите ѝ.

— Разкажи ми. — Гласът му изразяваше неспокойствие и нетърпение.

— Тя... Нежен глас... си отиде по свое желание — най-сетне го изрече. — Но ако не го беше направила, щеше да бъде отпратена. Ти, Дълга коса, и ти, Ловен сокол, щяхте да я прогоните от селото.

Дълга коса втренчи присвитите си очи в очите на Ловен сокол.

— Какво иска да каже? — Гласът му беше слаб. — Какво е направила Нежен глас, та да си навлече такова проклетие?

Ловен сокол направи крачка към дядо си и постави ръка върху крехкото му рамо.

— *Naba-ciba* има да се кажат още много неща, които ще натъжат сърцето ти — изрече сериозно той, — но те трябва да бъдат казани. Не трябва да се отлагат за по-късно. Човек трябва да ги преодолее и да ги остави зад себе си.

Дълга коса приближи лице към Ловен сокол.

— Ти кажи на дядо си какво трябва да преодолее — запита, но гласът му криеше страх. — Разкажи ми за Нежен глас. Защо си е отишла? Къде е?

— *Naba-ciba*, днес Нежен глас предаде всички ни — заяви Ловен сокол, свали ръка от рамото на дядо си и се извърна от него. Не искаше да вижда как въпросителният израз на стария човек премина в отчаяние, когато той научи истината за прекрасната девойка, на която бе дал не само подслон, но и сърцето си. Но Ловен сокол бе убеден, че трябва да му я каже.

— Предадени? — Дълга коса усещаше как празнотата го поглъща с всяка следваща дума, която чуваше. — Нима Нежен глас е способна на предателство? В какъв смисъл, внуко мой? Пред мен се е показвала само откъм добрата си страна.

— *Наа*, вярно — кимна утвърдително Ловен сокол. Бавно извърна взор към дядо си и му разказа какво бе сторила Нежен глас не само на Меги, но и на детето ѝ. Обясни на дядо си, че тя си е тръгнала, защото се е страхувала, че всички ще я презрат, когато научат истината за нея.

Жена на иглата бе дочула сериозните гласове, които долитаха от вигвама, и влезе вътре да разбере причината. До този момент бе останала в сянка. Когато съзря безкрайното отчаяние на Дълга коса и как раменете му се свлякоха, тя реши, че трябва да иде при него.

Ловен сокол ѝ кимна мълчаливо в знак на благодарност. Знаеше, че ако някой може да помогне на Дълга коса в този момент, когато той скърби и се чувства предаден, това може да е само Жена на иглата.

Старата индианка положи внимателно ръка на рамото на Дълга коса.

— Ела — промълви тя, — нека те придружа до твоя вигвам. Ще остана с теб, докато ми кажеш да си вървя.

Дълга коса поклати глава в знак на съгласие, бавно се извърна и тръгна с нея. Тътреше се едва, докато стигнаха колибата му. Когато влязоха, тя му помогна да седне на постелята и го зави с меко одеяло.

После приседна край леглото му и тихо запя. Когато той се пресегна за ръката ѝ, тя въздъхна.

— Дълга коса, ако искаш, ще остана завинаги с теб. — Жена на иглата се надигна на колене, за да погледне към сериозното му лице. — Съзнавам, разбира се, че не съм красавица, нито плътта ми е млада и свежа на допир. Но през нощта тялото ми може да те топли. — Гласът ѝ пресекна. — Толкова съм самотна, откак мъжът ми ме остави и тръгна по пътя към праотците си. Дълга коса, толкова отдавна желая да ме поискаш.

Очите на Дълга коса излъчваха доброта и благородство, когато ѝ се усмихна.

— Ти не мислиш този стар човек за глупак, само защото е приел Нежен глас в леглото си?

— Никога за никого няма да бъдеш глупак. — Жена на иглата протегна ръка към челото му и нежно го погали. — Бил си заслепен от закръглените, красиви форми на онази, която те е изкушила да я пожелаеш.

— Тя наистина беше красива, нали? — Гласът му идеше сякаш отдалече.

— Красива, но покварена — осмели се да отбележи Жена на иглата.

— Изглеждаше загрижена. — Дълга коса пое ръцете на Жена на иглата и я притегли към леглото до себе си.

— Сигурна съм, че част от нея сигурно е била такава. — Старата индианка се настани край Дълга коса. Чувстваше се така, сякаш отново беше младо момиче. — Та кой ли не би бил загрижен за мъж като теб?

— Приятно е да те усещам до себе си — привлече я по-близо Дълга коса.

Жена на иглата се усмихна и се сгуши до него.

Ловен сокол притискаше плътно Меги. През деня бе изживяла много ужасяващи моменти и все още не можеше да се отпусне и да се отдаде на удоволствията. Вероятно усещаше само, че е на сигурно място у дома и че неприятностите са зад гърба ѝ.

— Утре пейотът ще бъде използван за други цели, не както Нежен глас го използва за теб. — Ловен сокол внимателно галеше

гърба ѝ.

— Не искам и да чувам тази дума — потрепери Меги.

Ловен сокол обви лицето ѝ с ръце и я привлече, та погледът ѝ да срещне неговия.

— Утре твойт съпруг ще участва в ритуала на пейота. До известна степен и ти също.

Меги побледня и се надигна на лакът да го види по-добре.

— Защо? — Пое си въздух уплашена, когато се сети колко бързо сокът му я бе накарал да изгуби ума си.

— Всъщност ти самата няма да вкусиш от пейота — припряно се поправи Ловен сокол. — По време на церемонията ще седиш редом с мен и ще следиш на придружаващите ме да им се носи храна. Ще си там, когато всичко свърши, за да ме отведеш в нашето легло. Ще се любим. Удоволствието за съпруга ти ще бъде засилено от действието на пейота върху тялото му. Ще се любим часове наред.

— Защо върху мен ефектът му бе да загубя съзнание, а ти твърдиш, че ще можеш безкрайно да ме любиш? — разтревожи се гласно Меги.

— Поетото количество е причина за различния ефект — обясни Ловен сокол. — Нежен глас ти е дала твърде много. Но очевидно е знаела точно колко да поемеш, за да си в транс и да се подчиняваш на заповедите ѝ. — Той се намръщи. — Вероятно от време на време самата тя е употребявала пейота, за да знае точните количества, които трябва да се приемат.

— Защо ще трябва да извършиш утре това нещо? — На Меги ѝ се искаше да го убеди да не го прави.

— Растението не се използва, освен от пристрастените към него и при специална церемония — обясни той. — От последната церемония са минали много месеци. Време е за нова.

— Ти си го правил и преди, нали?

— Много пъти.

— Безопасно ли е?

— *Наа.*

— Разкажи ми нещо по-подробно. Искам да знам какво още мога да очаквам, освен това, което вече зная от собствен опит.

Той я притисна към себе си и заразказва с равен глас. Припомняше си многобройните случки, когато бе участвал в

церемонията и винаги след това бе изпитвал приповдигнатост и по-голяма сила.

— Пейотът влияе на сърцето — започна той. — Изпитваш приятни усещания. В повечето случаи предизвиква видения. Ефектът върху чувствата е безкрайно разнообразен. В някои случаи е потискащ и ужасно неприятен. В други, което е и по-често, предизвиква тиха, но силна екзалтация. При Ловен сокол винаги е довеждал до възбуда. — Той долепи устни до нейните. — Както и утре ще стане с мен. — Гласът му беше дрезгав. — Ще ти покажа какво означава да се любим.

Меги се вкопчи в него развълнувана, а той я целуваше продължително и страстно.

Но беше доволна, че не продължи да я възбужда. Бе толкова изморена от случилото се през деня.

Сви се на кълбо, опитваше се да не се безпокои за утрешния ден. Но след като вече беше изпитала ужасното действие на пейота, тя не беше уверена като съпруга си.

— Притисни ме — прошепна. — Толкова те обичам, Ловен сокол. Толкова те обичам.

Той я обгърна в силните си ръце. Не искаше да си спомня колко близо бе до възможността да я изгуби.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

За Меги денят изглеждаше безкрайно дълъг, особено в отсъствието на Ловен сокол. Той бе излязъл на разсъмване, след като събра всичките неща, които щяха да бъдат използвани в кактусовата церемония.

Сега, при залез-слънце, щеше да издигне типи, в което да се състои церемонията. Приготвяше се за пристигането на дванадесетте воители, които щяха заедно с него да участват в събитието.

Преди да тръгне обясни на Меги, че този път той ще ръководи ритуала. Щеше да изпълни церемонията, като се съобразява с другите, в които някога бе участвал, но щеше да добави някои нови неща, които да отговарят на неговите нужди.

Меги приготвяше храна за церемонията, а майката на Ловен сокол ѝ помагаше. В началото между двете жени имаше напрежение, но след известно време, то се разкъса и Меги и Чисто сърце топло разговаряха, докато приготвяха различните храни за нощното събитие.

Сега бяха седнали край огъня и от време на време разбъркваха съдържанието на различните гърнета, които висяха на триножници над пламъците. Навън светлината избледняваше.

— Виждам тревога в очите ти — взря се в Меги Чисто сърце. — Не е нужно да се притесняваш. Твоята роля в церемонията е много малка.

— Истински желая да повярвам, че притесненията ми са излишни — отвърна Меги. Тя застана на колене и се захвана да бърка с дългата дървена лъжица задушеното от месо на лос, което вреше и разнасяше великолепия си аромат из цялото типи. После седна до Чисто сърце и ѝ хвърли тревожен поглед. — Но едва издържам при мисълта, че ще бъда свидетел как мъжът ми участва в тази церемония, а още по-малко да наблюдавам как приема ужасното растение. — Думите излетяха от устата ѝ. — Нежен глас ми го даде насила и от това загубих съзнание, а когато се събудих, бях като безумна. Страх ме е какво може да стане с Ловен сокол.

Дългата сива коса на Чисто сърце се спускаше надолу по раменете ѝ чак до кръста, бръчките ѝ сякаш ставаха по-дълбоки от сенките, които играеха по лицето ѝ. За момент тя не отговори и извърна поглед от Меги. Измъчваха я мисли за Нежен глас, за това как се бе разкрила що за човек е. През изминалите години Чисто сърце бе приела Нежен глас в своя живот, в обятията си, но очевидно младата индианка бе носила измамата дълбоко в сърцето си и по-късно се бе превърнала в неблагоприятно и зло същество.

Най-накрая се извърна и на лицето ѝ бавно изгря усмивка.

— Малка красавице, не се тревожи за моя син. — Тя протегна ръка и потупа Меги по рамото. — Той доказа, че е по-мъдър от всички нас. Много преди теб Ловен сокол долови истинската природа на Нежен глас, когато никой не подозираше нищо. Той много добре знае колко пейот да поеме.

Колебливият поглед на Меги се премести към отвора за дима на върха на типито.

— Скоро ще се стъмни — изрече и усети слабост в коленете при мисълта, че не след дълго ще трябва да напусне безопасния заслон на вигвама — за цялата нощ. Макар че Чисто сърце щеше да остане с Небесни очи, а Жена с много деца щеше да дойде да нахрани детето, това не намаляваше тревогата на Меги.

Осени я внезапна мисъл и тя се зачуди защо не се е сетила за това по-рано. Нямахше защо да изпитва ужас, че ще е редом с Ловен сокол в специално построения от него за церемонията вигвам, а трябваше да се радва. Щеше да е с него и дори да му помогне при нужда.

Извърна се към Чисто сърце.

— С радост ще се присъединя към съпруга си в ритуалния вигвам. — В очите ѝ пламтеше нетърпение. Може би присъствието ѝ ще му донесе спокойствие.

— Хубаво е, че приемаш това, което се очаква от теб. — Чисто сърце отново потупа Меги по ръката. — Ти ще си единствената жена там. Най-добре е тази жена да е съпругата на сина ми.

— Единствената жена — изрече едва чуто Меги и от тази мисъл отново се почувства напрегната.

— Изглеждаш прекрасна. — Думите на Чисто сърце отново привлякоха погледа на Меги. — Така лъчезарна. Толкова красива.

Одобряваш ли дрехата, която ти дадох да облечеш? Често съм я носила по време на кактусовата церемония, която се ръководеше от моя съпруг. Кожената рокля е със символични рисунки и е предназначена само за тази церемония.

— Аа, прекрасна е. — Меги се огледа. Дрехата беше бледожълта и мънистата, с които бе извезана, също бяха предимно в жълто, макар да имаше и други цветове. Ивици от различни багри ограждаха стръкчета, изработени от мъниста. По подгъва имаше низ от малки стъклени мъниста, които издаваха звън, когато тя пристъпяше. Носеше гривна, изработена от усукан шнур, каквато щяха да носят Ловен сокол и другите мъже.

Меги въздъхна, отиде и застана над люлката, сърцето ѝ се изпълни с нежност и топлина, докато наблюдаваше спящата си дъщеря.

— Радвам се, че единствената ми отговорност е да занеса на воините храна, когато дойде време за това — промълви тя. Чисто сърце пристъпи към нея и също се взря в детето.

— От теб ще бъде поискано още едно нещо — изрече тихо тя.

Меги се извърна рязко, в очите ѝ се четеше неспокойствие.

— Какво друго? — гласът ѝ беше слаб.

— В полунощ ще напуснеш типито — започна Чисто сърце, а в мислите си се видя преди толкова много години, редом със своя съпруг, да участва в не една кактусова церемония. В душата на Чисто сърце никога не бе се вселявал страхът от необходимостта да помогне на Спящия вълк в ритуала.

Чисто сърце си даваше сметка, че причината се крие в това, че е арапах и от детството си бе запозната с церемонията на пейота.

Очи на пантера бе бяла жена.

Меги внимателно докосна рамото на Чисто сърце, осъзнавайки, че в този момент тя е отнесена надалече от спомените си.

— Чисто сърце? Какво казваше?

Чисто сърце примигна. Тихичко се разсмя, когато погледна Меги и разбра какво се бе случило. В спомените си бе съживила чудесни времена. Само това бе останало от любимия ѝ съпруг — спомени, чудесни, вълнуващи спомени.

— Казваше, че...? — напомни Меги. — Ти каза, че в полунощ ще напусна вигвама на кактусовата церемония. Какво ще трябва да

направя?

— Задачата ти е много проста. Ще излезеш навън и ще вземеш стомната с вода, която аз ще съм оставила край типито. Ще я занесеш на съпруга си и ще я поставиш пред него. Сетне отново ще седнеш и ще внимаваш в церемонията, която ще продължи.

— Това е доста лесно — въздъхна тежко Меги.

В ума си тя отново прехвърли нещата, които трябваше да свърши най-напред. Докато мъжете плуваха голи в реката, тя трябваше да остане в типито също като всички останали в селото. Едва след тяхното излизане от водата, когато отново бяха облечени, щеше да излезе и да застане край входа на вигвама. Щеше да изчака воините да влязат и щеше да ги последва. Последен щеше да влезе воинът с прозвище „Пазителя на огъня“, той щеше да спусне входното платнище.

Тя кимна. Да, мислеше, че знае какво трябва да прави. Вече бе останало много малко време.

Заедно с Чисто сърце се върна при огъня. Помежду им се възцари мълчание — и двете жени бяха погълнати от мислите си.

Денят бързо угасваше в сенките на нощта. За ритуалната колиба Ловен сокол бе избрал място далеч от селото, по-близо до реката. На себе си имаше само надбедрена препаска. Беше застанал с лице на запад от мястото, където щеше да се намира центърът на колибата. Вдигна дясната си ръка и безмълвно започна да се моли на Великата невидима сила.

Когато почувства, че молитвата му е чута и е получил благословия, той се разбърза, нетърпелив да издигне колибата. С остър нож изрязва тревата, отсичаше стеблата най-напред от запад на изток, после от север на юг. След това издигна типито с лице на изток. Дървата, които щяха да служат за през нощта, бяха струпани вътре в палатката, от южната страна на входа. Беше се уверил, че са събрани дребни парчета, които щяха да горят, без да хвърлят искри.

В центъра на колибата Ловен сокол подреди кръг от камъни за огнище, сетне изнесе едно одеяло и в него събра от червеникавокафявата пръст. Внесе я в типито и я изсипа около

огнището под формата на полукръг. Средата му се намираше на противоположната на входа страна на типито.

Изтегли от една торба стръкове чай и ги подреди по земята, покривайки пода на типито. Седнали върху него, мъжете щяха да се присягат напред към полукръга от пръст.

Като излезе и видя потъмняващото небе, Ловен сокол реши, че е време да сложи ритуалните растения да се накисват във вода. Върна се обратно в колибата, взе няколко от пейотовите растения от специалната торбичка от кравешка кожа с ресни. Накисването щеше да ги направи достатъчно меки, за да бъдат сдъвкани. Течността също щеше да бъде използвана в церемонията.

Ловен сокол вдигна едно одеяло и пое към реката, където останалите воини, дванадесет на брой, вече се бяха събрали и го очакваха. След като оставиха одеялата на земята и свалиха надбедрените си препаски, те влязоха в реката за къпането, което се изискваше преди церемонията на пейота.

Във водата те правеха по един скок срещу течението и по течението. При излизането разтриваха телата си със стръкове чай. Главите им, одеялата, надбедрените препаски бяха натрити с ароматични растения, които бяха предварително сдъвкани.

Без да разговарят, те облякоха надбедрените препаски, увиха одеялата около раменете си и се отправиха към ритуалния вигвам. По-рано същия ден Ловен сокол бе избрал кой да бъде „вожд на огъня“. Той се наричаше *Hictana-tva*.

Ловен сокол вдигна от земята перото от орлово крило, което бе оставил там по-рано. Мълчаливо посочи с него онзи, който щеше да се грижи за огъня. Той щеше да използва това перо като духало, с което да поддържа огъня по време на церемонията.

Но сега задачата му беше да мине преди другите, да влезе в ритуалния вигвам и да запали огъня. Ножовете и другите остри предмети трябваше да бъдат оставени вън от типито, защото тази церемония беше свързана с мирни и приятелски чувства.

Ловен сокол наблюдаваше колибата и когато видя, че огънят започна да я осветява, вдигна очи към небето и тихо започна да се моли.

Сетне направи знак с глава на останалите участници в церемонията и те един по един започнаха да влизат в палатката. Сега

пазителят на огъня беше отвън, коленичил край входа, със сведена глава и обърнат към стената на колибата.

Меги бе стояла далеч от колибата, в сгъстяващите се сенки. Чакаше да настъпи времето за нейната поява. Когато и последният воин изчезна в колибата, тя го последва. След нея беше пазителят на огъня, който се настани край огнището.

Меги седна до своя съпруг в центъра на типито, останалите се бяха подредили от двете му страни и образуваха полукръг.

Запушиха цигари от царевична шума, които бяха запалени от пазителя на огъня с помощта на тънка пръчка. После накиснатите в станалата вече кафеникава вода растения бяха извадени от нея. Наредиха ги върху парче плат. Мътната и силно горчива течност, която остана, бе предадена по кръга на участниците и всеки отпи по две глътки.

След това Ловен сокол изравни едно малко пространство в средата на хълмчето от червеникавокафява пръст, намиращо се пред него. Като пречупи четири къса стебла чай, той ги подреди на това място под формата на два, наложени един върху друг кръста. Краищата на стръковете сочеха основните посоки. След това върху тези стебла бяха положени ритуални растения. В земята беше забучена китка пера, така че върховете им да клюмнат върху растенията.

Сетне, като започна от кактуса, Ловен сокол направи браздички по купчинката пръст, използвайки палците си — най-напред надясно, после наляво. Те бяха продължени от участниците в ритуала, които седяха от съответната страна. Браздата символизираше пътя, по който щяха да преминат мислите на молещите се, за да стигнат до ритуалното растение — пейота.

Когато този олтар бе завършен, Ловен сокол прекара парчето плат, съдържащо накиснатите растения, четири пъти над кедрови благовония. Той самият взе едно растение и даде едно на мъжа отляво. Когато ги изядоха, той подаде на всеки от участниците по четири растения, като най-напред протегна ръка на изток.

Ловен сокол пое своите парчета и установи, че са много горчиви и все още доста твърди, започна да ги дъвче едно по едно, докато се разтрошиха и парчетата станаха съвсем дребни.

Тогава с помощта на езика направи от тази маса топка. Когато тя омекна достатъчно, вече бе лесно да бъде глътната.

Ловен сокол се пресегна зад гърба си и един по един извади най-напред литавра, а после дрънкалка от кратуна, напълнена с дребни речни камъни и ветрило от пера, което представляваше птиците, свързващи Бог и човека. Четири пъти ги прекара над кедровите благовония. Дрънкалката остави при себе си, а литаврата подаде на мъжа отляво.

Меги бе омагьосана от всичко това и стаила дъх наблюдаваше всяка стъпка от ритуала. Сърцето ѝ литна, когато Ловен сокол започна да раздрусва дрънкалката и запя, а мъжът с барабана, заудря в такт с неговата песен. Пред нея се разкриваше страна от характера на съпруга ѝ, която беше омагьосваща. Не виждаше нищо лошо, поне засега, в това, че бе приел пейот. В погледа му се четеше блаженство, той целият излъчваше спокойствие. Искаше ѝ се да бе продължил, но той спря и предаде дрънкалката на друг от участниците. Всеки един пееше и я предаваше нататък, докато всеки не изпя по четири песни.

Бе така погълната от церемонията, че изгуби всякаква представа за изминалото време. Когато Ловен сокол я изгледа и с глава направи жест към входа, тя рипна, спомняйки си наставленията на Чисто сърце за водата. Учуди се, когато установи, че Ловен сокол я е последвал. Стоеше мълчаливо край него, докато той се молеше. Извърнат на изток, той отправи молитва към Зорницата, извърнат на запад — към пейота, защото растението се намираше в издигнатата на запад от него палатка.

Сетне Меги го последва обратно в палатката. Когато той седна, тя остави стомната с водата и отново зае мястото си до него.

Ловен сокол пръсна кедър върху огъня, та молитвите му да бъдат издигнати нагоре. Пазителят на огъня разбърка въглените и очерта втора купчина, от вътрешната страна на купчината пръст. После се изправи и затанцува.

Ловен сокол запя и заклати дрънкалката, мъжът от лявата му страна заудря барабана, а трети от участниците наду свирка, имитирайки крясъка на птица. След четири песни пазителят на огъня седна обратно на земята и с нетърпелив поглед загледа към Ловен сокол.

Младият вожд задуха през свирка, изработена от кост на орел. Той имитираше крясъка на птица, която бавно се спуска от голяма височина към земята, за да търси вода. Постепенното приближаване на

птицата от голямото разстояние се долавяше съвсем отчетливо и завърши с поредица пискливи крясъци. Тогава краят на свирката бе потопен във водата и Ловен сокол отпи от стомната.

След това водата тръгна по редицата отляво надясно, в обичайната за ритуала посока, и всеки отпи по четири глътки, защото от пейота бяха силно ожаднели.

Оттук насетне докато слънцето изгря, песните и танците не престанаха. За Меги беше трудно да остане будна, но знаеше, че при появата на слънцето имаше задължение да донесе храна на участниците.

Когато този час настъпи, тя излезе и се появи отново с четири блюда с храна и напитки, които постави в един ред между огъня и входа.

Малко след влизането ѝ бяха завършени и последните песни, дрънкалката бе оставена настрана и огънят не се поддържаше.

Барабанът бе развързан на съставните му части и всяка от тях се предаде по кръга от участници. Малкото вода, останала в стомната, бе доизпита от всеки от молещите се и те започнаха да се хранят.

Когато храната вече няколко пъти бе обиколила участниците и нито едно от блюдата не се докосваше повече, богомолците се надигнаха, протегнаха се, изтръскаха одеялата си и един след друг напуснаха типито в същия ред, в който бяха влезли предишната вечер.

През останалата част от деня участниците в ритуала лежаха върху одеялата под сянката на дърветата. Меги се бе изтегнала до Ловен сокол и ту се унасяше в сън, ту се пробуждаше от пеенето на мъжете, които тихо подрънкваха с дрънкалките.

Меги беше щастлива, наслаждавайки се на възможността да е редом със съпруга си в тези тържествени мигове. От време на време се размиваше вътрешно, когато няколко мъже пееха различни песни едновременно.

Личеше си, че влиянието на опиата е все още много силно. Сякаш сега приятните изживявания бяха най-силно изразени. Точно тогава Ловен сокол неочаквано я грабна в ръцете си и я понесе. Не спря, преди да влезе в техния вигвам. Дишаше тежко и не отделяше поглед от нея дори когато усети присъствието на майка си и Жена с много деца, но те скоро излязоха, за да оставят вожда и съпругата му в пълно усамотение.

Меги не бе приемала пейот, но се чувстваше така, сякаш го е направила. Целувките на Ловен сокол я опияняваха, а когато я положи на леглото, главата ѝ се въртеше.

Като обхванати от лудост, те се разсъблякоха един друг. Устните им диво се притискаха в жарки, страстни целувки. Телата им се срещнаха и увиха едно в друго. Ловен сокол проникна в нея с единствен подлудяващ тласък.

Меги склучи крака на гърба му и го обязди, а той мачкаше гърдите ѝ със силните си ръце. Езикът му проникна в устата ѝ. Тя посрещна лудостта му със своя, а цялото ѝ същество се топеше, докато топлината се надигаше и я обхващаше.

Не беше трудно да забрави, че бе прекарала цялата нощ на крак и само за кратко бе подремнала, докато Ловен сокол и приятелите му се бяха хранили и смели след ритуала с пейота.

Чувстваше се съживена, вълна от наслада се надигаше и завладяваше цялото ѝ тяло. Тръпки се втурваха надолу по гърба ѝ при всеки тласък на Ловен сокол и ѝ обещаваха още по-пълно задоволяване. Всеки тласък донасяше ново желание, изпълваше я, заливаше я с топлина и слънчева светлина.

Някъде подсъзнателно дочу някой да издава тихи стенания, после осъзна, че това е самата тя, когато надигна таза си към своя съпруг, за да го поеме по-дълбоко в себе си. Неговите ръце я обгръщаха, притегляха я към топлината на тялото му. Тя беше напълно завладяна от сладката болка на божественото желание, което кръжеше и се надигаше в нея, поглъщаше чувствата ѝ.

А когато той плъзна устни надолу и те намериха меката набъбналост на гърдите ѝ и се спряха на вкоравилото се, розово зърно, Меги притвори очи и отметна глава назад, защото страстта се надигна, разпростря се, започна да я гори... Намираше се близо до ръба, за който жадуваше. Вече искаше да се случи, и то бързо, защото едва ли повече можеше да издържа болката на очакването.

Кръвта на Ловен сокол запулсира по-бързо, когато езикът му откри мекотата на гърдата ѝ, а после възбуденото зърно. Той прокара езика си по него, после започна да го ближе и леко да го хапе, изтръгвайки от Меги благословена въздишка на удоволствие. В него сякаш гореше пожар. Безкрайно се притискаше все по-навътре, търсеше мястото и времето, когато единственото нещо, стигащо до

съзнанието му, щеше да бъде изключителното удоволствие, съпровождащо края на акта на любовта.

Поставил ръце под нея, той не ѝ даваше възможност да се отдалечи, движеше се все по-бързо във вътрешността ѝ, а огромният пожар, който ги опустошаваше се бе превърнал едновременно в благословия и в агония. Устните му отново докоснаха зърната на гърдите ѝ, езикът му се плъзна нагоре по шията и той пак я зацелува. Във вътрешността на тялото му сякаш се зароди някакъв тътен, започна от пръстите на краката, придвижваше се като вряща лава през него, докато чувственият шок на освобождаването стана взаимен, споделен.

Ловен сокол долепи устни до бузата на Меги и изстена, когато силните тръпки в слабините му изстреляха семето му дълбоко в нея. Когато тази течност на насладата се разля в Меги тя го стисна с бедрата си и извика, открила удовлетвореност и радост в интимното съприкосновение с него.

Ловен сокол отпусна изтощеното си тяло върху Меги. Отърколи се встрани и остана да лежи редом с нея. Очите му бяха затворени, тялото му все още изпитваше насладата.

Меги си пое шумно и пресекливо въздух и прокара ръка нагоре-надолу по покритата му с пот гръд.

— Толкова те обичам — промълви и се наклони да целуне ямката на шията му. Понечи да каже още нещо, но осъзна, че дишането му е станало гладко и равномерно, както когато е заспал.

Тя се отпусна на лакът.

— Ловен сокол? — прошепна, проверявайки дали е заспал.

Когато той не ѝ отговори, тя въздъхна и се отпусна край него. Сгуши се плътно до тялото му, доволно се усмихна и остави сънят да отнесе и нея.

Малко по-късно, когато Небесни очи започна да хленчи, Меги изпълзя въвн от постелята и взе дъщеричката си. Занесе я в своето легло и я постави на гръдта си.

— Скоро ще си имаш братче — прошепна Меги, а ръката ѝ нежно милваше челцето на детето. — Зная, че ще е момче. Просто го усещам.

Макар и преизпълнена със спокойствие и радост, Меги откри, че се тревожи за бъдещето на своя син, което щеше да включва

церемонии на пейота и на Танца на Слънцето.

Хвърли поглед към белезите по гърдите на Ловен сокол и потрепери. Въпреки това съзнаваше, че син, който трябваше да израсне като подобие на баща си, бе длъжен да изтърпи изпитания, за да докаже, че е смел и достоен. Самият този син щеше да го иска, особено ако желаше да следва бащиния път и да стане почитан вожд на своя народ.

— А също ще е и красив — прошепна Меги. Отново загледа Небесни очи. — Също като тебе.

Усети топли ръце да проследяват гръбначния ѝ стълб и разбра, че Ловен сокол се е събудил.

— Скъпи мой — промълви тя, а кожата ѝ настръхна от чувственото удоволствие, което докосването му събуди в нея.

Небесни очи изпусна зърното на Меги. Тя се вторачи в майка си и ѝ се усмихна широко. Ловен сокол дръпна малката от Меги и я положи върху своите гърди, така че бяха очи в очи.

— Толкова прилича на теб. Много мъже ще изпитват ревност към нея, защото, преди да избере онзи, за когото ще се омъжи, тя ще е откраднала много мъжки сърца.

— За мен има само един мъж. — Меги отново се сгуши до него.

За момент Ловен сокол не отговори, мислите му се върнаха върху разказа ѝ за изнасилването. Стана добре, че именно той бе изпратил първата стрела в гърдите на насилника — и втората, и третата. Пушката просто не беше подходящо оръжие за мъжа, който бе отнел моминството на неговата жена.

— А този мъж, твоят съпруг, ще може ли винаги да те задоволява? — подразни я Ловен сокол, отхвърляйки грозните мисли.

— Нужно ли е изобщо да питаш? — разсмя се тихо Меги и му подари усмивка, която разтопи сърцето му.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Една година по-късно

Меги седеше край огъня в типито и кърмеше Златен орел, своя тримесечен син, докато Небесни очи седеше в скута на Чисто сърце и си играеше с нанизите на връвчица — цветни, стъклени мъниста.

— Дълго ли ще трае церемонията? — запита Меги. Бе разчувствана до дъното на душата си от това, което се готвеше да извърши Жена на иглата.

Днес Меги щеше да получи от нея свещена торбичка, която съдържаше благовонията на старата жена, бои и приспособления за десениране и шев, които тя използваше при изработването на дрехите и палатките от бизонска кожа. Шаблоните ѝ бяха оцветени в червено и се пазеха сгънати. Имаше още шест торбички, които се съхраняваха от други шест жени от селото и които съответстваха на седем свещени торбички, съхранявани от седем възрастни мъже. В техните имаше също така и дрънкалки.

— На практика няма да има истинска церемония и затова самото предаване на свещената торбичка няма да трае така продължително, както в миналото — обясни Чисто сърце. — В живота нещата се променят. Ритуалът на предаването на свещената торбичка на някой по-млад и по-достоеен ще се извърши без обичайната тържественост и специални обстоятелства. Останалите шест жени няма да присъстват. Ще бъде нещо лично, споделено само между теб и Жена на иглата, главно защото днес тя ти предава не само своята свещена торбичка, но и шивашките си принадлежности.

— Чувствам се удостоена с такава чест, че Жена на иглата е избрала именно мен да получа шивашките ѝ принадлежности и свещената торбичка. — Меги премести сина си на другата гърда, за да суче и от нея. — Жалко, че пръстите ѝ не са вече толкова сръчни, колкото някога.

— Това е проклятието на старостта — въздъхна тежко Чисто сърце. — Дъще, най-добре е торбичката и шивашките принадлежности

да принадлежат на сръчни, млади пръсти, а не ония, които вече са остарели, треперещи и сковани.

— Мисля, че това не е единствената причина, заради която тя се отказва от изкуството на бродерията. Откак се омъжи за Дълга коса, тя прекарва много време в грижи за него. — Меги тихо се разсмя. — Става ми приятно, когато видя Жена на иглата и Дълга коса. Сърцата им отново са станали млади. И обърнала ли си внимание? Винаги имат за какво да говорят.

— Да, това е доказателство за щастието им — кимна утвърдително Чисто сърце.

Меги видя как тъгата нахлува в погледа на старата индианка, а после я чу и в гласа ѝ. Макар от смъртта на съпруга на Чисто сърце да бе изминало много време, болката от неговата загуба не бе намаляла. Но беше чудесно, че тя намираще удоволствие в други неща, които много често отвличаха мислите ѝ от нейния съпруг. Както сега. Чисто сърце изглеждаше на седмото небе, както се бе заиграла и държеше Небесни очи.

Меги отмести поглед надолу към сина си и се почувства пренесена в рая само като гледаше това прекрасно дете, родено от любовта с Ловен сокол. Златен орел имаше червената като мед кожа на баща си и тъмни очи. Катраненочерната му коса един ден щеше да стане дълга и буйна.

Още сега го виждаше в мислите си като младеж — с благородно изражение, гордо язdecъ своя кон, косата му се вее от вятъра, раменете му са широки и заоблени от мускулите.

Но сега той спеше. Устничките му вече не се мърдаха и бузката му доволно почиваше върху пълната с мляко гърда.

— И сега сигурно сънуваш ангели. — Гласът ѝ звучеше като мъркането на котка. — Ако е така, кажи на мама, че я поздравявам.

— Спи и изглежда точно толкова доволен, колкото Небесни очи — обади се Чисто сърце и извади Меги от мислите ѝ.

Меги се обърна и видя дъщеричката си заспала, обичливо сгушила се до гърдите на Чисто сърце. Тази гледка я накара да се усмихне. Всеки ден връзката между старата индианка и дъщеря ѝ ставаше все по-силна, а можеше да е точно обратното. Самият факт, че Небесни очи е бяло дете, можеше да е причина за това. В младостта на Чисто сърце белите хора бяха считани за кръвожадни убийци. Те бяха

откраднали не само земята на арапахите, но и тяхната чест. Меги изпитваше благодарност за чистосърдечната любов на Чисто сърце. Всъщност и цветът на нейната кожа можеше да е причина за разлика в чувствата.

Но старата индианка беше толкова отзивчива жена, изпълнена с духовност. Обичаше много по-силно, отколкото бе способна да мрази.

Меги отнесе Златен орел до люлката, която до скоро принадлежеше на Небесни очи, и го положи настрани върху меките кожи. Чисто сърце отнесе Небесни очи до малкото креватче, което беше поставено до люлката и положи детето върху дебела постеля от одеяла, като я покри с едно от тях.

Меги се наведе над Златен орел и го целуна. Придърпа одеялцето отгоре му, после отиде при Небесни очи и я целуна по бузката.

— И двамата са прекрасни деца — обади се Чисто сърце и обгърна Меги през кръста.

Младата жена се извърна към възрастната индианка и сърдечно я прегърна.

— Ти донесе толкова много обич в живота на децата ми — промълви. — А също и в моя.

— С открито сърце споделям любовта и живота си с теб и децата — отвърна на прегръдката Чисто сърце.

После се отдръпна и се отправи към входното платнище.

— Но ако остана по-дълго, това ще е намеса — изрече през рамо тя. — Скоро тук ще дойде Жена на иглата.

— Ела пак по-късно — изпрати я до изхода Меги. — Ела и прекарай следобеда заедно с мен и децата. И моля те донеси ръкоделието си. Ще съм нетърпелива да изпробвам шивашките принадлежности на Жена на иглата. Колко е щедра, че ми ги подарява.

— Не би и помислила да ги даде на някой друг. — Чисто сърце пое ръцете на Меги. — Скъпа моя, ти се превърна в нещо специално за целия народ на арапахите. Съвсем справедливо е точно ти да бъдеш удостоена с тази чест, която ще ти бъде оказана днес.

Те отново се прегърнаха, после Меги се върна и отново седна край огъня, а сърцето ѝ се вълнуваше в очакване на пристигането на Жена на иглата. Чувстваше се благословена поради толкова много причини. В известен смисъл можеше да е благодарна на Франк за несправедливостта, която бе извършил спрямо нея. Ако не беше го

сторил, тя нямаше да напусне Канзас Сити. И никога нямаше да срещне Ловен сокол. Нямаше да изпита удоволствието да стане частичка от живота на арапахите.

— Да — прошепна тя, — Франк Харпър ми желаше злото, но вместо това получих най-доброто.

Тътреши се стъпки вътре във вигвама я накараха да отмести поглед в тяхна посока. Тя се изправи и посрещна приближаващата се Жена на иглата. Помогна на старата жена да се настани върху възглавниците и кожите, подредени пред огъня. Сетне самата тя седна до нея, отпусна треперещи ръце в скута си, а широко отворените ѝ очи сезираха в свещената торбичка, която Жена на иглата бе пуснала на земята точно между себе си и Меги.

— Днес аз предавам на теб това, което ми бе предадено да се грижа за него преди много, много луни — започна старата жена и приглади назад един кичур посивяла коса, който бе паднал върху челото ѝ. — Виждаш ли този халат, с който съм облечена?

— Аа — промълви Меги. — Твърде красив е. — Погледът ѝ бавно се разходи по халата и от избелелите цветове и изсушената бизонска кожа направи изводи, че е доста стар.

И въпреки това халатът от бизонска кожа бе твърде красив. Имаше двадесет реда изработени с таралежови иглички, главно жълти на цвят и изобразяващи пътеката на бизона. От долния край на халата висяха петдесет махаловидни украшения, на чиито краища имаше малки подкови и пръстени, покрити с таралежови иглички.

— Това е първият халат, ушит от Жена на иглата, след като получих свещената торбичка преди много луни — обясни тя и внимателно прокара ръка по предницата на дрехата.

После хвърли поглед към торбичката и обратно към Меги.

— Жената гарван притежаваше торбичката преди мен — промълви тя. — Тази торбичка последователно е пазена от две жени и после от мен. Когато трябваше да ми бъде връчена, аз приготвих храна, облекло и коне за подаръци и поканих старите жени, които тогава имаха торбички да се присъединят към мен при предаването.

Меги пребледня.

— Не знаех, че трябва да приготвя храна, облекло и коне — тихичко ахна тя. — Никой не ми каза.

Жена на иглата постави успокояваща ръка на рамото ѝ.

— Не се отчайвай, скъпа моя. — От усмивката бръчките по лицето ѝ станаха още по-дълбоки. — Ти си ми правила много подаръци.

— Но не истински — тихо изрече Меги.

— Говоря за любовта ти, твоята добросърдечност и себеотдаване. Те са твоите подаръци. Материалните, светските неща не притежават стойност за тази стара жена. Но да се чувства необходима и обичана — това е от голямо значение. А точно това ти ми даде съвсем непринудено. Ето защо днес аз ти давам това, което е най-ценно за мен — изкиска се, скрила уста в шепа. — Е, това не е чиста истина. Най-ценен за мен е Дълга коса.

Меги ѝ се усмихна.

— Да, зная и съм толкова щастлива за вас двамата. — Пое си рязко въздух, когато Жена на иглата нетърпеливо постави свещената торбичка в ръката ѝ.

Тя се загледа в торбичката. Знаеше истинското значение да бъдеш избран да я пазиш. След време самата тя щеше да избере наследник, който да я получи от нея — след време, когато и нейните пръсти ще са остарели и изкривени.

— Връчвам ти торбичката и ти завещавам отговорността да я пазиш. Изработи много халати и рокли. Носи ги с обич и винаги, когато отваряш торбичката, си спомняй за Жена на иглата, защото ти дарявам тези неща с много обич.

— И с толкова обич и благодарност приемам от теб тези неща, които означават толкова много! — отвърна Меги. Тя държеше торбичката така, сякаш бе нежно и скъпоценно цвете. — Ще изработя за теб специален халат. Това ще ти достави ли удоволствие?

Жена на иглата обви с ръце врата на Меги и я дари с топла прегръдка.

— Аа, много голямо — промълви. Сетне се отдръпна и се изправи на крака. — Дълга коса очаква завръщането ми. Сега всеки ден се разхождаме. Много скоро ще задухат студените ветрове и ще ни затворят край огньовете в колибите.

— Аз също гледам всеки ден да направя разходка — отвърна Меги, остави настрана свещената торбичка и изпрати Жена на иглата до входа. — Децата обожават слънцето. А аз обичам лекия ветрец.

Когато и двете пристъпиха навън, забелязаха двама ездачи да влизат в селото. Единият беше жена. Тя носеше на гърба си цедилка и в нея — внимателно увито лежеше дете.

— Познаваш ли ги? — обърна се Меги към Жена на иглата. — На мене са ми непознати.

Към тях се присъедини Чисто сърце, също загледана натам.

— Познавам и двамата — очите ѝ блестяха.

— Те са ута! Жената бе безкрайно добра към мен, когато се намирах в техния стан. Отнасяше се към мен като към собствена майка.

Чисто сърце забърза към приближаващите конници. Ловен сокол излезе от колибата на дядо си и заедно с други воители посрещна пристигащите.

Меги и Жена на иглата бяха застанали от двете страни на младия вожд, а Чисто сърце протегна ръка на жената и я поздрави на езика на ута.

— Поздравяваме ви — изрече Ловен сокол и стисна ръката на Нощна мечка, когато той скочи на земята от белия жребец. — Какво ви води в селото на арапахите?

Нощна мечка хвърли поглед през рамо към жената, сетне отново извърна взор към Ловен сокол.

— Детето — изрече сериозно. — Донесох детето във вашето село, за да бъде отгледано в колибата на истинския си баща.

Ловен сокол отпусна ръка и изненадан отстъпи назад от коня.

— Това, което казваш, ме обърква — повдигна въпросително вежди той. — Коя е майката? Кой е бащата?

Без да отговаря, Нощна мечка отиде до жената и ѝ помогна да слезе от коня. Тя се извърна с гръб към него, така че той да може да я освободи от цедилката. Когато я пое, той закрачи към Ловен сокол и спря пред него.

— Заведи ме в колибата на Дълга коса.

— Защо Дълга коса...? — запита Ловен сокол и в същия момент видя дядо си да се приближава, а редом с него вървеше преданата Жена на иглата.

Нощна мечка зърна стария индианец и заобиколи Ловен сокол. Приблужи се до Дълга коса и му подаде цедилката.

— Твоето дете. — Гласът му звучеше тихо и безизразно.

Дълга коса стоеше объркан, очите му се разшириха.

— Това дете не е мое — махна той с ръка. — Как можеш да твърдиш такова нещо?

— Ти не прие ли Нежен глас в леглото си? — запита Нощна мечка и насила тикна цедилката в ръката на Дълга коса.

— Нежен глас? — Сякаш всички го произнесоха едновременно. Последваха стреснати, затаени ахкания.

Дълга коса се вгледа в детето, докато Нощна мечка разгъваше одеялото, за да разкрие момченцето, което изцяло приличаше на баща си.

— Нежен глас ти изпраща твоя син да го възпитава в традициите на арапахите. Тя казва, че това е доказателство за любовта ѝ. Моли да не я мразиш за нещата, които е сторила. Не само ти дава своя син, за да докаже, че любовта ѝ към теб е искрена, но се надява, че с предаването на момчето на арапахите, ще изтрие всички лоши мисли за себе си от техните умове.

— Син? — промълви Дълга коса и сълзи изпълниха очите му. — Тя ми дава моя син?

— Точно така — потвърди с кимване Нощна мечка. Погледна жената ута през рамо. — По пътя насам Син цвят накърми детето. — Той отново премести поглед към Дълга коса. — Има ли измежду вас някоя, която да кърми детето, докато бъде отбито?

Меги бе изслушала всичките тези разкрития с дълбоко удивление. От това, което знаеше за Нежен глас и докъде бе стигнала в опитите си да манипулира живота на другите за своя лична изгода, не ѝ изглеждаше възможно тя да се откаже от сина си.

Освен ако отново не беше някакъв опит да въздейства върху живота на другите. Меги бе почти сигурна, че Нежен глас не би направила такова нещо от добросърдечност. Вероятно не бе искала детето да ѝ пречи.

Но чудото във всичко това бе, че детето бе станало причина Дълга коса да изглежда по-мъжествен в очите на своето племе. Тя виждаше гордостта в очите му, докато той се взираше в собствената си плът и кръв. Корените на гордостта му бяха толкова дълбоки, колкото и на щастието.

Меги припряно пристъпи напред.

— Аз имам достатъчно мляко да храня две деца — изрече, преди някой друг да има възможност да се обади. Знаеше, че гърдите на Жена с много деца отново са натежали и пълни. Тя би пожелала честта да кърми това дете.

Но Меги искаше да го направи, заради дълбоката любов, която хранеше към Дълга коса.

Ловен сокол обгърна кръста ѝ с ръка. Тя вдигна очи към него и съзря гордостта в погледа му.

Сетне дъхът ѝ пресекна, защото детето започна да плаче и тя го извади от цедилката.

— Твой е, можеш да го нахраниш — изрече Дълга коса, полагайки детето в ръцете на Меги. Той обгърна кръста на Жена на иглата и я привлече към себе си. Погледна я с обожание. — Още една причина отново да се чувстваме млади.

Меги бавничко залюля детето, докато Ловен сокол продължи да разговаря с Нощна мечка. Отправи покана към него и Син цвят да споделят трапезата им и да отдъхнат една нощ в тяхната колиба.

Когато Нощна мечка се метна на коня, Меги се досети, че той предпочита да продължи пътуването и да се върне у дома.

След заминаването на Нощна мечка и Син цвят, племето на арапахите се събра около детето и взе да го разглежда отблизо. Но когато то заплака прекалено настоятелно от глад, Меги го отнесе във вигвама и край уютата на огъня му предложи гърдата си.

Дълга коса и Жена на иглата седяха близо до нея, а Ловен сокол от другата страна на огъня и очите му искряха. Сърцето му пееше, благодарно на Нежен глас, че е донесла още една радост в живота на дядо му.

Но това щедро дарение не можеше да го заблуди. Прекалено добре познаваше Нежен глас! Причините, които бе изредила за предаването на сина ѝ на неговия баща, можеха и да са верни, но той се съмняваше.

— Не е ли красив този мой син? — запита Дълга коса, който не можеше да престане да се възхищава на този дар, дошъл сякаш от небето.

— *Аа... Наа* — изрекоха всички в един глас.

— И как ще го наречеш, *naba-ciba*? — Ловен сокол мушна едно дърво в пламъците.

— Спящия вълк — сега гласът на Дълга коса бе тих и сериозен. — Изглежда ми така, сякаш моят първороден син се е завърнал. *Наа*, той ще носи името, което дадох на своя първи син.

— Ако стане като баща ми, един ден ще бъде велик воин — обади се Ловен сокол. Споменът за баща му го накара да се почувства огорчен заради онова, което белият човек му бе отнел. Този син на Дълга коса нямаше да преживее пораженията, които бе познал баща му, защото всичко, което можеше да бъде отнето от арапахите, вече бе отнето.

— Нашите синове ще израснат като много добри приятели — усмихна се Меги на Дълга коса.

— *Наа* — кимна старият индианец. — Когато изминат много луни и те са вече млади мъже, заедно ще участват в Танца на Слънцето.

Усмивката на Меги избледня, тя все още изпитваше ужас от тази церемония, която завинаги оставяше по мъжкото тяло белези.

— Но този стар баща се съмнява, че ще бъде тук, за да се радва на тази прекрасна гледка — тъжно изрече Дълга коса, а сетне закачливо добави: — А може би все пак ще бъде.

Жена на иглата мушна ръката си в тази на Дълга коса и те си размениха мили усмивки, изпълнени с обич.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Седемнадесет години по-късно

Боровинките в планините и горите вече бяха узрели. Беше настъпило време за Танца на Слънцето, тържествена церемония за възраждане и благословия. Танцът се провеждаше през лятото по традиция, положена преди много години.

Много хора от различни племена бяха пропътували мили, за да присъстват на церемонията в селото на арапахите. Те бяха направили стан под формата на голям кръг близо до реката. Сега беше време за конни състезания, игра на зарове, пируване, демонстриране на възможностите, ухажване и гостуване.

На четвъртия ден от празненствата участниците в церемонията отказаха вода и храна и безкрайно се взираха в слънцето. Но твърде малко млади мъже щяха да изпълнят клетвите и да направят нещо повече. С оцветени тела и покрити с гирлянди, те щяха да се подложат на мъчението да бъдат завързани към свещения стълб и на края дървени шишове щяха да бъдат прокарани през плътта на гърдите им.

Щяха да свирят на флейти от орлови кости и да се теглят и да танцуват, докато кожата им се разкъсаше. В следващите години те щяха да носят придобитите по този начин белези с гордост като доказателство за божествена благословия, спечелена с достойнство.

Слънцето беше високо в небето и пращаше лъчите си към земята. Те се събираха в скелета на колибата, издигната от пръти и зеленина, наречена *heiseh-wh*, Свещената колиба за Танца на Слънцето.

Колибата бе издигната под формата на конска подкова и отгоре беше отворена, с изключение на мартаците^[1] от цели трупи, които се издигаха над стените към раздвоения акациев ствол в центъра. На изток колибата бе отворена, на запад танцъорите образуваха дъга, обърната с лице към свещеното дърво, най-важното място на танца.

Този ствол, а също и всички останали дървета, бяха отсечени така, сякаш се дебне враг. Бяха повалени и донесени у дома навързани

като вражески воители. Към върха на свещеното дърво бе привързано чучело от необработена кожа.

Меги седна на платформата, която в тази колиба бе покрита с дебели и пухкави кожи. От едната ѝ страна се намираха Ловен сокол и Небесни очи, от другата — Дълга коса. Тя хвърли нервен поглед към него и се усмихна. Той бе живял много по-дълго, отколкото някой бе предполагал. Наближаваше стотната си зима, но все още мисълта му бе ясна и можеше да се движи, макар и бавно и колебливо.

Не само Чисто сърце бе умряла, Жена на иглата също бе поела към другата земя още преди десет зими. Но Дълга коса все още бе твърде жизнен, поддържаше го Спящия вълк. Синът му беше неговия стимул да се бори срещу ръката, която се протягаше от небето за него; искаше да оцелее, да види как синът му възмъжава — как участва в Танца на Слънцето — най-грандиозната церемония на арапахите всяка година — време, когато кръвта се проливаше като жертвоприношение на Бога на Слънцето.

Сълзи на щастие заради Дълга коса изпълниха очите на Меги. Той с гордост наблюдаваше сина си, който заемаше високо положение сред връстниците си, защото притежаваше четирите добродетели — храброст, щедрост, сила на духа и честност. Оттук насетне животът на неговия син щеше да е посветен на спазването на тези добродетели във всяко едно начинание.

Също като Златен орел, помисли с гордост Меги и избърса сълзите в очите си. Макар и все още да изпитваше ужас от изпитанието, на което щеше да бъде подложен синът ѝ — изпитание, което щеше да остави по гърдите му белези също като тези по гърдите на баща му, вече бе привикнала с мисълта, че това е нещо, което просто трябва да приеме.

Погледна към Ловен сокол. Беше облечен в еленов костюм с ресни, в съответствие с роклята от еленова кожа на Меги, по която имаше и мъниста. Бе все така красив и с благородна осанка както в първия ден, когато го зърна.

Заради него Меги бе приела и продължаваше да приема всички обичаи на арапахите, дори и тези, които щяха да причинят болка на техния син.

Тя съзираше гордостта в очите му, когато той се заглеждаше в сина си, и очакваше онзи момент, в който Златен орел щеше да се

присъедини към Спящ вълк и останалите за последния ритуал от Танца на Слънцето, когато всички щяха да застанат заедно и в гърдите им щяха да бъдат забодени острите пръчки.

Меги съзнаваше смисъла на церемонията и нейната значимост за сина ѝ, за превръщането му в мъж в очите на съплеменниците им. Беше го наблюдавала как израства в прекрасен млад мъж цели шестнадесет години. Той вече привличаше погледите на много млади жени.

Меги запретърсва тълпата хора, които бяха насядали и също очакваха започването на церемонията. Погледът ѝ се спря, когато откри Бяла гълъбица — красиво и крехко момиче от племето на шайените, чието сърце бе в мислите на Златен орел. Тя бе пропътувала заедно с родителите си дълго разстояние, за да може да е със Златен орел в този специален момент от живота му.

Златен орел често пътуваше до селото на Бяла гълъбица — така поддържаше връзка помежду им. Макар че воините на арапахите смятаха за по-разумно да изчакат по-зряла възраст за женитбата, Меги не вярваше, че синът ѝ ще чака, докато навърши тридесет зими, за да си вземе жена.

Надяваше се поне да изчака двадесетте! Искаше ѝ се да е сигурен в жената, за която се жени. Шестнайсет — това беше началото на младостта, времето, когато човек трябваше да е безгрижен...

Бяла гълъбица бе дошла не само да присъства на церемонията, но и да помага на Златен орел. Щеше да стои редом с него и да избърсва кръвта, струяща от раната му със стиски блага трева, която по-късно щеше да изгори като молитвен дар, принесен, за да задържи любовта на този благороден воин.

Сърцето на Меги пропусна един удар, когато Бяла гълъбица се изправи и премина през насъбралото се множество. Времето за жертвената част от ритуала почти бе настъпило.

С нервно движение се извърна и отново загледа участниците в Танца на Слънцето. Онези, които не се осмеляваха да продължат, бяха отстъпили и направили място за останалите.

В гърлото на Меги заседна ридание и тя прикри уста с ръка, за да го потисне. Гледаше сина си, който, гордо изпъчил рамене, чакаше началото на особения момент. Всяка стъпка от тази церемония се смяташе за проява на чист и свят стремеж да се измоли сила и помощ

от вселената. Правеше се в чест на слънцето, което, ако останеше доволно, щеше да награди молителите, подложили се на тези изпитания.

Напрегнато взряна в Златен орел, Меги избърса сълзите от очите си. Бяла гълъбица стоеше недалеч от него, очите ѝ бяха изпълнени с любов и гордост. За Меги беше толкова лесно да разбере чувствата на тази девойка към сина ѝ. Днес той бе облечен с червена надбедрена препаска от мека сърнешка кожа, къса наметка от видрова кожа, две ленти на ръцете, изработени от козина на бизон, две ленти на краката от заешка козина, украшения от чай и кокалена свирка от кост от крилото на орел, която висеше на кожена каишка около шията му.

Очите на Меги се разшириха, тя плъзна ръка към Ловен сокол и сплете пръсти в неговите. Вкопчи се в ръката му, когато започна она част от ритуала, която всяваше ужас в душата ѝ.

Златен орел и Спящ вълк заеха местата си сред останалите млади воители. Те легнаха с лице към земята върху своите роби. Шаманът пристъпи напред и много сериозно взе да възхвалява храбростта на младите мъже, описвайки всеки от многобройните им подвизи.

Меги бе съсредоточила поглед единствено върху Златен орел, когато четирима мъже го доближиха и коленичиха до него. Те го преобърнаха и го притиснаха към земята, докато пети мъж изпъна мускулите на гърба му, за да може да прониже с нож плътта на гърдите му и да прокара дървените шишове през нарезите.

Меги извърна очи, сърцето я болеше да гледа мъките, които сигурно изпитваше синът ѝ, при това, без да пророни нито звук.

Отново започна да следи какво става. Заедно със Спящ вълк и останалите, Златен орел беше заведен до свещения стълб. Един по един, наобиколили го, те отмятаха ръце нагоре и се молеха. Сетне се извъръщаха така, че ръководещите обряда да могат да вържат с ремъци остриетата, прекарани през плътта им, и по този начин да ги прикрепят към свещения стълб.

С ръка Меги заглуши риданието, надигащо се в нея, бореше се с желанието да иде при сина си, да го прегърне и защити от евентуална нова болка.

Но точно тогава Златен орел пое кокалената свирка в уста и започна да свири, докато той и останалите неистово се задърпаха назад и затанцуваха, без да откъсват очи от слънцето.

Това продължи няколко часа. Бялата гълъбица стоеше достатъчно близко до Златен орел, за да избърсва кръвта от тялото му. Меги виждаше сълзите, които се търкаляха по хубавото лице на шайенското момиче, и разбираше, че и тя страда при гледката на изтощени и страдащ Златен орел.

Все още с поглед към слънцето, Златен орел направи един последен подскок с ръце във въздуха, дръпна каишките, плътта му се поддаде и освободи шишовете.

Когато се срина на земята, на Меги ѝ бе необходима цялата сила на волята да не се завтече при него и да не вземе главата му в скута си.

Ловен сокол бе почувствал нейната болка и отчаяние, защото през време на танца тя все по-силно и по-силно бе впивала пръсти в ръката му. Знаеше мислите ѝ — тя искаше да изтича при Златен орел. Майката в нея виждаше само болката, която изпитваше детето им, но не и славата, с която се окичва днес, понасяйки най-решителното от всички изпитания в Танца на Слънцето.

И Ловен сокол бе почувствал синовната болка, защото можеше да си спомни своето мълчаливо страдание по време на ритуала. Но от това бе станал по-добър, което щеше да се случи и със сина му. В очите на своето племе Ловен сокол бе придобил величие, а Великата невидима сила го благослови по много различни начини.

Една от тези благословии се извисяваше над останалите — беше отведен при Меги в онзи ден, когато тя отчаяно се нуждаеше от закрила.

Двамата заедно бяха създали този великолепен син — този син, който също щеше да създаде синове и Ловен сокол и Меги щяха да ги гледат как растат и да присъстват на техния Танц на Слънцето.

Животът беше непрекъснат низ от изпитания и жертви, но те го правеха по-пълнен, по-удовлетворяващ.

— Мина ли най-страшното? — прошепна наклонилата се към него Меги.

— *Наа*, най-лошото мина, а също и най-хубавата част — извърна към нея усмихнати очи. — И не се бой за нашия син. В този миг той е изпълнен с гордост и вътрешно спокойствие, познати само на онези, които са участвали в Танца на Слънцето.

Меги вяло му се усмихна, искаше ѝ се да му вярва. Но въпреки това никога нямаше да забрави страданията на сина си. Макар устните

му да не бяха отронили дори едничък вик, който да свидетелства за болката, тя знаеше, че е страдал.

Неговата болка беше нейна болка.

Това се случваше с майките.

Когато отново извърна глава към сина си, Меги видя, че вече не му е нужна като успокояващ приятел. Там беше Бяла гълъбица, а главата на Златен орел почиваше в скута ѝ.

Усмивката, която синът ѝ отправи към своето момиче, показва на Меги, че преживяното от него, а също и причините, накарали го да го направи, са били основателни.

В усмивката му имаше меко излъчване.

Сега вече вярваше на казаното от Ловен сокол — че синът им е изпълнен с гордост, вътрешно спокойствие и увереност, познати само на онези като него, които са отишли до края, за да докажат на своя народ, че са достойни.

Меги хвърли поглед към Дълга коса. Сълзи се стичаха по хлътналите му, с пепеляв цвят страни, а той се взираше в сина си с присвити очи. Разбираше също, че и той одобрява младата жена от племето на шайените, която сега се грижеше за Спящия вълк, държеше главата и бършеше кръвта от раните по гърдите му.

— Голяма е благодарността на този стар мъж, че доживя деня на този празник. — Дълга коса погледна Меги, сетне погледът му мина покрай нея и спря на Ловен сокол. — Внуко мой, твоят дядо е готов да се отправи по дългия път заедно с Жена на иглата.

— *Naba-ciba*, не бъди толкова нетърпелив да ни напуснеш. — Ловен сокол протегна ръка да потупа дядо си по рамото. — Още толкова много неща ни предстоят да видим от нашите синове.

— А и дъщери. — Меги наблюдаваше Небесни очи, която се измъкна към гората тичешком, придружена от един красив воин — шайен. Беше спряла само за миг да се порадва на могъщия орел, който гордо бе кацнал на своята стойка пред колибата на Меги и Ловен сокол. Преди много години женският орел беше пуснат на свобода, за да си намери другар. Оттогава насам Ловен сокол бе имал и други женски птици, а сега този мъжкар бе обичан колкото всички останали.

— Изглежда, шайените имат някакъв начин да спечелват сърцата на нашите деца — въздъхна Меги.

— Аз пък мисля, че трябва да напомним на нашите деца, че все още са деца — добави Ловен сокол, който се тревожеше от увлечението на Небесни очи по този млад шайенски воин. Той често ѝ носеше подаръци. Двамата се разхождаха дълго и далеч от погледа на Меги и Ловен сокол. Но вождът не искаше дъщеря му да се омъжва толкова рано, макар че тя беше на възраст, когато индианските момичета създаваха свое гнездо. Ловен сокол знаеше, че това е истината. Не беше ли Очи на пантера на почти същата възраст като прекрасната му и примамваща мъжете дъщеря?

Меги остана загледана в тази посока, докато Небесни очи се скри от погледа. Тревожеше се за времето, през което дъщеря ѝ и младият и красив шайенски воин оставаха сами. Толкова ясно си спомняше първите прекрасни трепети на любовта! Тя можеше да те направи сляп за всичко, освен за ръцете, които те обгръщат, и устните, които те държат в плен!

Но сетне сви рамене и се засмя — никой не можеше да заповядва на сърцето, когато в живота се появеше идеалният партньор.

Тя се присламчи по-близо до Ловен сокол и му се усмихна с обожание. Самото му присъствие беше малко чудо. Името му бе като музика за сърцето ѝ.

И когато се любеха с нежност, изпепеляваща жарава наново заискряваше в сърцата им, макар че бяха заедно вече седемнадесет зими!

Тя щеше да се погрижи огънят никога да не угасне!

[1] Мартаци — дървени конструкции от носещи греди и летви.
— Б.ел.р. ↑

Издание:

Каси Едуардс. Изпепеляваща жарава

Американска. Първо издание

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1996

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Юлия Бързакова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.